

8
464

www.libtool.com.cn



www.libtool.com.cn

G. 464



Harvard College Library

FROM THE

CONSTANTIUS FUND

Established by Professor E. A. SOPHOCLES of Harvard University for "the purchase of Greek and Latin books, (the ancient classics) or of Arabic books, or of books illustrating or explaining such Greek, Latin, or Arabic books." (Will, dated 1880.)

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

DE ARTICULI IN ANTIQUIS GRAECIS
COMOEDIIS USU. 19776

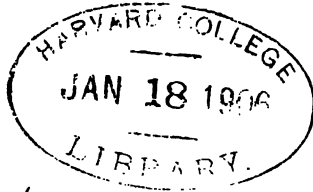
DISSERTATIO INAUGURALIS
QUAM
CONSENSU ET AUCTORITATE
AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS
IN
ALMA LITERARUM UNIVERSITATE
ERLANGENSI FREDERICO - ALEXANDRINA
AD
SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES
RITE CAPESSENDOS
SCRIPSIT
ABRAHAM LINCOLN FULLER
AMERICANUS.

„Die Bildung des Artikels ist eine
höchst wichtige Erscheinung in der Ge-
schichte der menschlichen Sprachen“.
K. E. Chr. Schneider, Vorles. über Gr.
Grammatik. Breslau 1837.

LIPSIAE.
TYPIS EXPRESSIT OSWALD SCHMIDT.
MDCCCLXXXVIII.

g 464

www.libtool.com.cn



Constantine fund

115

www.libtool.com.cn

PARENTIBUS SUIS CARISSIMIS

SUMMA PIETATE ATQUE

VERECUNDIA DEDICATUM.

www.libtool.com.cn

Praefatio.

In hoc libro conficiendo cum multorum hominum doctissimorum operibus tum eo Kuehneri quod inscribitur „Ausführliche Grammatik der griechischen Sprache,“¹⁾ et eo Kruegeri quod inscribitur „Griechische Sprachlehre“²⁾ usus sum.

Eos locos quos ex integris Aristophanis comoediis attuli ex Dindorfii „Poetarum Scenicorum“³⁾ editione sumpsi, in quibus et numeri et litterae initiales ad Aristophanis comoedias referuntur, ut *A* = Ἀχαρνῆς, *I* = Ἰππῆς, *N* = Νεφέλαι, *Σ* = Σφήκες, *E* = Εἰρήνη, *O* = Ὀρνίθες, *A* = Ἀντιστρέτη, *Θ* = Θεσμοφοριάζουσαι, *B* = Βάτραχοι, *Εκ* = Ἐκκλησιάζουσαι, *Π* = Πλούτος sunt. Ei autem loci, quos ex ceteris Aristophanis comoediis attuli, ad Bergkii editionem referuntur quae est in Meinekii „Fragmentis comicorum Graecorum“,⁴⁾ ex qua collectione ceterorum quoque poetarum locos sumpsi ceteris hominum eruditissimorum editionibus ad rem conferendam non neglectis. Atque cum maxime Diverbia Aristophanis respexissem eos locos Canticorum nota „lyrice“ vel „chor.“ significavi.

¹⁾ Zweite Aufl. Hannover 1869—72.

²⁾ V. Aufl. Berlin 1873 et Poetisch-dialektische Syntax, III. Aufl. Berlin 1871.

³⁾ V. Ed. Lips. 1869.

⁴⁾ Vol. II. Fragm. Poet. Com. Antiq. Berol. 1839—40.

www.libtool.com.cn

Caput I.

Introductio.

§ 1. Ea quae de articulo graeco scripta sunt.

Aristoteles articulum Graecum his verbis describit: Ἄρθρον δ' ἐστὶ φωνὴ ἄσημος, ἢ λόγου ἀρχὴν ἢ τέλος ἢ διορισμὸν δηλοῖ, * * * * ὅσον τὸ ἀμφὶ καὶ τὸ περὶ καὶ τὰ ἄλλα. ἢ φωνὴ ἄσημος ἢ οὔτε κωλύει οὔτε ποιεῖ φωνὴν μίαν σημαντικὴν ἐκ πλειόνων φωνῶν πεφυκυῖα τίθεσθαι καὶ ἐπὶ ἄκρων καὶ ἐπὶ τοῦ μέσου.¹⁾

Apollonius Alexandrinus multa de articulo in libris quattuor *περὶ συντάξεως*²⁾ scripsit, qua in re saepe, ut alii auctores Graeci verbi *ἀναφορά* memoriam fecit.³⁾ Sunt qui putent Tryphonem, cuius Apollonius saepe memoriam facit, totum librum de articulo scripsisse.

Theodorus Gaza haec scripsit: Τὸ δὲ ἄρθρον ἐστὶ μὲν λόγου πτωτικὸν μέρος πρατασσόμενον τοῖς ὀνόμασι διαιρεῖται δὲ εἰς προτακτικὸν τε καὶ ὑποτακτικὸν κυρίως γε μὴν ἄρθρον τὸ προτακτικόν. ποιεῖ δ' ἀναπόλησιν προεγνωσμένου τοῦ ἐν τῇ συντάξει.⁴⁾

Ut omnes de Graeca grammatica libros atque scripta periodica, quae vocant, omittam, haec praecipue sunt scripta, quae digna mihi memoria videbantur:

T. F. Middleton, *The Doctrine of the Greek Article etc.* London 1808. New edition with prefatory observations and Notes by H. J. Rose, London 1841. Cf. pag. 21.

¹⁾ *περὶ ποιητικῆς* XX.

²⁾ Cf. Eichorst *die Lehre des Apollonius Dyscolus vom Artikel*, Philologus 38, p. 399, sqq., et *die Lehre des Apol. Dysc. vom articulus pospositivus* Wehlau 1882, praeterea G. F. Schoemann *Animad. ad vet. gram. doctrin. de art.* Jahrb. f. cl. Phil. Sup. Bd. V. Sep. Abdr. Lips. 1864.

³⁾ Cf. Bekker, *Anec. gr.* pp. 873, 899, 902.

⁴⁾ *Γραμματικὴ εἰσαγωγή*, p. 155.

C. F. C. Wagner, de articuli Graecae linguae nec non de ipsius ~~wusu~~ ~~ilapud~~ ~~Hom~~ ~~erum~~ 1810 et Opuscula academica Marburg 1832, p. 16 sqq.

W. Krömer, de articuli vi atque usu apud Hesiodum. Neisse 1841.

G. Hahn, de articuli apud tragicos Graecos loco pronominis relativi usu. Salzwedel 1846.

K. F. Ameis, de articuli usu apud poetas Graecorum bucolicos. Mühlhausen 1846.

J. Dornseifen, de articulo apud Graecos eiusque usu in praedicato. Amstelodami 1856.

H. Förstemann, Bemerkungen über den Gebrauch des Artikels bei Homer. Salzwedel 1861.

R. Stein, de articuli apud Pindarum usu. Vratislaviae 1868.

V. H. Koch, de articulo Homeric. Lips. 1872.

Wagner, de infinitivo apud oratores Atticos cum articulo coniuncto. Schwerin 1885.

§ 2. De articulo primum verbo demonstrativo.

Ex linguis comparandis apparet articulum Graecum vim primum demonstrativam habuisse similemque esse verbis demonstrativis ceterarum indogermanicarum linguarum.¹⁾ Quae similitudo etiam ex verbis et Graecis *ὁ*, *ὅδε* (= *ὁ* + *δέ*) et *ὄντος*, et Germanicis *der*, *dieser*, *da*; et Anglicis *the*, *this*, *that*, et *there* apparet, quibuscum verba Romanorum quae dicuntur linguarum comparari possunt, ut Francogallica *le*, *la*, et *là*, et Italica *il* (vel *lo*), *la*, *là* etc., quae omnia originem habent ex Latino verbo *ille*.

Apud Homerum articulus aut plane demonstrativum est aut denique demonstrativam habet vim.²⁾ Ex qua vi demonstrativa per epicos, lyricos, dramaticos poetas ad eam extensio-rem vim pervenit, quam ea aetate habet, qua optimi Attici auctores

¹⁾ Cf. Curtius, Grundzüge d. gr. Etymologie. V. Aufl. p. 394. Delbrück, Syntaktische Forschungen. IV. 10. §§ 4, 5. Meyer, Gr. Grammatik. II. Aufl. § 431 et Brugmann in J. Müller's Handbuch d. klass. Alterthumswissenschaft. Bd. II. § 94.

²⁾ „Primam propriamque articuli notionem demonstrativam fuisse negari nequit.” — Koch, de art. Hom. p. 2.

florebant. Itaque cum articulus tot varios gradus percurisset, fieri non potest, ut certae leges intelligi possint, quibus omni eo tempore articulus adhibitus sit.¹⁾ Ad quam rem explanandam cum antiquam comoediam tum Aristophanis percurri, ut usum articuli in eis exponerem.

Ac primum quidem eum articulum, qui separatus vi demonstrativa aut relativa adhibitus est, tum eum cum aliis verbis coniunctum explicandum putavi.

Caput II.

De articulo separato vi pronominis demonstrativi adhibito.

§ 1. Forma.

Articulus demonstrativus formam habet in comoediis articuli Attici, quamquam in nonnullis editionibus saepe pro *ὅδε*, quod est in manuscriptis, *ὁ δὲ* invenitur. Ut in Dindorfii aliorumque editionibus I. 666—7

οἱ δ' ἐθορύβουν περὶ τῶν ἀφύων ἐστηκότες·

ὁ δ' ἤντεβόλει γ' αὐτοὺς ὀλίγον μῆναι χρόνον, κτλ.

οἱ et *ὁ* demonstrativum articulum habent, cum manuscripta A B C formas pronominis *οἷδ'* et *ὅδ'* habeant. Et ita in A. 186

οἱ δ' οὖν βοῶντων ἀλλὰ τὰς σπονδὰς φέρεις;

οἱ δ' οὖν pro *οἷδ' οὖν* in Ms. A. Et contra in A. 283

τασδὶ δὲ τὰς Εὐρυπίδη θεοῖς τε πᾶσιν ἐχθρὰς [sc. *γυναῖκας.*]

pronomem *τασδὶ* quod est in editionibus, pro articulo *τὰς* [*δὶ*] in Mss. N R, ubi *τασδὶ* rectius sine dubio videtur, quod *ἐχθρὰς* iam articulum habet et quod *-δὶ* non solet separari. Neque minus falsum videtur pro *τηνδεδὶ* in O. 18 *τὴν δὲ δὶ* in Mss. R V.

¹⁾ Qua ex usu differentia inter antiqui temporis grammaticos et philosophos convenire non potuit de articulo describendo. Erant qui eum pro nomine, erant qui eum aliam partem linguae putarent esse et Apollonius (Cf. Schoemann. Animad. ad vet. gram. doct. de art. Cap. II, p. 4.) utramque vim in articulo esse censuit, eum articulum alium esse atque pronomem putaret.

§ 2. Accentus.

www.libtool.com.cn
 Eustathio auctore ¹⁾ plurimi grammatici et commentatores nostrae aetatis legem Graecae linguae esse confirmant, ut casus nominativus articuli *ὁ, ἡ, οἱ, αἱ*, si demonstrativam vim habet, accentu afficiatur. Ita Kruegerus: „Sachgemäss ist es, die Formen *ὁ, ἡ, οἱ, αἱ* zu oxytoniren wenn sie in pronominalem Sinne stehen. Doch unterlässt man dies gewöhnlich.“ ²⁾ quod etiam Reizius ³⁾, Schoemannus ⁴⁾, Kochius ⁵⁾ probant. Certe autem est *ὁ μὲν, ὁ δὲ* etc., si usum pronominis habent, non tantam vim habere, ut accentum ad se magis arripere possint, quam si articulus essent, maximum autem vitium huius iudicii accentus ponendi in eo est, quod arbitrio editoris permittendum est, ut tantum casum nominativum masculini et feminini generis, *ὁ, ἡ, οἱ, αἱ* significant, articulus sit an pronomen, cum in casibus obliquis et in genere neutro *τὸ, τὰ*, id fieri non possit; quod accentum omittendum etiam Buttmanus ⁶⁾ recte iudicavit. Quam legem etsi docti probant, tamen plurimi editores maximam partem ea usi non sunt, quod ad comoediam attineat, nam in Aristophanis comoediarum omnium editionibus in Meinekii sola ⁷⁾ articulus, si vim demonstrativam habet, accentu affectus est, et W. Ribbeckius in „Acharnensium“ ⁸⁾ editione et

¹⁾ Ὅτι τὰ προτακτικὰ ἄρθρα στερηθέντα τῶν ἐπιτεταγμένων αὐτοῖς ὀνομάτων σφοδρότερόν τε ἐκφωνοῦνται κατὰ τοὺς τόνους καὶ εἰς ἀντωνυμίας μετέγονται, οἷον ἐν τῷ, ὁ γὰρ Ἀπόλλων βασιλῆϊ χολωθεὶς, ἐὰν λείψῃ τὸ Ἀπόλλων, τὸ ὀ τὸ ἄρθρον ἀντωνυμία γίνεται καὶ ἐξακουστότερον ἐκφωνεῖται, ἐπόντος τοῦ ποιητοῦ· ὁ γὰρ βασιλεῖ χολωθεὶς, ἀντὶ τοῦ οὔτος. τοιοῦτον καὶ τὸ, ὁ μὲν καὶ ὁ δέ. καὶ αὐτὰ γὰρ ὀξυφωνούμενα ἀντὶ ἀντωνυμιῶν κείνται. τὸ δ' αὐτὸ νοητέον καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἄρθρων. οὕτω γὰρ καὶ τοῦ ἀντὶ τοῦ τοῦτου φημέν, καὶ τὸν ἀντὶ τοῦ τοῦτου καὶ τοὺς ἤγονν τούτους, λειπόντων δηλαδὴ τῶν συντασσομένων τούτοις ὀνομάτων καὶ ἀπὸ κοινοῦ λαμβανομένων διὰ τὸ γνῶριμον. ad *Iliadem*. [A. 9.] pag. 23. Cf. praeterea ad. *Od. a.* 23. et *Apollon. Dysc. περὶ ἀντ.* p. 264. et *περὶ συντ.* pp. 22. 120. et *Apollonius Soph. Lexicon Hom.* p. 485.

²⁾ Gr. Sprachlehre. 50. 1. 23.

³⁾ De accentus inclinatione. p. 5 sq.

⁴⁾ Animad. ad vet. gramm. doct. de articulo. p. 29. et nota.

⁵⁾ De articulo Homeric. Lips. 1872. p. 3.

⁶⁾ Ausf gr. Sprachl. p. 305, Anm. 5, et p. 59. 2, nota.

⁷⁾ Lips. 1860.

⁸⁾ Leipz. 1864.

„Equitum,”¹⁾ et G. Hermannus in „Nebularum”²⁾ editione hoc accentu probato usi sunt, hic autem non semper, nam in vers. 65 (Dind. 63) scribit

ἦ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοῦνομα
cum accentu, cum in vers. 14—5

ὁ δὲ κόμην ἔχων
ἐπιπάζεται τε καὶ ξυνορικεῦεται
sine accentu scribat, etsi ὁ demonstrativum est neque cum ἔχων posse coniungi, ut id substantivum faciat, facile intellegitur.

§ 3. De articulo demonstrativo cum δὲ coniuncto.

Articulus separatus, i. e. sine substantivo, in usu demonstrativo maximam partem cum particulo δὲ coniungitur, qui usus ad rem vel personam ab alia supra dicta seiungendam³⁾ et significandam adhibetur. Ut in A 10—11

ἄτε δὴ ἑκεχῆνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον,
ὁ δ' ἀνεῖπεν „εἴσαγ, ᾧ Θεόγνι, τὸν χορόν”.

ὁ subiectivo [ἔγω] verbi supra dicti ἑκεχῆνη opponitur. Et I. 663—4

ἔσκαραδόκησαν εἰς ἔμ' ἢ βουλή πάλιν.
ὁ δὲ ταῦτ' ἀκούσας ἐγπλαγεῖς ἐφληνάφα.

ubi ὁ verbis ἢ βουλή opponitur. Alia huius articuli usus exempla sunt:

καὶ τὸν πατέρ' ἠντιβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρα
ὁ δ' ᾧμοσε σπένδων βοηθήσειν, κτλ. A. 147—8.

¹⁾ Berlin 1867.

²⁾ Ed. II, Lips. 1830. Cf. praeterea eiusdem editionem Soph. 1823, Eur. 1831—41, Aesch. 1852, et Ed. II, 1859, Bion. et Mosch. 1849, Homeri Hymn. et Epigr. 1806, praeterea, Reizii Herod., Spitzneri Il., Ziegleri Theocrit.

³⁾ „Articulus cum δὲ coniunctus indicat id, quod alii cuidam ita opponitur, ut pro vero haberi debeat.” Stallbaum ad Plat. Theaet.

⁴⁾ Kruegerus, in nota ad Xen. An. IV, II, 6, animadvertit locum, ubi „οἱ δὲ ἴdem quod praegressum est subiectivum spectat.” id quod in comoediis nunquam invenire potui.

ταύτην ὅτ' ἐγάμουν, ξυγκατακλινόμεν ἐγὼ
 ὄζων τρυγός, τρασιᾶς, ἐρίων περουσίας,
 ἢ δ' αὖ μύρου, κρόκου, κτλ. N. 49—51.

αὔριον δ' ἔσθ' ἢ ἕξοδος.
 τῷ δὲ σιτί' οὐκ ἐώνητ'· οὐ γὰρ ἦδειν ἐξιῶν. E. 1181—2.

κᾶτα Μελάνθιον
 ἦκειν ὕστερον ἐς τὴν ἀγορὰν,
 τὰς δὲ περιᾶσθαι, τὸν δ' ὀτοτύζειν, κτλ. E. 1009—11.

καλοῦμεν αὐτούς· οἱ δὲ νῶν τοῦ φθέγματος
 ἐάνπερ ἐπακούσωσι, θεύσσονται δρόμω. O. 204—5.

φασὶν αἰτεῖσθαι τιν' ἡμῶν ἑκατὸν ἐς Καλχηθόνα
 ἄνδρα μοχθηρὸν πολίτην, ὄξινην Ὑπέρβολον
 ταῖς δὲ δόξαι δεινὸν εἶναι τοῦτο κοῦκ ἀνασχετὸν, κτλ.
 I. 1333—5.

κάμπτει δὲ νέας ἀψίδας ἐπῶν,
 τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ. Θ. 53—4.

Ὡς δὲ μαλακὸν καὶ τέρεν τὸ χρωτίδιον ἐστ' ὦ θεοί·
 καὶ γὰρ ἐβλίμαζον αὐτήν, ἢ δ' ἐφρόντιζ' οὐδὲ ἔν.

Cratin. Fab. Incert. XXIII.

et ita N. 1369—71. O. 19. 474. 511—3. A. 518—9. 700—3.
 Θ. 846. Ek. 312. 434. II. 88—90. 689—91. etc., etc.

§. 4. ἰ μ ἐ ν — ὁ δ ἐ.

Ὁ μ ἐ ν — ὁ δ ἐ ad duas vel multas res vel personas inter se
 seiungendas atque opponendas adhiberi iam Aristoteles¹⁾
 animadvertit et Apollonius Dyscolus,²⁾ grammaticus Alexandrinus,
 multa de hac re scripsit. Haec verba latinis *hic — ille*,

¹⁾ Ars Rhet. (ed. Roemerus). Γ. 5. . . . ὥσπερ ὁ μ ἐ ν καὶ ὁ ἐ γὼ μ ἐ ν
 αἰταιτεῖ τὸν δ ἐ καὶ τὸν ὁ δ ἐ.

²⁾ περὶ συντ. lib. I. cap. 47.

alter — *alter*¹⁾ *similia sunt*. Hunc usum ut permultum in omnibus graecis operibus ita in comoediis saepe adhibitum esse ex his locis, quos omnes, nisi fallor, attuli, perspicui potest, qui collecti atque secundum casus collocati sequantur:

ἦν τις τι διδῶ τῶν φευγόντων, ξυθέντε τὸ πρᾶγμα δὴ ὄντε
ἐσπουδάκατον, κᾶθ' ὡς πριονθ' ὁ μὲν ἔλκει, ὁ δ' ἀντενέδωκε

Σ. 693—4.

XP. ἐπεὶ
ἀιτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί. KA. τί δαί;
XP. ὁ μὲν ἵππον ἀγαθόν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικὰς.

Π. 155—7.

χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν,
ὅταν ὁ μὲν τεῖνῃ βιαίως,
ὁ δ' ἐπανάστρεφειν δύνηται καπερείδεσθαι τορῶς.

B. 1100—2.

Ὁ μὲν ἦδεν Ἀδμήτου λόγον πρὸς μυρρίνην,
ὁ δ' αὐτὸν ἠνάγκαζεν Ἀρμοδίου μέλος — Πελαργοί. III.

Μεγάλους πιθήκους οἶδ' ἑτέρους τινας λέγειν,
Λυκίαν, Τελέαν, Πείσανδρον, Ἐξηγεσιτίδην.

B. ἀνωμάλους εἶπας πιθήκους * * * * [νή] *Asia* ponendum videtur].
ὁ μὲν γε δειλός, ὁ δὲ κόλαξ, ὁ δὲ νόθος. — Phrynichus *Μονοτρόπος* I.

ut ab Aristophanis scholiaste²⁾ traditum est, sed propter absurditatem duarum deinceps brevium syllabarum in quinto pede Meinekius et Bergkius proponunt, ut

¹⁾ e. g. „quid deinde loquere? Quirites,
hoc puta non instum est, *illud* male, rectius *illud*,” — Pers. IV. 8—9.
vel, „quo pertinet ergo

Proceros odisse lupos? quia scilicet *illis*
Maiorem natura modum dedit, *his* breve pondus.” — Hor. Sat. II. II. 35—7.
vel, „Nam quum sis conviva mihi promissus, habebis

Evandrum, venies Tirynthius aut minor illo
Hospes et ipse tamen contingens sanguine coelum;

Alter aquis, *alter* flammis ad sidera missus.” — Juvenal. XI. 60—3.

Ita Vigerus (ed. G. Hermann). I. IV. „Quod Latini dicunt, *alter* quidem, *alter* vero, Graeci ὁ μὲν, ὁ δὲ per omnes casus.”

²⁾ ad O. 11.

ὁ μὲν γε δειλός, ὁ δὲ κόλαξ, ὁ δ' αὖ νόθος,
ξένος δ' ὁ τέταρτος.

legatur, postea Meinekios

ὁ μὲν γε δειλός, ὁ δὲ κόλαξ ἔσθ', ὁ δὲ νόθος,
ξένος δ' ὁ τέταρτος.

praefert cum dactylo in quinto pede.

ὁ μὲν ἐξυφαίνεθ' ἰστόν, ὁ δὲ διάζεται. — Nicophon. Πανδάρα. I. in quo fragmento primum a Polluce [VII. 33] allato erat δὲ in utroque loco. Valckenaerus autem proposuit, ut pro primo δὲ μὲν supponeretur.

Ὡς ὁ μὲν κλέπτης, ὁ δ' ἄρπαξ,
ὁ δ' ἀνάπηρος πορνοβοσκός
καταφαγᾶς. — Myrtilus. Incert. Fab.

ὁ δὲ iterari potest, cum ὁ μὲν semel praegressum sit:

πολλοὺς δὲ καλοὺς ἀπομωμοκότας παῖδας πρὸς τέμασιν ὄρας
διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμετέραν διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταί,
ὁ μὲν ἕρτυγα δοῦς, ὁ δὲ πορφυρίων', ὁ δὲ χῆν', ὁ δὲ Περσικὸν ὄρνιν.
O. 705—7.

χαλεπή τοι γυναικῶν ἥξοδος.
ἡ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύττασεν,
ἡ δ' οὐκέτην ἤγειρεν, ἡ δὲ παιδίον
κατέκλιεν, ἡ δ' ἔλουσεν, ἡ δ' ἐψώμισεν. A. 16—9.

δύο δ' αὐτὸν δαίμον' ὀλείτον,
ἡ μὲν ἐλαυνομένη λαθροῖς ἐρετμοῖς ὁ δ' ἐλαύνων.
Plato. Ἀδωνίς I.

χῶ μὲν γεγηθῶς ἔτρεχεν, ἡ δ' ἐξέσπασεν
ἐκ τοῦ στόματος τὸ κηρίον, τὸ δ' ἀνέκραγεν. Θ. 510—1.

τοῦ μὲν μέγα καὶ παχὺ,
τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον. E. 1353—4.

προσδοκᾶν οὖν εἰκός ἐστι
 τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξειν
 καὶ κατερρινημένον,
 τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμοις
 τοῖς λόγοισιν
 ἐμπεσόντα συσκεδᾶν πολ-
 λὰς ἀλινδῆθρας ἐπῶν.

B. 900—4.

primum Euripidem, alterum Aeschylum spectans.

κοινωνεῖν γὰρ πάντας φήσω χρῆναι πάντων μετέχοντας
 κάκ ταύτου ζῆν καὶ μὴ τὸν μὲν πλουτεῖν, τὸν δ' ἄθλιον εἶναι,
 μηδὲ γεωργεῖν τὸν μὲν πολλήν, τῷ δ' εἶναι μηδὲ ταφῆναι
 μηδ' ἀνδραπέδοις τὸν μὲν χρῆσθαι πολλοῖς, τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ
 ἀλλ' ἓνα ποιῶ κοινὸν πᾶσιν βίον καὶ τοῦτον ὅμοιον.

Εκ. 590—4.

in ea ad bonorum communitatem spectante oratione articulus
 non adhibetur ad res supra dictas seiungendas vel opponendas
 inter se, sed in proverbii modum.

ἄνδρες φίλοι, κἀγὼ μὲν αὐτοὺς οὐ κρινῶ.
 οὐ γὰρ δι' ἔχθρας ὀυδετέρῳ γενήσομαι.
 τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφὸν, τῷ δ' ἴσομαι. B. 1411—3.

καὶ τοῖν ἰσχύοι
 τὸ μὲν κάτω τὸ δ' αὖ
 εἰς ἄνω ἐξαίρουσα,
 οἷα κίγκλος ἄλλεται. — Autocrates. Τυμπαν.

εἰά νυν, ᾧ ξυνδικασταί, σφῆκες ὀξυκάρδιοι,
 οἱ μὲν ἐς τὸν πρῶκτόν αὐτῶν ἐσπέτεσθ' ἄρχισμένοι,
 οἱ δὲ τῷφθαλμῷ ἔν κύκλῳ κεντεῖτε καὶ τοὺς δακτύλους.

Σ. 430—2.

ἔυλλεγέντες γὰρ καθ' ἑσμούς, ὥσπερ εἰ τάνθηρνια,
 οἱ μὲν ἡμῶν ὅσπερ ἄρχων, οἱ δὲ παρὰ τοὺς ἔνδεκα,
 οἱ δ' ἐν ᾧθειῷ δικάζουσ', οἱ δὲ πρὸς τοῖς τευχίοις
 ἔυμβεβυσμένοι, κτλ.

Σ. 1107—9.

ΦΙ. τουτὶ τὸ κακὸν τί ἐστὶ πρὸς πάντων θεῶν;
 ΒΑ. οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ', οἱ δὲ καυνάκην. Σ. 1136—7.

οἱ μὲν γ' ἀποκλάνονται πενίαν αἰτῶν καὶ προστιθέασιν
 κακὰ πρὸς τοῖς οὔσι, ἕως ἀνιῶν ἂν ἰσώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν
 οἱ δὲ λέγουσιν μίθους ἡμῖν, οἱ δ' Αἰσώπου τι γέλοισιν
 οἱ δὲ σκώπτουσ', ἴν' ἐγὼ γελάσω καὶ τὸν θυμὸν κατάθωμαι.
 Σ. 564—7.

διανειμάμενοι δίχ' ἑαυτοῦς
 ἐστᾶσ', αὐτῶν οἱ μὲν ἐκεῖθεν τῆς γράμμης οἱ δ' αὖ ἐκεῖθεν
 Plato. Συμ. II. vs. 2—3.

Ἐρμῆς, ὃν ἔλκουσ' οἱ μὲν ἐκ προχοιδίου,
 οἱ δ' ἐκ καδίσκου σ' ἴσον ἴσῳ κεκραμένον.
 Strattis. Ἀημν. I.

ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν,
 ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ χρήσιμα, τὰ δ' αὖ πρέπει χλαρὰ κατεσθίειν.
 A. 974—5.

Ὡ τὰ μὲν κομποὶ τὰ δὲ φαυλότεροι
 φαυλίων μήλων. Teleclides. Ἀμφικτ. II.

articulus hic adverbii vim habet.

τοὺς μὲν ἐγγράφοντες ἡμῶν, τοὺς δ' ἄνω τε καὶ κάτω
 ἐξαλείφοντες δις ἢ τρίς, κτλ. E. 1180—I.

οὔκου δεινὸν δῆτα τόδ' ἐστίν,
 τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν; E. 491—2.

ὅς πρῶτα μὲν, ἡνίκ' ἐβούλευόν σοι χρήματα πλεῖστ' ἀπέδειξα
 ἐν τῷ κοινῷ, τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων, τοὺς δὲ μεταιτῶν,
 κτλ. I. 774—5.

Τοὺς μὲν ἐκ προχοιδίου,
 τοὺς δ' ἐκ καδίσκου. Cratinus, Πυτ. XVI.

quod fragmentum imitatio videtur esse Strattidis fragmenti
 supra allati.

Πόλειόν τε φόρους ἀντάς τε πόλεις τὰς μὲν δεῖν τὰς δ' ἀναλλέειν,
 κτλ. www.libtool.com.cn Teleclides, Fab. Incert. IV. 1.

In his qui sequuntur locis in altera parte, substantivum vel aliud verbum substantivi modo adhibitum ¹⁾ cum articulo scriptum est:

HP. οὐκουν χῆνδρες γηράσκουσιν; AY. μὰ Δί', ἀλλ' οὐκ εἶπας ὅμοιον.
 ὁ μὲν ἦκων γὰρ, κἄν ἦ πολλὸς, ταχὺ παῖδα κόρην γεγάμηκεν
 τῆς δὲ γυναικὸς σικκρὸς ὁ καιρὸς, κτλ. A. 594—6.

τῇ μὲν δίδωμι χειρὶ, τῇ δὲ λαμβάνω. — Frag. Anon. CCCXXIV ²⁾
 (Vol. IV.) id fragmentum a Dindorfio (709) et Blaydesio (982)
 Aristophani ascriptum est.

τὴν μὲν γε πρότην διαλέγουσαν τὴν ὀπιὴν
 κατέλαβον ἢ τοῦ Πανός ἐστι ταύλιον,
 τὴν δ' ἐκ τροχίλιας αἰὶ κατελυσπωμένην,
 τὴν δ' αὐτομολῶσαν, τὴν δ' ἐπὶ στρόβου μίαν κτλ.

A. 720—3

δέομαι ποιητοῦ δεξιού,
 οἱ μὲν γὰρ οὐκέτι εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί. B. 71—2.

Nusquam locum invenire potui, ubi in formula μὲν — δὲ in altera parte ὁ cum μὲν vel δὲ, et in altera parte nomen substantivum sine articulo esset. Una ex plurimis Blaydesii coniecturis sine ulla ratione textum ita emendavit, ut secundus versus pro

ὅς μὲν γὰρ, ὡσπερ ἂν χέση τις, ἢ κύων,
 φαύλως ἐρείθειν τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος
 βρενθύεται τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ, E. 24—6.

ita legatur:

φαύλως ἐρείθει τοῦθ'· ὁ δ' ὑπὸ φρονήματος.

¹⁾ Horum quos supra attuli locorum, Δ. 431, O. 707, Θ. 510, Plato Ad. I., participia non sunt substantiva, sed sunt praedicativa substantivorum subponendorum.

²⁾ cf. Kruegeri, Gr. Sprachl. 50. I. 1. in.

Saepe *ἕτερος* cum articulo demonstrativo articulo opponitur:

www.libtool.com.cn

καὶ νῆ Δί' εἶ γε δύο λεγοίτην ῥήτορες,
ὁ μὲν ποιείσθαι ναῦς μακράς, ὁ δ' ἕτερος αὖ
καταμισθοφορῆσαι τοῦθ', κτλ. I. 1350—2.

ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς. B. 1434.

ἔχει γὰρ τὸ σκέλος

τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τήκκλησίᾳ. I. 75—6.

φεύγειν ταχὺ τοὺς ἑτέρους δεῖ,

τοὺς δὲ διώκειν. Plato. Συμ. II. 5—6.

vel *ἕτερος* sine articulo:

κῆρυκα δὲ πέμψον τὸν μὲν εἰς θεοὺς ἄνω,
ἕτερον δ' ἄνωθεν αὖ παρ' ἀνθρώπους κάτω,
κακείθεν αὐτίς παρ' ἐμέ. κτλ. O. 843—5.

Coniunctionem ὁ μὲν — ἕτερος — ὁ δὲ in his versibus invenimus:

τέχνη δὲ πᾶσαι διὰ σέ καὶ σοφίσματα,
ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισιν ἐστ' ἠύρημένα.
ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ κατήμενος,
ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται,
ὁ δὲ χρυσοχοεῖ γε χρυσίου παρὰ σοῦ λαβῶν,
ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε νῆ Δί', ὁ δὲ τοιχωρνεῖ,
ὁ δὲ τις κναφεύει γ', ὁ δὲ γε πλύνει κώδια,
ὁ δὲ βυρσοδεψεῖ γ', ὁ δὲ γε πωλεῖ κρόμμυνα,
ὁ δ' ἀλούς γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται.

II. 160—8.

Non raro pronomem personale in altera parte invenitur:

ἡ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τούνομα,
Ξάνθιππον ἢ Χάριππον ἢ Καλλιππίδην,
ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου ἑτιθέμην Φειδωνίδην. N. 63—5.

οὐ γινώσκων ὅτι τοῦ Πλούτου παρέχω βελτίονας ἄνδρας
καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ιδέα. παρὰ τῷ μὲν¹⁾ γὰρ ποδαγρῶντες

¹⁾ Locus verbi μὲν hic memorabilis est, „Wenn mit dem pronominalem ὁ μὲν — ὁ δὲ eine Praeposition verbunden ist, so treten μὲν und δὲ gleich nach dieser ein, jedoch wenigstens μὲν nicht immer“ — Krueger, Gr. Sprachl. 50. I. 13

καὶ γαστροῦθεις καὶ παχύκνημοι καὶ πίνονές εἰσιν ἀσελγῶς,
 παρ' ἔμοι θ' ἰσχνοὶ καὶ σφηκώθεις καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαιοί.

Π. 558—61.

Cf. etiam *A.* 1145—6. *N.* 361. *O.* 32—3. 1459. *Θ.* 486—7.

Pronomen αὐτός articulo oppositum est hoc loco :

μασώμενος γὰρ τῷ μὲν ὀλίγον ἐντίθης
 αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας. *I.* 717—8.

Ad postremum articulus demonstrativus pronomini demonstrativo οὗτος oppositum est hoc loco :

ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον πλέκος.
 τοῦ μὲν γὰρ ὄξει κρομμυοξυρεγμίας,
 αὐτῆς δ' ὀπώρας, ὑποδοχῆς, Λιονυσίων, κτλ.
E. 528—30.

et, ut Blaydesius legit, in his versibus :

Φασὶ γὰρ τοῦτον [Cleonymus] μὲν ἐρέπτομενον τὰ τῶν ἐχόντων ἀνέρων
 οὐκ ἂν ἐξέλθειν ἀπὸ τῆς σιπύνης, τὸν δ' ἀντιβολεῖν ἂν ὁμοίως,
 κτλ. *I.* 1295—6

ubi alii editores

φασὶ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐρεπτόμενον κτλ. legunt.

§ 5. De articuli adverbii loco usu.

Praeter locum supra (pag. 16.) allatum τὰ μὲν — τὰ δέ, Telechides, *Ἀμφ. II*, quem Meinekius ex parabasi esse arbitratur, unus locus invenitur in comoedia, ubi articulus demonstrativus separatus adverbii vim habet, in „Vesparum” parabasi :

ἀδικεῖσθαι γὰρ φησιν πρότερος πόλλ' αὐτοὺς εἴ πεποικῶς,
 τὰ μὲν οὐ φανερῶς, ἀλλ' ἐπικουρῶν κρήβδην ἐτέροισι ποιηταῖς,
 κτλ. *Σ.* 1017—8.

quibus verbis

μετὰ τοῦτο δὲ καὶ φανερῶς κτλ. vs. 1021., opponitur.

§ 6. De articulo cum praepositione coniuncto adverbii

www.libtool.com.cn vim habente.

Articulus demonstrativus cum praepositione coniunctus ut adverbii vim exprimeret non invenitur in comoediis nisi in *πρὸ τοῦ*. Optimum exemplum est:

καθήμεναι φρίγουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
 ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
 τὰ Θεσμοφόροι ἄγουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
 πέττουσι τοὺς πλακοῦντας ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
 τοὺς ἄνδρας ἐπιτίβουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
 μοιχοὺς ἔχουσιν ἔνδον ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
 αἰτῆς παροψωνοῦσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
 εὐζωρότερον φιλοῦσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
 βινούμεναι χαίρουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ· *Εκ. 221—8.*

πρὸ τοῦ praeterea invenitur in: *I.* 574. 1339. *N.* 5. 654. 913. 1291. *Σ.* 231. 268. *E.* 350. 401. 402. 690. 1199. 1312. *O.* 199. *Θ.* 398. 410. 418. 424. *B.* 732. 977. *Εκ.* 301. *II.* 95. 1005. 1006. *Αιταλ.* *Frag.* XXII, 2 (Hic versus primum a Suida fonte non dicto commemoratus est, cum autem Porsonus eum Aristophaneum esse indicasset, omnes fragmentatorum editores eum Aristophaneum probatum scripserunt.). Cratinus *Χειρ.* I, 1, et Eupolis *Πολ.* VII, 1.

§ 7. De articuli demonstrativi alio usu.

Articulus demonstrativum vim habet in oraculo:

Ἔστι γυνή, τέξει δὲ λέονθ' ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις,
 ὃς περὶ τοῦ δήμου πολλοῖς κώνωψι μαχεῖται,
 ὥστε περὶ σκύμνοισι βεβηκῶς τὸν σὺ φύλασσε,
 τεῖχος ποιήσας ξύλινον πύργους τε σιδηροῦς.

I. 1037—40.

et in oraculo Bacidis pronomini relativo antecedit:

ὃς δὲ κ' ἐμῶν ἐπέων ἔλθῃ πρότιστα προφήτης,
 τῷ δόμεν ἱμάτιον καθαρὸν καὶ καινὰ πέδιλα, *O.* 972—3.

Τό γε invenitur in,
Βλ. μὰ τὸν θεὸν ἰσχυροῦσιν [sc. τὸ δριφρακτον]. *ΦΙ. ἑλλ' ἐγὼ δραμῶν*
αὐτὸς κομοῦμαι τό γε παραντικ' ἔνδοθεν. Σ. 832—3.

sed Mss. RV. τό τε habent, et Blaydesius

αὐτὸς κομοῦμ' αὐτὸν παραντικ' ἔνδοθεν
 scribit. Aliter articulus demonstrativus in comoedia non
 adhibetur.

Caput III.

De articulo ut pronomen relafivum adhibito.

T.F.Middletonus¹⁾ censuit articulum Graecum semper pronomen relativum esse, id quod ex eius ipsius verbis, quibus eum describit,²⁾ intellegitur: „The Greek Prepositive Article is the Pronoun Relative ‘Ο, so employed that its relation is supposed to be more or less obscure; which relation, therefore, is explained in some Adjunct annexed to the Article by the Participle of Existence, expressed or understood. Hence the Article may be considered as the *Subject*, and its Adjunct as the *Predicate*, of a Proposition, differing from ordinary Propositions only as *Assumption* differs from *Assertion*: for this is the only difference, between the Verb and the Participle, between *εἶναι* and *ᾧν*.” et in nota praeterea scribit: „It might by some be expected, that I should rather have called the Article a Pronoun Demonstrative; since Pronouns Relative are, according to grammarians, those which have relation to persons or things already mentioned; whilst those which are Demonstrative, now for the first time point out the person or thing in question. It will be shown, however, that the Article was originally used as a Pronoun Relative, in the usual acceptation of that term, and that subsequently, when it ceased to be so used, there was still an implied reference to some object which had occupied the mind of the speaker, though perhaps not previously declared.”

¹⁾ The Doctrine of the Greek Article etc., New Edition London 1841.

²⁾ id. Chapter. II, p. 6.

Middletonus rationem suam primum ex Graecae linguae usu probare, tum singulos Novi Testamenti locos cum sua ratione congrui demonstrare conatus est, ad quod postremum maxime probandum librum suum videtur scripsisse ¹⁾

Illud liceat mihi commemorare auctorem ipsum cum ratione sua probanda, quae nihil certum habet, omnino non fuisse contentum, nam in Capite V ipse concedit difficile esse usum articuli cum nominibus abstractis coniuncti cum ratione sua congruentem facere et in Capite IV, quod de nominibus propriis, verbis mirabilibus concludit: „On the whole, the irregularity observable with respect to *Proper Names* does not in the least affect the general doctrine of the Article.”

Sed cum articuli demonstrativi et origo et proprietates et vis iam explicatae sunt, ²⁾ necesse non erit Middletoni rationem plus hic oppugnare.

In Atticis Aristophanis diverbiis articulus nunquam ut pronomen relativum adhibetur, a Megarensi autem persona in his versibus adhibitus est:

AI. οὐδὲ σκόροδα; *ME.* Ποῖα σκόροδ'; ἡμέσ τῶν αἰεῖ,
ὄκκ' ἐσβάλητε, τῶς ἀρουραῖοι μύες
πάσσαμι τὰς ἄγλιθας ἐξορύσσετε. *A.* 761—3.

ab Boeotica persona in his versibus:

ἀλλ' αἶ τι βούλει, πρίασο τῶν ἐγὼ φέρω, ³⁾
τῶν ὀρταλίχων ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων. *A.* 870—1.

praeterea in duobus choris:

ὡς Σπάρταν ὑμνίωμες,
τᾷ σιῶν χοροὶ μέλοντι
καὶ ποδῶν κτύπος,
ᾗ δὲ πῶλοι τὰὶ κόραι
πὰρ τὸν Εὐρώταν κτλ. *A.* 1305—9.

¹⁾ H. J. Rose, qui Middletoni opus emendatum edendum curavit, prima pagina suarum „Preliminary observations”, quod prior editio huius operis tam celeriter venundata esset, tribuit „rather to the value justly set upon Bishop Middleton's notes on the New Testament, than to any interest in the theory of which he intended them only as the illustration.”

²⁾ Cf. Introductio. p. 8.

³⁾ Cf. Kuehn. Gr. Gr. II. § 460, 3.

et *σέβομαι Λατὸ τ' ἄνασσαν*
κίθαριν τε ματέρ' ὕμνων
ἄρσενι βοᾷ δόκιμον
τᾷ φῶς ἔσσντο δαίμονιους ὕμνασιν
ἀμετέρας τε δι' αἰφνιδίου ὀπός· κτλ. Θ. 123—7.

Articulus in comoedia aequè atque in oratione soluta¹⁾ ut pronomen relativum non adhibetur, cum in tragoedia saepe relativam vim habeat.²⁾

Caput IV.

De articulo cum nomine coniuncto.

§ 1. De forma.

Iis locis vel parodiis exceptis, quae Aristophanes ex libris aliorum poetarum, qui non totum Attice scripserunt, sumpsit, et iis locis, quibus poeta barbaram personam loquentem facit, praeterea canticis vel solis lyricis choris exceptis, in ceteris omnibus Aristophanis diverbiis formam Attici articuli adhibitam invenimus. Itaque solos locos non plane Attice scriptos significandos curabo.

A. Singularis.

ἄ pro ἡ: Σ. 1235 „ἐκ τῶν Ἀλκαίου δὲ παραφθεῖ εἰς Κλέωνα ὡς μαινόμενον” — Scholiastes. *A.* 980 a praecone Lacedaemonis dicta.

τῶ pro τοῦ: *A.* 834 a Megarensi persona.

τᾶς pro τῆς: *A.* 743 item a Meg. persona. *A.* 869 a Boeotica persona. *E.* 1014 parodia ex Euripidis Medea [vs. 96.]. *A.* 105, 144, 155 Dorice a Lacedaemoniis feminis dicta. *A.* 1261 a choro Lacedaemonio.

τᾷ pro τῆ: *A.* 755 Meg. *A.* 174, 1306 Lac. Θ. 126 chor. lyr.

τᾶν pro τῶν: *A.* 733, 816, 817 Meg. *A.* 860, 861, 954 Boeot. Σ. 1235 parodia ex Alcaeo. Σ. 1438 et 1439 (nam Blay-

¹⁾ „The Attic Comic and Prose writers do not admit this relative force of the Article.” Jelf., Gr. Gr., § 445. 3.

²⁾ G. Hahn, De articuli apud tragicos Graecos loco pronominis relativi usu. Salzwedel 1846.

desii coniecturam τὰν μαρτυρίαν ταύταν pro τὴν μαρτ, ταύτην rectam esse censeo, cum in eadem sententia atque τὰν κορὰν versus praecedentis sit.) a Sybaritina femina dicta. *A.* 1002 [*A.* 1105 τὰν *Λυσιπράταν* secundum Hirschigium, Bergkium, Meinekium, Blaydesium; τὸν *Λυσιπράτον* Mss. NR., Engerus, Dindorfius et vulg.] 1163 a Lacedaemonia persona. *A.* 1249 a choro Lac. *Θ.* 114 in choro, quasi ab Agathone composito. *Θ.* 1019 parodia ex Eur. *Andromeda* [Fragm. 118, Dind.].

B. *Dualis.*

Etsi forma dualis nunquam contra legem invenitur, animadvertere tamen possumus, quem ad modum Aristophanis comoediae opinione grammaticorum et plerumque editorum, feminam dualem aequam esse ac masculinam, affectae sint. ¹⁾

In I. 424 et 484 codices ἐς τὰ κοῶνα ²⁾ habent, itaque Elmsleius, W. Ribbeckius, Dindorfius (ed. Ox.) ediderunt, sed Meinekium secundumque eum Dindorfius (Poet. Scen.), Kockius, Blaydesius ἐς τὴν κοῶνα legunt, et ita τὴν χεῖρα pro τὰ χεῖρα *B.* 1029, ita Cobetus, Meinekium, Dindorfius (Poet. Scen.) Blaydesius κατὰ τοῖν κόραιν *Σ.* 7 et τοῖνδε τοῖν κασαλβάδων

¹⁾ Sic Rostrius, Gr. Gram. §. 100. 4., „Von dem Artikel scheinen die Dualformen τὰ und ταῖν in der besseren Sprachperiode gar nicht existirt zu haben“. Jelf., Gr. Gr. § 153. obs. 3: „The Attic Poets rather preferred to use the Masculine dual τὴν instead of the Feminine τὰ“ et § 388 obs. 2. „It seems probable that the dual of the article, pronoun, participle and adjective had originally only one form for the masculine and feminine. The feminine dual of the article τὰ is hardly ever found in good writers“.

Cobetus (Var. Lect. p. 70 et Mnemosyne Vol. III, p. 142) formas τὰ, ταῖν, ut ἀντὰ, ἀνταῖν, τὰντα, τανταῖν repudiat.

Bernhardius, qui in Syntaxi sua (p. 430 not. et 479) τὰ falsum esse putat, quod idem de ταῖν suspicatur, et postea (Paralip. Synt. Gr. Cap II, § 9. certum indicat: „Quodsi τὰ duale reiectaneum est et omni fide destitutum, consequens fuit ut ταῖν ab usu Graecorum abjudicaretur.“ formas femininas tam saepe in Mss. usitatas arbitrio et vitio scriptorum attribuit. Cf. praeterea Kuebneri Gr. Gr. § 172 not. 3 et Dindorfii horum vitiorum collectionem in nota ad Soph. [ed. Ox. 1860] Oed. Col. 1113.

²⁾ οὐδέτερος δ' ἔφη τὰ κοῶνα — Scholiast. ad, I. 424.

„Aristophanes hat immer die Form τὴν auch für den Dual der Feminina, dagegen für den Genetiv und Dativ nur ταῖν nie τοῖν“ — Kockius, not. ad eundem versum.

Ex. 1106, cum codices et priores editores, ut Aldus, Kusterus, Brunckius, Dindorfius (ed. Ox.), Bergkiius κατὰ ταῖν πόρειν et ταῖνδε ταῖν κασαλβάδων legant. Cf. praeterea θεά pag. 54.

C. Pluralis.

τοὶ pro οἱ¹⁾: A. 759 Megar. A. 981, 995, 1261, et τῶνδρες (= τοὶ ἄνδρες) A. 1099 [coniectura Elmsleii pro ἄνδρες in Codd.], 1260 a praecone vel choro Lac.

ταὶ pro αἱ: I. 1329 „Ἄπο Πινδάρου [Frag. 46] παρῳδεῖται” — Scholiast. A. 173, 999, 1004 Lac.

τᾶν pro τῶν: A. 795 Meg. A. 94, 980, 984, 1270 Lac.

τοῖσι et ταῖσι pro τοῖς et ταῖς apud poetas metri causa adhibita inveniuntur, neque hic sunt disserenda. Cf. A. 132, 225, I. 104, 1236, etc., etc.

τῶς pro τοῖς: A. 1244, 1250, 1253, 1255 (omnibus his locis codices et multi editores τοῖς habent) chor. Lac.

In lingua Scythae corrupta, Θ. 1105—1220 τὸ sine discrimine adhibetur pro τοῦ, τῷ vel τὸν et τῆ pro τῆν.

Praeterea formae Doricae per apocopen²⁾ adhibitae memorandae sunt, ubi ποτ- = ποτὶ = πρὸς.

ποττὸ: A. 751 Meg.

ποττᾶν: A. 732, 783 Meg. A. 1006 Lac. Epilycus, Κωφ. II. 1.

ποττᾶς: A. 1264 chor. Lac.

ποττᾶ: A. 1253 chor. Lac.

§ 2. De articuli crasi.

Articuli vi, proclinandi natura, brevitate factum est, ut cum sequente nomine perfacile et saepe coniungatur.³⁾ Ita articuli crasis maximam partem

¹⁾ De οἱ et αἱ originem habentibus ex τοὶ et ταὶ cf. Brugmann, Gr. Gram. § 94 in J. Muelleri, Handbuch d. klass. Alterthumswissenschaft. Bd. II., et G. Meyer, Gr. Gram. § 431. II. Aufl. Leipz. 1886.

²⁾ Cf. Ahrens, de dial. Doric. p. 354 sq.

³⁾ „Articulus apud poetas scenicos semper, ubi fieri potest, crasin facit cum sequenti vocabulo, etiam ubi integram clausulam regit” — Blaydes. Praef. ad omnium operum editionem p. XXXI. Cf. praeterea Kuehnerus, Ausf. Gr. I. § 51. B. sq., Meyer, Gr. Gr. Cap. II. p. 124 sq., Mehlhorn, Gr. Gr. I. p. 96 sq., Ahrens de crasi et aphaeresi, et Waeschke, de crasi Aristophanea. Dessau 1875.

A. praepositiva est, — i. e. cum nomine coniungitur, cui praepositus est — quae crasis in his locis invenitur:

$\tau\alpha + \alpha = \alpha$: *τάγαθά* Σ. 577, E. 1198, 1326, 1335, Θ. 311, B. 1462, Εκ. 781, *τάγάματα* Θ. 773. *τάδικα* N. 884. *τάδικώτερα* N. 115. *τάκόλουθα* A. 438. *τάληθη* N. 519, A. 993, Π. 252. *τάλλα* I. 942, N. 365, 1427, Σ. 665, 939, 958, 1106, E. 430, 870, 934, O. 1141, 1163, 1539, A. 400, Θ. 591, B. 621, E. 621, Εκ. 513, Π. 326, etc. *τάλλοτρια* B. 611, Π. 931. *τάλφια* I. 1009, N. 176, 648, 788. *τάμφιδρόμια* A. 757. *τάνθρεϊα* Εκ. 26, 75, 275. *τάνθεια* A. 869. *τάντικνήμια* B. 126, Π. 784. *τάνω* N. 231, O. 1507. *τάπαργματα* E. 1056. *τάπόρρητα* I. 282, Εκ. 442, Fab. Inc. LXV. *τάρρενα* N. 660. *τάρχαϊα* I. 1387, N. 1156, Σ. 1479, E. 694. *τάρώματα* E. 1159. *τάστρα* Εκ. 83 (Cobeti coniectura pro Mss. *ἄστρα*). De *θάττερα* N. 1108 cf. infra sub $\omicron + \alpha$.

$\tau\alpha + \epsilon = \alpha$: *τάγκλήματα* A. 1110. *τάγγελλια* A. 1041. *τάκ* I. 479, Π. 857. *τάκβάτανα* A. 613. *τάκκι* O. 1120. *τάκκείνων* E. 625. *τάκκείσε* Εκ. 487 (Faber coniectura pro vulg. *κάκκείσε*). *τάμά* I. 1200, N. 1453, E. 603, O. 642, A. 894, Θ. 262, B. 1326, Εκ. 393, 746, 922, 1001. *τάμβαδία* Σ. 601. *τάμπορια* I. 171, O. 1523. *τάν* I. 598, 709, 839, 907, 1302, 1375, Σ. 283, E. 665. *τάναντία* A. 493, N. 1040, O. 1676, B. 1450. *τάνδον* A. 495. *τάνθάδε* E. 554. *τάνθρημια* Σ. 1080, 1107. *τάντανθί* B. 273. *τάντερα* I. 708. *τάξ* Cratinus, *Θράνται*. III. *τάπη* N. 541, B. 862, 885. *τάπι* Σ. 289, E. 283, O. 1369, Εκ. 82, 943, Π. 57, 100. *τάπιδέξια* O. 1493. *τάπιεκη* N. 1438. *τάπίλοιπα* I. 688. *τάργα* Θ. 804. *τάρια* Εκ. 215, A. 734, B. 1387. *θάττερα* N. 1108. *τάφόδια* Π. 1024.

$\tau\alpha + \iota = \alpha$: *θαϊμάτια* Σ. 408, A. 1084, 1093, Εκ. 26, 75, 99. *θαϊματίδια* A. 401.

$\tau\alpha + \omicron = \omega$: *τάνόματα* N. 394. *θάπλα* O. 449, A. 277 (R. *ὄπλα*). *τῶρνεα* O. 105 (omnia Mss., A. excepto, *τὰ ὄρνεα* habent.).

$\tau\alpha + \alpha\iota = \alpha$: *μισῶ ὅτιν᾽ λέγεις με τᾶσχαρά*. Aristomenes, *Βοηθοί* III, hic Brunckius pro *τὰ αἰσχαρά* in Mss. *τᾶσχαρά* coniecit. Cobetus [Nov. Lect. 141] *τὰ αἰσχαρά* *τινα λέγειν* rectum esse negat, et proponit *λέγεις με τᾶσχατα*. Kockius *τᾶσχαρῶν ἔσχατα*.

$\tau\acute{\alpha} + \alpha\nu = \alpha\nu$: $\tau\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\alpha}$ *N.* 546, 1328, Σ . 483 (ut Berglerus pro $\tau\acute{\alpha}\nu\tau\alpha$ correxit), 621 (Dind. pro $\tau\acute{\alpha}\nu\tau\alpha$), 885 (a Dindorfio et Reisigio additum), *O.* 24, *A.* 212, 1179, 1235, *B.* 1161, 1250. *Ek.* 339.

η vel $\tau\eta$ + $\alpha = \alpha$: $\acute{\alpha}\lambda\epsilon\kappa\tau\rho\upsilon\acute{\alpha}\nu$ 'Αμφιάρεως *I* (Brunckii emendatio pro vulg. η $\acute{\alpha}\lambda\epsilon\kappa\tau\rho\upsilon\acute{\alpha}\nu$, non η $\acute{\alpha}\lambda\epsilon\kappa\tau\rho\omega\acute{\alpha}\nu$, ut Kockius legit errore tythetetae, ut veri simile est, inductus). $\acute{\alpha}\nu\theta\rho\omega\pi\omicron\varsigma$ *A.* 936 (*Αντι τοῦ ἡ γυνῆ ἡ ἄνθρωπος* [εἶπε] — Scholiastes). $\acute{\alpha}\rho\chi\acute{\eta}$ Σ . 76 (Hirschigii coniectura pro vulg. $\acute{\alpha}\rho\chi\acute{\eta}$) sed $\acute{\alpha}\rho\chi\acute{\alpha}$ *A.* 821 (Meinekii coniectura) pro $\acute{\alpha}$ $\acute{\alpha}\rho\chi\acute{\alpha}$ in dial. Meg. 'Αχαρνική Θ 563 (Dobraei coniectura).

$\tau\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\eta$ *N.* 61. $\tau\acute{\alpha}\gamma\omicron\rho\alpha$ *A.* 728, 838, 848, 855, *I.* 677, 1258. $\tau\acute{\alpha}\phi\rho\omicron\delta\iota\tau\eta$ *A.* 793 Elmsleius pro Mss. $\tau\eta$ 'Αφροδίτη. De $\acute{\alpha}\tau\epsilon\rho\alpha$ [Mss. η $\acute{\tau}\epsilon\rho\alpha$] *A.* 85, 90, et $\theta\acute{\alpha}\acute{\tau}\epsilon\rho\alpha$ [Mss. $\theta\eta$ $\acute{\tau}\epsilon\rho\alpha$] *A.* 789, *O.* 1365, cf. $\omicron + \alpha$ infra.

η vel $\tau\eta$ + $\epsilon = \eta$: η κ *Π.* 435. η κ $\lambda\eta$ $\sigma\iota\alpha$ *Ek.* 550. η $\mu\acute{\eta}$ *N.* 986, *B.* 1040. η μ ρ υ $\sigma\alpha$ *B.* 305. η ξ \omicron δ \omicron ς *A.* 16 (Dawesii coniectura). Formas praeterea η κ $\beta\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\upsilon\sigma\alpha$ *A.* 849, η ξ \omicron δ \omicron ς *E.* 1181, η $\pi\acute{\iota}\nu\omicron\iota\alpha$ Σ . 1073, *E.* 127, *O.* 994 ut a nonnullis editoribus scriptae sunt, formis η κ $\beta\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\upsilon\sigma\alpha$, η ξ \omicron δ \omicron ς , η $\pi\acute{\iota}\nu\omicron\iota\alpha$, quae sunt in Dindorfio et Mss., praefereudas censeo.

$\theta\eta$ $\kappa\acute{\alpha}\tau\eta$ *A.* 700. $\tau\eta$ κ $\lambda\eta$ $\sigma\iota\alpha$ *I.* 76, 1340, *E.* 667, 931, *A.* 391, *Ek.* 135, 191, 249, *Π.* 330. $\tau\eta$ λ ϵ ϕ α ν $\tau\iota$ $\nu\eta$ *I.* 1169. $\tau\eta$ $\mu\eta$ *O.* 815.

$\tau\eta$ + $\eta = \eta$: $\theta\eta$ $\mu\acute{\epsilon}\rho\alpha$ *O.* 1071, Θ . 76.

η + $\alpha\nu = \alpha\nu$: $\alpha\upsilon$ $\lambda\eta$ $\tau\rho\acute{\iota}\varsigma$ Σ . 1219 Meinekii coniectura.

\omicron vel $\tau\omicron$ + $\alpha = \alpha$ in Attica dialecto: 'Αγαθών Θ . 30, 95. $\acute{\alpha}$ γ γ ϵ λ \omicron ς *O.* 1340. $\acute{\alpha}$ γ ω ν *A.* 392, Σ . 533, *B.* 867. $\acute{\alpha}$ δ ϵ λ ϕ \omicron ς *N.* 1372, Θ . 405. $\acute{\alpha}$ δ μ \omicron ν $\epsilon\upsilon\varsigma$ *E.* 919. $\acute{\alpha}$ λ ϵ κ $\tau\rho\acute{\iota}$ β α $\nu\omicron\varsigma$ *E.* 269, 282. 'Αλκμήνης *B.* 531. $\acute{\alpha}$ ν α ξ Σ . 820. 'Αναφλύστιος *B.* 427. $\acute{\alpha}$ ν δ $\rho\omega\acute{\alpha}\nu$, Βαβυλώνιοι *XX.* $\acute{\alpha}$ ν η ρ *A.* 240, et cf. pag. 48. $\acute{\alpha}$ ν θ ρ ω π $\omicron\varsigma$ *A.* 576, cf. praeterea pag. 50. $\acute{\alpha}$ ν ω Σ . 68. $\acute{\alpha}$ π α ι $\tau\omega\acute{\alpha}\nu$ *N.* 1247. 'Απόλλων *O.* 585, *B.* 1184. $\acute{\alpha}$ ρ χ $\alpha\acute{\iota}\omicron\varsigma$ Θ . 162. $\acute{\alpha}$ ρ χ $\omega\acute{\alpha}\nu$ Σ . 304, 1108, 1441, *O.* 1123. 'Αχραδούσιος *Ek.* 362. quae omnes nonnullorum editorum coniecturae sunt pro formis $\acute{\alpha}$ — in Mss. Quibus formis addenda est $\acute{\alpha}$ τ ϵ ρ $\omicron\varsigma$ [$\acute{\alpha}$] Σ . 138, 841 pro \omicron $\acute{\alpha}$ τ ϵ ρ $\omicron\varsigma$ [$\acute{\alpha}$]. Dorica forma in crasi semper videtur adhibita esse, nam $\omicron\upsilon$ τ ϵ ρ $\omicron\varsigma$, quae pro Attica forma \omicron $\acute{\epsilon}$ τ ϵ ρ $\omicron\varsigma$ esset, non

invenitur, item θάτερον O. 109 pro τοῦ ἀτέρου, non θούτερον pro τοῦ ἑτέρου. θάτερον Σ. 477 pro τῷ ἀτέρῳ, non θώτερον pro τῷ ἑτέρῳ etc. Herodianus¹⁾ θάτερον aequum esse ac τὸ ἄτερον (Dor. pro ἑτερον) dicit, id quod a Kuehnero²⁾ acceptum est.

τάγαλα N. 995. τὰδικημα Σ. 839. τάληθές Π. 375. τὰλλότριον I. 392. τάνάφορον B. 8, Εκ. 833, Φοινίσσαι III. τάντιον Θ. 822. τὰργύριον N. 756, 1247, 1249, 1278, 1283, 1295, Σ. 607, 795, Α. 489, 494, Θ. 1196, B. 148, 561, 624. Π. 131, Θ. Δευτ. X. τὰριστερόν E. 334. τὰρχαῖον N. 393, B. 720. τὰτταταῖ B. 649. τὰττικόν E. 252.

δ vel τὸ + α = ω in Dorica dialecto: ὠνθρωπος Α. 989. ὠττικίων E. 214.

τῶβυσσον Α. 174. τῶργύριον Α. 174 L. Dindorfii emendatio pro Mss. τὰργύριον.

ὀ vel τὸ + ε = ου: οὔγκαλυμμός O. 1496. οὔκ N. 1065, Σ. 266, 1267, O. 13, B. 501. οὔκκνκλούμενος Θ. 96. οὔμός I. 720, 952, Σ. 336, 1352, O. 1259, Α. 838, 1213, Θ. 867, Π. 551. οὔν Θ. 1165. οὔνδον B. 757. οὔντός Α. 847. οὔξ E. 1047. οὔξιων B. 946. οὔπι Α. 504, 510, N. 218, 1502, Σ. 68, Α. 389. οὔποψ O. 226, 265. οὔργάτης E. 632. οὔχινος Σ. 1436.

τοῦγκνκλον Α. 113, 1162, Θ. 499, Εκ. 536. τοῦκ O. 813. θούκάτειον Α. 64. τοῦλαιον Α. 1128. τοῦλεόν I. 152, 169. τοῦμόν Α. 219, 1185, I. 1231, N. 1414, Σ. 1067, Α. 285, 375, Θ. 105, 895, 1058, Εκ. 858, 882, 928, Π. 991, Fab. Inc. XV. τοῦμπαλιν Α. 1045, Θ. 1224. τοῦμποδῶν Α. 1161, Θ. 847. τοῦν Σ. 1374, Ταγημισαί XI. τοῦντερον N. 160, 168. τοῦνύπνιον Σ. 38. τοῦξάλειπρον Α. 1063. τοῦξημβλώμενον N. 139. τοῦπί Α. 1026. τοῦπίληνον Α. 365. τοῦπίπεμπτον Δαιταλῆς. XXV. τοῦπιτριβείης, O. 1530. τοῦπιτριβον Α. 1027. τοῦπιχώριον N. 1173. τοῦπος Α. 315, 328, O. 507, Α. 1038, Θ. 412, B. 1381, 1387, 1388. τοῦργον Α. 8, I. 787, 1055, N. 1416, E. 511, O. 116, 325, 1430, Α. 375, 1111, B. 563, 568. τοῦρριπτασμένον Α. 28.

¹⁾ Lib. II. 344. 9.

²⁾ Gr. Gr. I p. 176.

τὸ + η = η: θῆμέτερον *A.* 137, 592. θῆμισυ *A.* 116.
 θῆρων *Σ.* 819.

τὸ + ι = οι: θοιμάτιον *A.* 1139, *N.* 54, 179, 497, 856,
 1103, 1498, *O.* 498, 791, 1416, 1568, *Θ.* 214, 568, 1181, 1189,
Εκ. 40, 315, 353, 512, 527, 544, *Π.* 881, 926.

ὄ vel τὸ + ο = ου: ούδυσσεύς *O.* 1561. ούλύμπιος *A.*
 530, *N.* 366. ούνος *B.* 27 (όνος *R.* et Fritzschius). ούπισθεν
O. 300. ούρις *O.* 284. ούψώνης *Ταγηνισταί XII.*

τοῦθόνιον *Γεωργοί XI.* τοῦνομα *I.* 1257, *N.* 63, 100,
Σ. 490, 492, *E.* 189, *O.* 643, 812, 820, 923, 1293, 1505, *A.*
 853, *Θ.* 803, 1201, *B.* 299, *Θ.* δευτ. *IX.* τοῦξυθυμον *Σ.* 406.
 τοῦπισθεν *Π.* 1209. τοῦπτάνιον *I.* 1033, *E.* 891. τοῦρνίδιον
O. 662, 667. τοῦροπύγιον *N.* 158, *Σ.* 1076. τοῦστρακον *Εκ.*
 1033. τοῦσπον *I.* 1032, 1106, *Δαναίδες IX,* *Τριφάλης VI.*

τὸ + φ = φ: τῷδεῖον *Cratinus Θραῖται. I.* 2.

τὸ + αι = αι: θαῖμα *A.* 205. ταῖτιον *Θ.* 549, *B.* 1385.

ὄ vel τὸ + αυ = αυ: αὔτος *Θ.* 906, *Ῥομαι I.* 3.

ταύλιον *A.* 721. ταυτό *N.* 234, 663, 849, 1281, *E.* 972,
Π. 153. ταὔτομολεῖν *Π.* 1150.

ὄ vel τὸ + οι = ω: ῥόκτοριψ *Θ.* 427.

τῷκίδιον *N.* 92.

τῷ + α = α: τάνδρι *A.* 223, 224, *Θ.* 499. τάνθρωπῳ
N. 512. τάψηκῳ *A.* 658. *De θάτέρῳ Σ.* 497, *Εκ.* 498. cf.
supra sub. ο + α.

τῷ vel τῷ + ε = ω: τῷμῶ *A.* 223, 224, *Εκ.* 931.
Praeterea Dindorfius [145] τῷπικλίντρῳ, Αναγυρος XVI, sed
Meinekus et Kockius [44] τῷ πικλίντρῳ habent.

τῷμῶ *O.* 585.

τῷ vel τῷ + ο = ω: τῷφθαλμῷ *A.* 1026. τῷγλῳ *A.* 257.

τῷβολῶ *B.* 270. τῷφθαλμιδίῳ *I.* 909. τῷφθαλμῶ *A.* 1027,
 1029, *N.* 362, 411, 946, *Σ.* 432, *O.* 342, 443.

τῷ + αυ = αυ: ταὔτῳ *Σ.* 969, *O.* 170, 968, *Θ.* 1060,
B. 1103.

αι + α = α¹⁾: ἀργαί *N.* 1197. *Et praeco Lacedaemonius*
τᾶλλαι A. 999 *dicit.*

αι + ε = α: ἀμαί *B.* 1049.

¹⁾ Muehlmann, *Leg. dial.* pag. 88. sq.

$\omicron\iota + \alpha = \alpha$: ἀγορανόμοι *A.* 824. ἄνδρες *A.* 115 et vid. pag. 50. ἀνθρώποι *O.* 571, 1281, *Εκ.* 672. ἀττικωνικοί *E.* 215, Quibus addenda est Dorica forma τῶνδρες *A.* 1099, 1260.

$\omicron\iota + \varepsilon = \omicron\upsilon$: οὔκός *Σ.* 1287. οὔμοι *I.* 967, 1003. *N.* 210, *B.* 967. οὔπιχώριοι *B.* 461.

$\omicron\iota + \omicron = \omega$: ὄποτοτύξιοι *O.* 1043.

$\tau\omicron\upsilon + \alpha = \alpha$: τὰδελφοῦ *N.* 536. τάνδρός *Σ.* 347, 933. *Θ.* 803, 813, *Εκ.* 48, 243. τὰπόλλωνος *O.* 982. τὰργυρίου *N.* 1289, *A.* 422. τὰττικοῦ *E.* 254 et θάτερον *O.* 109 [θατέρον *B.* 300] cf. supra sub $\omicron + \alpha$.

$\tau\omicron\upsilon + \varepsilon = \omicron\upsilon$: τούλαιον *Σ.* 252. τούλατῆρος *A.* 246. τούμοῦ *Σ.* 271, 874, 1002, *E.* 170, *Θ.* 574, 755. τούνιαυτοῦ *Σ.* 661, "Ἔραι. *I.* 7. τούπιροκαῦντος *O.* 1612. τούπιστάτου *O.* 437. τούράνου *A.* 651. τούρεβίνθου *E.* 1136, *B.* 545.

$\tau\omicron\upsilon + \eta = \eta$: θήμετερον *Σ.* 526.

$\tau\omicron\upsilon + \omicron = \omicron\upsilon$: τούβολοῦ *I.* 662, 945. τούλυμπίου *O.* 130. τούνόματος *N.* 62. τούπισθεν *Εκ.* 482. τούρνιθίου *O.* 223. τούρροπυγίου *N.* 162.

$\tau\omicron\upsilon + \upsilon = \omicron\upsilon$: θούδατος *A.* 370. cum θύδατος Amipsias Ἀποκοι. Π. 2. item emendatio Dindorfii sit pro θ'ύδατος. „Minus recte hoc Elmsleius ad Euripidis Med. 801 scribit θούδατος” — Mein.

$\tau\omicron\upsilon + \alpha\upsilon = \alpha\upsilon$: ταίτοῦ *I.* 1289, *Εκ.* 591. τούτῳ *A.* 790. (Brunck. pro Mss. ταιτοῦ) Megarensis forma est.

$\tau\omicron\upsilon + \omicron\upsilon = \omicron\upsilon$: τούρανοῦ *E.* 199, 822, 847.

B. Crasis postpositiva vel coniunctio cum nomine praecedente fieri non potest, nisi formis nominativis masculini et feminini generis, quae his locis inveniuntur:

$\kappa\alpha\iota + \delta = \chi\acute{\omega}$: *A.* 36, *I.* 721, *N.* 529, *Σ.* 590, *O.* 50, *A.* 1142, *Θ.* 510, *B.* 608, 758, Fab. Inc. LXXVII.

$\kappa\alpha\iota + \eta = \chi\eta$: *E.* 939, 1078, *A.* 551, *B.* 518, 671, 950, *Εκ.* 543, Π. 702, Cratinus Βουσίρης.

$\kappa\alpha\iota + \omicron\iota = \chi\omicron\iota$: *I.* 665, *N.* 1210, *A.* 490.

$\kappa\alpha\iota + \alpha\iota = \chi\alpha\iota$: *A.* 47.

$\mu\omicron\iota + \delta = \mu\omicron\upsilon$: *I.* 1237, et Dindorfii coniectura ποῦ μού διώκων pro ποῦ δ'ἔσθ'ὸ διώκων *Σ.* 902 a Blaydesio accepta est.

C. Crasis duplex vel coniunctio articuli et cum antecedente et cum sequente vocabulo his locis videtur inveniri:

μούταιρος (μου τούρος B. Γ. Ald. μ'ούταιρος R.) *Εκ.* 912 = μοι ό έταιρος. „Contractum, ni fallor, ex μοι ό (μού) έταιρος; fortasse ex μου ούταιρος, eadem crasi quae fit in τούρανοϋ *E.* 199” — Blaydes.

Χάμννίας (Dindorfii emendatio. Χώ 'Μυννίας — Meinekius, Χάμννίας — Kockius) *Ευπολις Πόλεις XI* = και ό 'Αμννίας.

χάτέρα (χ'άτέρα N. γάτέρα R. χήτερα Δ. χήτέρα B. χ'ήτέρα C. χήτέρα Engerus) *A.* 1088 = και ή έτέρα.

Blaydesius legit praeterea χήγχοσα (χήγχοσα Dindorfius. χήγχοσα BC. χήγχοσα Δ. χ'ήγχοσα N. χήγχοσα L. χ'ή γχοσα Brunckius) *A.* 48 = και ή έγχοσα.

χ'άνδρες (χ'άνδρες Reisingii Coni. pag. 258. κ'άνδρες BC*A.* Brunck. et Bergk. γ'άνδρες NR.) *A.* 594 = και οι άνδρες.

§ 3. De articuli positione.¹⁾

A. Articulus, ut res postulat, in iuxtapositione cum eo nomine est, ad quod refertur, ut τὸ κέαρ *A.* 5. τοὺς ἐπέας *A.* 7. τοῦργον *A.* 8. τὸν Αἰσχύλον *A.* 10. τὸν χορόν *A.* 11. τὴν καρδίαν *A.* 12. etc., etc. sed ut in omnibus scriptis Graecis ita in comoediis ab eo seiungitur:

B. Uno vel plerisque particulis μέν, δέ, γάρ, ἄρα, etc., τὰ μέν ἄλλα *Εκ.* 644. ὁ δ'οἶός *A.* 145. ὁ γάρ πατήρ *Σ.* 139. ὁ γοῦν χαρακτήρ *E.* 220. ὁ μέν γάρ αἴτιος *Θ.* 766. ὁ μέν γ' Εὐραπίδης *B.* 80. ὁ δέ δὴ δελφίς Pherecrates *Ἀγρ.* VI. ὃ γέ τοι Σικελός Aristonymus *Ἠλ. Ρυγ. I.* οἱ μέν γάρ οὖν τέττιγες *O.* 39. αἶ τε θρίνακες *E.* 567. τοὺς μέν ἄρ' ἄλλους Hermippus *Μοίρ.* III. 3. etc., etc.

C. Genetivo possessivo pronominis reflexivi, ad quod exempla vid. Cap. VI § 1 B IV (p. 103).

D. Aliis verbis attributivis, ut adverbis, genitivis, nominibus cum praepositione, etc., ad quod locos vide Cap. V § 3 A B et C II (pp. 87, 88), § 5 BI (p. 93), § 4 BI (p. 90), etc.

¹⁾ Firnhaber zur Gr. Grammatik. „Stellung des Artikels” *Zeitschr. für Alterthumsw.*, Bd. 8, (1841) p. 206 sq.

E. Saepe metri ratione habita articulus a substantivo suo aliis verbis seungitur, etiamsi non sunt attributiva huius substantivi ut

τὰ δημόσια γὰρ μισθοφοροῦντες χρήματα *Εκ.* 206.

τὸ τῆς γυναικὸς δ' ἀμπέχει χιτώνιον; *Ε.* 374.

τῶν τῆς πόλεως εἰμ' ἐπιμελητῆς πραγμάτων *Π.* 907.

ὁ θεσπέσιος ὄξυ μέλος ἀχέτας *Ο.* 1095. τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνου *Β.* 586. τὸ Ῥόδιον ἤνεγκον μύρον. *Δ.* 944. τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναια *Ε.* 418. αἱ μυρία με μηχαναί. *Θ.* 927. τῶν πάλαι μεμνημένοι διφθερῶν κάξωμίδων, *Σ.* 443—4. Alia exempla sunt: *I.* 1318, *Σ.* 334, 1071, *Ε.* 36—7, 201, 546, 603—4, 1096, 1295, *Ο.* 460, *Θ.* 840, 863, *Εκ.* 175, 722, 847, 1089—90, etc.

§ 4. De articulo cum subiecto vel praedicato coniuncto.

Nomen substantivum, si sententiae subiectum est, articulum habet, si definitum est, sin autem non est definitum, articulus omittitur, sed cum basis, ut ita dicam, cogitandi ac dicendi sit, plerumque definitum est. Sin autem nomen praedicativum est, semper classem communem significat, cuius membrum subiectum est, itaque cum non singulam rem significet, articulo caret. Leges, a quibus usus articuli apud praedicatum dependet ratione habita articuli apud subiectum positi vel omissi a Dornseiffeno ¹⁾ his verbis definitae sunt:

„Praedicato nunquam articulus additur, nisi quum penitus cognitum vel definitum tamquam par subiecto opponitur.

Si subiectum articulo caret, caret eo etiam praedicatum, Exceptio est si aut subiectum tali vocabulo expressum est quod per se sine articulo cognitum esse potest, aut si praedicatum tali vocabulo expressum est, quod nisi cum articulo postulatam significationem non habet.

Itaque eidem huic exceptioni loco dato, si alterutrum membrum articulum habet, id subiectum esse statuere possumus.“

A. Nonnulli loci, quibus articulus subiecto additur, cum praedicatum eo careat, hi sunt:

τοῦτι τί ἔστιν; ἀσπὸς ἐγένεθ' ἡ κόρη

οἴνου πλέως, κτλ.

©. 733—4.

¹⁾ De articulo apud Graecos eiusque usu in praedicato. Amstel. 1856.

www.libtosl.com.cn

- οὐκ, ἀλλ' ὅτε περ ὁ δεσπότης
 ἐποφ' ἐγένετο, κτλ. O. 71—2.
- οἴμοι κακοδαίμων, στροῦθος ἀνήρ γίγνεται Σ. 207.
- νῆ τὸν Δία τὸν σωτήρα, γεννάδας ἀνήρ
 ὁ δεσπότης σου. B. 738—9.
- οὔκουν ἐκεῖν' ἀλλόκοτον ὁ Θέωρος κόραξ
 γενόμενος; Σ. 47—8.
- οἱ δὲ ξυμπόται
 εἰσὶν Θέωρος, Αἰσχίνης, Φανός, Κλέων, Σ. 1219—20.
- ὅτι δοῦλος ὧν ἔφρασκες εἶναι δεσπότης. B. 742.
- εἶπέ μοι, καὶ πῶς ἐγὼ
 ἀλλαντοπόωλης ὧν ἀνήρ γενήσομαι; I. 178—9.
- τοῖς δ' αὖ σεμνοῖς
 τῶν ὀρνίθων δένδρον ἐλάας
 ὁ νεῶς ἔσται O. 616—8,

ubi et δένδρον et νεῶς, quod ad sententiam verborum attinet, subiecta esse possunt, nisi quod articulus verbo νεῶς additus est, itaque subiectum est.

B. Subiectum indefinitum articulo caret his locis:

Α I. ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τ' ἀφροδίτη θύεται.

ME. οὐ χοῖρος Ἀφροδίτη; μόνῃ γὰρ δαιμόνων.

A. 793—4.

νῶν γάρ ἐστι δεσπότης

ἄγροικος ὀργήν, κυανοτρώξ, κτλ.

I. 40—1.

ἦν ποτ' ἐιρήνη γένηται κτλ.

I. 579.

οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περὶ γε τούτου.

B. 953.

λέγω δ' ὑμῖν ὅτι

διοσημία ἔστι καὶ ῥανὶς βέβληκέ με.

A. 170—1.

C. Praedicato definito articulus additus est in

οὐδ' ἡ δεκάτη τῶν προσιόντων ἡμῖν ἄρ' ἐγγίγνεθ' ὁ μισθός

Σ. 664.

id quod saepius fit, si pronomen interrogativum subiectum est:
 τίς ὁ νοῦς; B. 47. τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην; O. 60. τί τὸ πρᾶγμα;

A. 23. *Σ.* 834. *τίς ὁ κακοδαίμων ἐστίν; Σ.* 1501. *ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτός, οὐχ ὁ Ζεὺς, ὥστε φέρεσθαι; N.* 379. *ἀλλ' ὅστις ὁ βροντῶν ἐστὶ φρασόν. N.* 374.

vel si pronomen demonstrativum subiectum est:

αὕτη γε χρηστῶν ἐστὶν ἀνθρώπων ἢ νόσος. Σ. 80.

τοῦτ' ἐπεὶ τῶν ἀντιβολουμένων ἔστω τὸ μνημόσυνόν μοι.

Σ. 559.

ὁ πνοστήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους, Σ. 1510.

οὐχ οὗτος ὁ τρόπος; κτλ. A. 25.

νῆ τῶν Ποσειδῶ, κάστι γ' ὁ Χάρων οἴτοσί. B. 183.

προϊέναι βέλτιστα νῶν,

ὡς οὗτος ὁ τόπος ἐστὶν οὗ κτλ. B. 277—8.

τούτου πάνυ τοῦργον, οὗτος ὁ τρόπος πανταχοῦ. B. 563.

Saepius autem praedicatum articulo caret, etiamsi subiectum pronomen demonstrativum est, ut

ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγγόνη; A. 125.

πρόβαινε νῦν, ὃ θυμέ' γραμμῆ δ' αὐτηί. A. 483.

τοῦτ' πτίλον σοι. A. 583.

ῥοι μὲν ἀγορᾶς εἰσιν οἶδε τῆς ἐμῆς. A. 719.

ταῦτ' οὐκ ἔβρις δῆτ' ἐστίν; κτλ. N. 1299.

AI. τοῦτο; λίμνη νῆ Δία

αὕτη' στίβη ἣν ἔφραζε καὶ πλοῖόν γ' ἄρω. B. 181—2,

hic fortasse apud *λίμνη* articulum expectare possumus propter relativam sententiam sequentem, vide pag. 76. A.

τροχίλος ῥοις οὔτοσί. O. 79.

„*τροχίλος ῥοις* ist Prädicat daher nicht *οὔροις* zu schreiben” — Kockii nota. Alia exempla sunt: *A.* 1126, 1127, *N.* 94, *Σ.* 259, 575, 953, *B.* 21, 639.

§ 5. De articuli apud nomina propria usu.

Nomina propria eorum individuorum, quorum ipsorum natura non descripta est, semper fere articulo carent, vel, ut Apollonius recte dicit, nomina propria propter proprietatem suam inhaerentem non tam articulo egent, quam ea nomina, quae

communem rem significant.¹⁾ Secundum eam legem Aristophanis in comoediis suis plerumque nomina propria sine articulo scribit, ut *Αισχύλος* B. 778, 792, 807, etc., *Ἀντιφῶν* Σ. 1301. *Γέρων* Εκ. 848. *Γλόκη* Εκ. 43. *Λεξιθεος* Α. 14. *Ἐπίκουρος* Εκ. 644. *Εὐδήμου* Π. 884. *Ἡσίοδος* B. 1033. *Θεογένης* Σ. 1183. *Θέωρος* Σ. 599. *Ἰοφῶν* B. 73. *Κελεός* Α. 49. *Κηφισσοφῶν* B. 1408. *Λάμαχος* Α. 960. *Λευκολόφας* Εκ. 645. *Μελανθίου* Ο. 151. *Νικίαν* Ι. 358. *Ξένυλλα* Θ. 633. *Οἶαγρος* Σ. 579. *Ὅμηρος* Ν. 1056. *Ὅρφεύς* Β. 1032. *Πείσανδρος* Α. 490. *Προδίκω* Ο. 692. *Σιμωνίδης* Σ. 1410. *Στράτων* Ι. 1374. *Τληπόλεμος* Ν. 1266. *Υπέρβολος* Ν. 551. *Φειδίας* Ε. 605. *Χαριζένης* Εκ. 943, etc., etc., etc.

Praeterea exceptis et Α. 1213, ubi ὁ Μανῆς communis magis quam singuli servi nomen est, et τὸν Κλεισθένη Β. 422, in lyricis choris nunquam nomen singulae personae (deis exceptis) articulum habet; qua re illud Porsoni²⁾ rectum esse in comoediis confirmatur, quod de nominibus propriis dicit: „articulos vitandos in choricis censeo.”

Sed non raro articulus in Aristophanis³⁾ diverbiis nomini proprio additum est:

¹⁾ καθά περ ἢ ἐπὶ τῶν κυρίων, εἴ γε τὰ κύρια διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἰδιότητα οὐχ οὕτως προσδέεται τοῦ ἄρθρον, καθά περ τὰ κοινῶν ἔννοιαν ἔχοντα. δυνάμει γὰρ συντέλλεται ἐκ τῆς πολλῆς ποιότητος τῆ παραθέσει τοῦ ἄρθρον κτλ — Περὶ Συντ. Ι. 34., et, τὰ μέντοι κύρια διὰ τῆς ἰδίας θέσεως ἀναπολούμενα οὐχ οὕτω προσδέεται τοῦ ἄρθρον — Ι. 42.

²⁾ ad Euripidis Med. 984.

³⁾ Valckenaerus (ad Eurip. Phoen. 147) tragicos poetas articulum nomini proprio addidisse negat et pergit, „Articulus scilicet a poetis neglectus, ubi videbatur in usu communi requiri, versibus poetarum in puerorum commodum a literatoribus superscribi solebat atque hinc saepenumero sedem non suam occupat.” ita Rudolphus (Comm. Soc. Phil. Lips. IV. 1. p. 80), „in ipso Platone tanta est etiam in articulis addendis inconstantia ac passim in omittendis constantia, ut saepius mihi a Grammaticis additus quam a Librariis omisus videatur.” Porsonus ea Valckenaeri an vera sint dubitat, cum diceret, „raro, nisi propter emphasin quandam, aut initio sententiae, ubi particula inseritur.” Harrisii (Hermes 5 Ed. Lond. 1806, p. 225) verba: „The Article with proper names in Greek is a mere pleonasm unless perhaps it serves to distinguish sexes.” ineptiora sunt, quam quae respectanda sint.

A. Nomen personae proprium articulum habet, si illa persona aut supra nominata est aut nota vel praeclara est.¹⁾

Illius legis hic locus exemplo sit:

πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον
καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, κτλ. Π. 716—7,

ubi *Νεοκλείδης* supra, vers. 665, nominatum est:

εἷς μὲν γε Νεοκλείδης, ὅς ἐστι μὲν τυφλός.

Item O. 970.

ἤνισταθ' ὁ Βάκις τοῦτου πρὸς τὸν ἀέρα

atque eiusdem prophetae, qui oraculum explicat, vers. 962

ὡς ἔστι Βάκιδος χρησμὸς, κτλ.

Praeterea cum Demosthenes oraculum surreptum contempletur, haec dialogus dicitur:

ΔΗ. ὦ Βάκι. ΝΙ. τί ἔστι; ΔΗ. δὸς τὸ ποτήριον ταχὺ.

ΝΙ. πολλῶ γ' ὁ Βάκις ἐχρήτο τῷ ποτηρίῳ. I. 123—4.

Et ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν; Ν. 30.

cui antecedit

φέρ' ἴδω, τί ὀφείλω; δώδεκα μνᾶς Πασία.
τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασία; vss. 21—2.

ἡμεῖς τ' οὐδὲν ἤττον

τοῦ Μελανίωνος οἱ σώφρονες. Α. 795—6,

et κἀγὼ βούλομαι μῦθόν τιν' ὑμῖν ἀντιλέξαι
τῷ Μελανίωνι. Α. 805—6

quibus praegreditur

οὕτως ἦν ποτε νέος Μελανίων τις, κτλ. vs. 785.

Itaque

ἀνήρει' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης

ψύλλαν ὀπίσσως ἄλλοιτο τὸς ἀτῆς πόδας·

θακοῦσα γὰρ τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὀφρῶν

ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὴν [Sic R. alia Mss. τοῦ.] Σωκράτους ἀφήλατο.

N. 144—7.

¹⁾ „Nimirum articulus apponatur ad illud nomen, quod aut loquenti vel ei quicum is loquitur in animo versatur, aut fama et sermonibus hominum celebratum est.” G. Hermann., Praef. ad Eurip. Iph. Aul. p. XVII.

ΚΗ. τίς ἀγορεύειν βουλεύεται;

ΑΜ. ἐγώ. ΚΗ. τίς ἄν, ΑΜ. Ἀμφίθεος. ΚΗ. οὐκ ἄνθρωπος; ΑΜ. οὐ. ἀλλ' ἀθάνατος. ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Δήμητρος ἦν κτλ. Α. 45—7

φέρ' ἴδω, καθαρωδὸς τίς κάκιστος ἐγένετο;

Β. ὁ Πεισίου Μέλης. Α. μετὰ τὸν Μέλεια δ' ἦν.

Α. ἔχ' ἀτρέμ', ἐγῶθα Χαιρίς. Pherecrates. Ἀργ. IV.

Eius autem legis, qua articulus personis praeclaris vel notis additur, hi loci exempla sint:

ὅτε δὴ κεχρήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον Α. 10. ¹⁾

ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε δι' αὐτὸ τὴν μάχαιραν. Ν. 1063.

κατὰ τὸν Ὀμηρον. Ο. 910. τὸν Θαλῆν Ν. 180. τὸν Νέστορα Ν. 1067. ὁ Πλούτος Π. 494. et alios propter virtutem praeclaros Aristophanes articulo insignes statuit. Sed cum Aristophanes de personis propter nequitiam famosis dicit, saepius articulum ponit, ut diceret: haec illa est persona, quam omnes cognoscitis propter nequitiam et depravitatem, ut in

ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται;

ὁ Βελενοπόλης δ' οὐχὶ μετὰ τοῦ Παμφίλου; Π. 174—5,

Pamphilus, ut a scholiasta discimus, demagogus et fur erat, et Belenopoles eius parasitus.

Ita τὸν Λυσικράτη Ο. 513 dux erat donis corruptus. τὸν Κλεισθένη Β. 422 homo vanus atque ineptus.

ΗΡ. ὁ δὲ Ξενοκλῆς; ΑΙ. ἐξόλοιτο νῆ Σία. Β. 86

non sunt explicanda. ὁ Φιλοκλέης Θ. 168 summum vitium eius informitas videtur fuisse. ὁ Τελέας Ο. 168, de quo scholiastes Platonis verbis utitur,

νοεῖ μὲν ἔτερον ἔτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει [Συμφ. II].

τοῦ Κλεωνύμου Ε. 1295 homo ignavus fuit. τὸν Κλέωνα Ρ. 577 inimicus Aristophanis, neque dubium est, quin Aristophanis eadem contemptione ὁ μὲν Εὐριπίδης Β. 80 et ἰ. γὰρ Εὐριπίδης Β. 801 dixerit.

Hae sunt leges, quibus nomen mortalium proprium sine

¹⁾ Hic articulus aequam vim habet atque Latinum „ille” in „ἐξ ponto Medea illa quondam profugisse dicitur” — Man. 9. 22. Cf. praeterea Kuehneri Ausf. Gramm. d. Lat. Spr. II, p. 454. Anm. 4.

attributo dictum articulum habet, sed dramatum nomina, etiamsi propria sunt, semper articulum habent, ut

τὸν Πηλέα γε καὶ τὸν Αἰόλιον
καὶ τὸν Μελέαγρον, κἄτι μάλα τὸν Τήλεφον. B. 863—4.
τὴν Ἀνδρομέδαν. B. 53. τὸν δὲ Τήλεφον. A. 555, B. 855. quae
omnia dramata Euripidis sunt.

Nomina propria deorum et heroum saepe articulum habent:
τὸν Ἀθάμαντα N. 258. τὴν Θέτιν . . . ὁ Πηλεὺς N. 1067. τοῦ
Γανυμήδους E. 724. ὁ γ' Ἀπόλλων O. 584. ἡ Φερσέφαττα B. 672.
τῆς Ἀφροδίτης B. 1045. ὁ Ζεὺς. Π. 87, etc.

In formulis iurandi nomina deorum invocatorum articulum
semper habent uno Iove excepto, sed vide pag. 74, § 13.

B. Nomen proprium, cui attributivum praegreditur, semper
fere articulum habet. e. g. ὁ καλλιπὴς Ἀγάθων Θ. 49. ὁ σοφὸς
Αἰσχύλος B. 1154. ὁ τε γλυκύθυμος Ἔρωσ ἢ Κυπρογένει' Ἀφροδίτη
A. 551. ὁ κλεινὸς Αἴημος I. 1328. ὁ μέγας Λιοπείθης O. 988.
τὴν καινὴν Ἑλένην Θ. 850. ὁ κότεριψ Εὐρπίδης Θ. 426. ὁ θεῖος
Μεγακλῆς N. 124. ὁ δὲ θεῖος Ὅμηρος B. 1034. ὁ κακοδαίμων
Σωκράτης N. 104.

Si nomen proprium dei nomen appellativum appositivum
cum articulo sequitur, etiam illud nomen articulum habet:
ὁ Ποσειδῶν οὐπὶ Ταινάρῳ θεὸς A. 510. ἡ Παλλὰς ἢ Πυλαιμάχος
I. 1172. ὁ Ζεὺς ὁ νῦν βασιλεύων O. 514. ὁ Ζεὺς ὁ σωτήρ¹⁾
Π. 1189, 1186, et in formulis iurandi: πρὸς τοῦ Διὸς τοῦλυμπίου
O. 130. μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον N. 817. μὰ τὸν Δία τὸν
σωτήρα N. 1239, B. 738, 1433, Ek. 79, 761, 1045, Π. 877. νῆ
τὸν Ἐρμῆν τὸν ἀγοραῖον I. 297. νῆ τὴν Ἐκάτην τὴν φωσφόρον
Θ. 858.

Sin autem hominum nomen proprium nomen appellativum
appositivum sequitur, illud nomen articulo caret, cuius legis
exempla vid, pag. 66. Horum autem qui sequuntur locorum
articulus propter notitiam nominum positus est:

ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν N. 1187.
αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγε. Σ. 596.
(Blaydesius αὐτὸς δὲ Κλέων κτλ.).

τὴν Κίρκην γε τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακνυῶσαν Π. 302, 309.

¹⁾ Kruegerus 50. 7. 10.

ὅς τοῖδ' ἔφρασκε νῆν φράσειν τὸν Τηρέα,
 τὸν ἑποφ' ὅς ὄρους ἐγένετ' ἐκ τῶν ὀρνέων' O. 15 — 6 et 46 — 7.

C. Leges, quibus nomina terrarum, urbium, montium, insularum, etc., populorum¹⁾ festorumque nomina, cum pluralia tanta sint, articulum habeant an eo careant, certas constituere non possumus; nam etsi plerumque articulus ponitur, ut ἡ δ' Ἑλλάς E. 646. τὴν Ἑλλάδα A. 531, Σ. 520, E. 59, 108, 270, 408, A. 41, 525. ἡ Λακεδαιμῶν N. 214. τὴν Λιβύην O. 710. τὸν Τάρταρον N. 192. τοῦ Φελλέως A. 273, N. 71. τὴν Πάρνηθα N. 323. τὴν Πύλον E. 219. ὁ Πειραιεύς I. 885. ἡ δέ γ' Εὐβοία N. 211, Σ. 715. τὴν Αἴγυον A. 653. τοὺς Ἑλληνας II. 584. οἱ Λάκωνες E. 216, 478, 701, etc. οἱ Θράκες A. 155. οἱ Κᾶρες O. 292. τὰ Θεσμοφόρια E. 223. τοὺς Χόας A. 961. τοὺς Χόας γὰρ καὶ Χίτρον A. 1077, etc., tamen eadem vel talia nomina articulo carent his locis: Ἑλλάς O. 998. Ἑλλάδι. A. 8. Αἰγίπτου O. 504. Μαραθῶνι I. 781. Αἴγυος O. 926. Ἀθηναίοισιν A. 99. Λάκωσιν A. 304. Ἑλλησιν E. 204. Μεγαρέων A. 519. Βοιωτίοις A. 624. Μιλησίοις I. 361. Ἀργείοις I. 466. Παναθηναίοις N. 386, 988. Αἰονυσίων E. 530, etc.

Unum illud certum est, ea nomina articulo carere, si cum praepositione coniuncta sunt, ut ἐν Θράκη A. 136. ἐκ Θετταλίας II. 521. ἐν Κύπρῳ O. 446. ἐν Πύλῳ A. 104, I. 55. ἐν Ἀργείῳ I. 465. ἐκ Ποτειδαίας I. 438. ἐν Πειραιεῖ E. 145. ἐν Αἰφροῖς Σ. 159. περὶ Ἀθηνῶν, περὶ Πύλου I. 1005. παρ' Ἀθηναίων E. 261. ἐκ Αἰφροῖν A. 724. ἐν Καμαρίνῃ καὶ Γέλα καὶ Καταγέλα A. 606. ἐξ Ἀπατουρίων A. 146, O. 58, etc., etc.

Loci, quibus haec lex neglecta est, ut ἀπὸ τῆς Σπάρτης A. 1072. ἐν τοῖς Ἑλλησι A. 554, B. 724, rari sunt.

§ 6. De articuli apud appellativa nomina usu.

Sunt nomina appellativa, quorum articuli usus aequus est atque apud nomina propria. Ita articulum habent

¹⁾ „in numero plurali nominum gentilicorum articulum aut addi aut omitti constat” — Stallbaum ad Platonis Phaedo 57, A. Sic etiam Kuehnerus, „Pluralische Völkernamen, sowie auch die Namen von Ländern, Ortschaften und Festen stehen bald mit, bald ohne Artikel” — Gr. Gram. II, § 462 a.

A. nomina earum rerum, quae singulae in rerum natura existunt, ut, etiamsi appellativa sunt, proprii nominis vim habeant. Ut nomina naturae corporum:

γεωμετριῆσαι βούλομαι τὸν ἀέρα O. 995.

ἐξ οὐπερ ὑμεῖς ᾤκισατε τὸν ἀέρα O. 1515,

et ita semper cum articulo τὸν ἀέρα: N. 198, 230, 393, 763, E. 81, 827, 832, O. 551, 837, 1140, 1409.

ἀσκολιάξ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρία Π. 1129 (De ea cum πρὸς constructione cf. Bernhardius, Synt. p. 264).

Ἐπ' ἀριστέρ' αἰεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπουσαν ἕως ἂν ἐφευγῆς.

Cratinus Od. III.

οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ γῆ βία

ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδ' τῆς φροντίδος.

N. 232—3.

Praeterea τῆς γῆς N. 227, Σ. 711, E. 167, O. 473, Π. 238. τὰν τῆ γῆ I. 598. τὴν γῆν I. 156, 819, N. 187, 264, Σ. 1110, O. 582, A. 977, B. 1463, Εκ. 597, 651, 1042, Νῆσοι ΠΙ, Cratinus Δηλ. IV, etc.

ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τον ἥλιον N. 225, 1503, etiam N. 771, 1280, E. 567, Θ. 69, Εκ. 64. Ἥλιος ut persona adhibetur et articulum habet in N. 584, E. 406, Π. 771.¹⁾

τί δῆτα; τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτι πλείονα

νυνὶ νομίζεις ἢ πρὸ τοῦ;

N. 1290—1.

et in E. 507, Σ. 23 (cf. p. 64 D), Crates Θηρ. Π, 4.

ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες οἱ τὸν οὐρανὸν

λέγοντες κτλ.

N. 95.

Praeterea N. 193, Σ. 18, 416, 1084, E. 56, 70, 104, 112, O. 178, 264, 1249, 1686, Εκ. 83, Crates Βουκ. ΠΙ, et saepe in formulis iurandi cum νῆ cf. pag. 74 A.

καὶ τοὺς ποταμοὺς ἐπηξ' ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον

A. 139.

ἢ σελήνη δ' ἐξέλειπε τὰς ὁδοὺς κτλ.

N. 584.

τῆς σελήνης N. 171, 1507. τὴν σελήνην N. 17, 750, et bis ἢ Σελήνη ut persona adhibita N. 608, E. 406.

¹⁾ Cf. etiam pag. 53.

Itaque articulum habent naturae phenomena, ut

κατ' ἐντεῦθεν προωρατεῦσαι καὶ τοὺς ἀνέμους διαθροῖσαι, *I.* 543.

ὅθ' ὁ βορέας ὁ μέγας ἰπεςτρατεύσατο *Σ.* 1124.

ἀλλ' ὁ κεραινὸς πόθεν αὖ φέρεται λάμπων πυρὶ, κτλ. *N.* 395.
N. 403 et τὸν κεραινὸν *O.* 1538.

νῦν μὲν γ' ὑπὸ ταῖς νεφέλαισιν ἐγκεκρυμμένοι *O.* 1608,
O. 728. ἐκ τῶν νεφελῶν *O.* 818, 1383, 1386.

ἐν τῷ σκοτῶ invenitur in *Σ.* 256, 276 (*lyr.*), 911, *O.* 1483
(*lyr.*), *Ec.* 314, 375.

ὅμως γε μὴν

αὐτὸν καλῶ θύραζε δευρὶ πρὸς τὸ φῶς. *N.* 631—2.

πρὶν μοχλοῖς καὶ μηχαναῖσιν ἐς τὸ φῶς ἀνεκλύσαι
τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην *E.* 307—8.

Neque solum res tota natura solae existentes, sed etiam
res, quae Athenis singulae erant, articulum habent:

ὡσπερὶ χειμῶν ἄρα

ὄρουθίας ἐς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας, *A.* 876—7,
et praeterea: τῆς ἀγορᾶς *A.* 723, Πολυΐδος *III.* ἐν τὰγορᾷ
A. 728, 838, 848, 855, *I.* 677, 1258. τὴν ἀγορὰν *N.* 1003,
Σ. 16, *E.* 999, 1010, *A.* 558, *Ec.* 681, 759, Phrynichus *Ἐφ.*
I. 4, Amipsias Κοτταβ. *I.*

οὐ δέδοιχ' ὑμᾶς, ἕως ἂν ζῆ τὸ βουλευτήριον. *I.* 395,
A. 379, *I.* 485.

τὸν βασιλέως ὀφθαλμὸν ἢ βουλή καλεῖ
ἐς τὸ πρυτανεῖον. *A.* 124—5.

et βουλή cum articulo coniungitur in *I.* 363, 629, 653, 657,
663, 681, *E.* 714, 846, 878, 893, *A.* 1011, *Θ.* 371, 943, *Π.* 949.

καίτοι πρὸς ὕψθρον γ' ἐστίν ἢ δ' ἐκκλησία
αὐτίκα μάλ' ἔσται *Ec.* 20—1.

οἱ γὰρ πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν. *A.* 173,
τῆς ἐκκλησίας *Θ.* 277, *Ec.* 89. ἐν τῆκκλησίᾳ *I.* 76, 1340, *E.* 667,
A. 390, *Ec.* 135, 188, 191, 249, *Π.* 330. τὴν ἐκκλησίαν *A.* 56,
Π. 950.

καὶ σ' ἀντὶ τούτων ἐς τὸ πρυτανεῖον καλῶ *I.* 1404.

ὡσπερ νυνὶ μηδὲν δράσας δειπνεῖν ἐν τῷ πρυτανεῖῳ. *I.* 766.

et vide praeterea *I.* 281, 535.

B. Articulus saepissime cum partibus et mentis et corporis hominis ad proprietatem exprimendam coniungitur. Omnes locos afferre longum est atque vix enumerabiles sunt; qui sequuntur loci exemplo sint: Articulus vim habet pronominis

a) „meus”:

- ΑΙ. τί δ' ἔπαθες; ΓΕ. ἐπετρίβην ἀπολέσας τῷ βόε. Α. 1027.*
ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἴνου χάρα,
τὸν νοῦν ἴν' ἄρθω καὶ λέγω τι δεξιόν. I. 95—6.
κάμοι γὰρ ἀρτίως ἐπεστραπέυσατο
Μηδός τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτῆς ὕπνος Σ. 11—2.
ἔγωγέ τοι πεπύνηκα κομιδῇ τῷ σκέλει E. 820.
οὐκ, ἀλλ' ὅτε περ ὁ δεσπότης
ἔποψ ἐγένετο κτλ. O. 71—2.
ἀλλ', ὦ Καλονίκη, κάμοι τὴν καρδίαν, Α. 8.
ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆθ' ἅμα γνώμη φορῶ. Θ. 148.
ἐξαίφνης πόθος
τὴν καρδίαν ἐπάταξε πῶς οἶει σφόδρα B. 53—4.
σὺ δ', ὦ Σίκων
καὶ Παρμένων, αἴρεσθε τὴν παμπασίαν. Εκ. 867—8.
ἀλλὰ τῆς φωνῆς μόνον
ἔρω ἀκοῦσαι. II. 1008—9.

b) „tuus” vel „vester”:

- ἄπελθ' ἐκέϊσε, κἄτα τὴν κεφαλὴν ἐκεί*
παράσχεες εἶποσ' ἄτ' ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ. Α. 486—7.
ὦ μακάριε τῆς τύχης,
ὅσον πέπονθας ἀγαθὸν ἐς τὰ πράγματα. I. 186—7.
κύσον με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. N. 81.
ἀλλ' εἵπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὕντως φιλεῖς. N. 86.
ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νουβυστικῶς
κεράμω τὸ νῶτον ὥστε τὰς πληγὰς στέγειν. Σ. 1294—5,
ἀλλὰ ταῖς ἅμαις
εἰσιόντες ὡς τάχιστα τοὺς λίθους ἀφέλκετε E. 426—7.
ἀλλ' οἷσθ' ὁ δρᾶσον; τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν O. 54.
οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς. Α. 7.
δίκαιος ὁ λόγος κτλ. B. 623.

c) „suus”:

- πόσου δὲ τὸν προκτὸν χρόνου ξυνήγαγεν; Α. 83.*

- ἰδοὺ κρέμαι', ὡς ἠλίθιον ἐφθέγγατο
 και τοῖσι χεῖλεσιν διερρηγκόσιν. N. 872—3.
- ἀλλ' ὦ πονήρ', ἤξουσιν ὀλίγον ὕστερον
 οἱ ξυνδικασταὶ παρακαλοῦντες τουτονὶ
 τὸν πατέρα. Σ. 214—6.
- μὰ τὸν Δ' ἄλλ' ἔξαρκάσας
- ὄλην ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν E. 6—7.
 σὺ δ' οὐκ ἔδεισας τὸν ψόφον τῶν ῥημάτων
 και τὰς ἀπειλάς; B. 492—3.
 αὐτίκα γυναικεῖ' ἦν ποιῆ τις δράματα,
 μετουσίαν δεῖ τῶν τρόπων τὸ σῶμ' ἔχειν. Θ. 151—2.
- d) „sua”:
 ἐγὼ δὲ [sc. φέρω σοι] μυστιλάς μεμυστιλμένας
 ὑπὸ τῆς θεοῦ τῆ χειρὶ τήλεφαντίνῃ I. 1168—9.
 οἶει γὰρ οἰκεῖσθ' ἂν ἔτι τήνδε τὴν πόλιν,
 εἰ μὴ φανερωῶς ἡμῶν ἵπερεῖχε τὴν χίτραν; I. 1175—6.
 οἴμαι. τί δῆθ' ὅταν ξινῶν τῶν τιθίων ἔχωμαι;
 τὴν δ' ἀποροῦσαν E. 863.
 ὑπ' ἀμηχανίας τὸν πατέρ' ἀπ' αὐτῆς ἐν τῆ κεφαλῇ κατοροῦσαι O. 474—5.
- e) „suum”:
 μᾶλλά μοι δὸς ἐν μόνον,
 κοτυλίσιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον A. 458—9.
- f) „noster”:
 ὅστις ἡμῖν ἤθελε
 σπονδὰς ποιῆσαι και κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας. A. 57—8.
 ἀκούετε λεῖψά κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χάσας
 πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος κτλ. A. 1000—1.
 σὲ γὰρ, ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶν. I. 781.
 ὃ πανοῦργος οὔτοςι,
 ὃς ἐς τὸ πανδοκεῖον εἰσελθῶν ποτε B. 549—50.
- g) „suus” (plural):
 ἔχουσι γὰρ και κέντρον ἐκ τῆς ὀσφύος
 ὀξύτατον, Σ. 225—6.
 ἀκούετε λεῖψά τοὺς ὀπίτας νυνμενὶ
 ἀνελομένους θῶπ' ἀπιέναι πάλιν οἴκαδε O. 448—9.
- Praeterea articulus cum nominibus propinquitatem exprimentibus coniungitur ad proprietatem significandam:
- και ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον
 ἐκέλευσεν ἂν, τῆ μητρὶ θ' ἱματίδιον II. 984—5.
 κάμνει κόρη τις, εὐθύς ἀδελφὸς λέγει Θ. 405

[quem versum Dindorfius falso eis signis affecit, quasi Aristophanes alius poetae verba attulisset] sed in Mss. ἀδελφός¹⁾ est, ut est in lyrico

ἦνίκα τῶν τραγωδῶν τὸν χορὸν εἶχον ἀδελφός τε καὶ αὐτὸς κτλ.

E. 808.

οὐ προαγωγὸς κατέδειξ' οὗτος,
καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,
καὶ μγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς.

B. 1079—81.

οὐδ' ὡς τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνή κατεσπόδησεν,
οὐκ εἶπον' οὐδ' ὡς φαρμάκους ἐτέρα τὸν ἄνδρ' ἔμηνεν,

Θ. 560—1.

τί δ' ἦν ἀπίωσ' ἄνδρες ἡμᾶς, ὦ μέλε; A. 157.¹⁾

Articulus cum ἀνήρ (= coniux) coniunctus vim possessivam habet in E. 967,²⁾ A. 17, 152,²⁾ 514,²⁾ 719, 763. Θ. 403,²⁾ 495,²⁾ 499, 813, 1168, Εκ. 48, 224, 243, 270, 511.

Ita cum γυνή (= coniux) coniunctus articulus vim proprietatis exprimit in

πρόριξος αὐτὸς, ἡ γυνή, τὰ παιδιά,
κάκιστ' ἀπολοίμην,

B. 587—8.

ἀεὶ γὰρ ἡ γυνή σ' ἔχει διὰ στόμα.

A. 855.

ἢ τοι γυνή φιλεῖ με, δήλη 'στιν καλῶς.

A. 919,

et ita E. 1139, O. 441, A. 392, 395, 952, Θ. 1206, B. 949, 1408, Εκ. 460, 461, 564, 1137, Π. 250, 1104, Θεσμ. δευτ. VIII, Fab. Inc. I.

ὦ παιδί', ὁ πατήρ ἀπολιπὼν ἀτέρχεται

ὑμᾶς ἐρήμους ἐς τὸν οὐρανὸν λάθρα,

ἀλλ' ἀντιβολεῖτε τὸν πατέρ', ὃ κακοδαίμονα. E. 111—3.

σκέψασθαι δ' ἐστι μάλιστα

ἀπὸ τῶν παίδων, τοὺς γὰρ πατέρας φεύγουσι φρονοῦντας ἄριστα αὐτοῖς,

Π. 576—8.

καὶ τοῖς πυρετοῖσιν,

οἱ τοὺς πατέρας τ' ἤγγον νύκτωρ καὶ τοὺς ἀπύπους ἀπέπνυγον,

Σ. 1038—9.

πατήρ porro articulum possessivum habet in A. 147, N. 844, 860, 968, 998, 1325, 1331, 1405, 1420, 1424, 1428, Σ. 139, 474,

¹⁾ Cf. sub ὁ + a. pag. 27.

²⁾ In codd. cum spiratu leni scriptum, cf. pag. 48.

570, 583, 839, 876, E. 793, 1153, O. 757, 758, 1230, 1348,
1350, 1352, 1357, 1359, 1364, 1368, 1605, O. 563, 1056,
B. 698, 1141, 1185, 1191, Π. 829.

εὐδαιμονοίης, ὡσπερ ἡ μήτηρ ποτέ. A. 457.

AI. ἤδη δ' ἀνεὺ τῆς μητρὸς ἐσθίοιεν ἄν;

ME. ναὶ τὸν Ποσειδᾶν, καὶ κ' ἄνις γὰρ τῷ πατρὸς. A. 797—8.

τὴν μητέρ' ὡσπερ καὶ σὲ τυπήσω κτλ. N. 1444.

et N. 1447, Σ. 1178, O. 732.

ἄπιθι λαβὼν τὸν υἱόν. N. 1169,

ἀλλ' ἄφες με καὶ σὺ καὶ σὺ, πρὶν τὸν υἱὸν ἐκδραμεῖν Σ. 452.

A. 145, N. 1313, 1341, 1435, Π. 35, 47.

τοὺς πατέρας οὐ ποθεῖτε τοὺς τῶν παιδίων

ἐπὶ στρατιᾶς ἀπόντας; A. 99—100.

ἦν δέ σε καρκίνος ἐλθὼν

ἀντιβολῆ μετὰ τῶν παιδίων χορεῦσαι, E. 781—2,

et ita in A. 132, Σ. 976, O. 131, A. 701, 877, 880, 1192.

C. Appellativa nomina earum partium temporis, quae
natura existunt, lege priora neglecta articulo carent, si ad
tempus, quo aliquid fit, definiendum adhibentur.

ἐχθρὸς δέ γ' ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἐσπέρας N. 175.

ὡσπερ ἀπόνυκτρον ἐκχέοντες ἐσπέρας A. 616.

ἐγὼ δ' ἄδειπνος ἐσπέρας ἠὲ λυζόμεν

Eupolis Fab. Inc. XXVIII.

et ita in N. 613, Σ. 1401, E. 227, O. 1054, A. 1109, Εκ. 56.

Articulus autem additur in

καὶ γὰρ ἔφασχ' ὁ πατήρ ὃ παρ' ἐλπίδας

εἶχε τὸ δράμα γαλήν τῆς ἐσπέρας ἀπάγξαι. E. 795—6.

εἴ τι μὴ ἔξηνεγκεν αὐτῶν ἢ γαλή τῆς ἐσπέρας E. 1151.

et vid. p. 73 D.

ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκπόριζε

μηχανὴν ὅπως τάχισθ' ἔ-

ως γὰρ, ὃ μελίττιον.

Σ. 365—6.

οὐδέποθ' ἡμέρα γενήσεται N. 3.

ἕως διέλαμψεν ἡμέρα Π. 744.

σπεύδωμεν, ἄνδρες ἡλικες, πρὶν ἡμέραν γενέσθαι Σ. 245.

καιρὸς δέ δεῖται γὰρ τι σοφοῦ τινὸς ἐξευρήματος ἢ πόλις ἡμῶν.

Εκ. 577.

Ἄλλ' ἐστίν, ὦ πατέρ, κομιδῇ μεσημβρία
 ἡνίκα γε τοὺς νεωτέρους δειπνεῖν χρεῶν. *Κωκ. II.*
 Ἐὰν δέ γ' ἡμῶν οὐκὰ τις μεσημβρίας
 τρώγων καθεύδῃ γλωρά, κτλ. *Nicophon. Σειρ. I.*

Saepe autem nomini μεσημβρία articulus additur
 καμέ γ' ἡ πόρνη χθές εἰσελθόντα τῆς μεσημβρίας, *Σ. 500,*
 etiam *E. 290, A. 418, Προαγών IV, Pherecrates. Κρατ. I. 3.*

νουμηγία γάρ ἐστιν. *Σ. 171.*
 ἢ πανταχοῦ τοι νυκτός ἐστιν ἐν καλῷ; *E. 321.*

Accusativus casus νύκτα, si durationem temporis exprimit, semper articulum habet :

τὴν νύκτα θυλλῶν κτλ. *I. 348.*
 et *N. 36, 75, 1069, 1129, Σ. 93, Θ. 494, Εκ. 33, 39, 55, 1099,*
1123, II. 1031. Cf. etiam p. 73. D.

καγὼ νομίσας ὄρθρον ἐχώρουν Ἀλιμουντιάδε, κτλ. *O. 496.*

ἐπειδὴν ὄρθρος ἦ. *A. 256.*

τί λέγεις; ἀλλὰ νῦν γ' ὄρθρος βαθείς *Σ. 216,*

sed articulus additur in

οὐδὲ στένειν τὸν ὄρθρον ἔτι πρᾶγμ' ἄρα μοι; *Εκ. 462,*

καὶ μὴ βινῶν τοὺς ὄρθρους. *A. 966*

ubi ὄρθρον durationem exprimit, ut Latine „per totum mane”.
 Si in primo loco ὄρθρον momentum temporis exprimeret, ut
 Latinum „prima luce,” emendatio Blaydesii πρὸς ὄρθρον pro τὸν
 ὄρθρον recta esset, nam accusativus cum articulo coniunctus non
 momentum, sed durationem temporis exprimit, et ipse Aristophanes,
 cum momentum exprimere voluit, πρὸς ὄρθρον *A. 1089,*
Εκ. 20, κατ' ὄρθρον Σ. 772, et ὑπ' ὄρθρον Θ. 500, dicit. Sed
Blaydesii interpretatio nec necessaria nec desideranda est.

Ἄνυσόν ποτ' ἐξελεθῶν, σκότος γὰρ γίγνεται,

κτλ. *Pherecrates Δουλοδ. V.*

ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς, ἐμοὶ δ'

ῶρα βαδίζειν ἐστὶν εἰς ἐκκλησίαν, *Εκ. 351—2.*

ῶρα ἔστιν ἄρα μοι καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν. *A. 393.*

I. 419, Σ. 346, 648, O. 640, 714, Θ. 1189, 1228, Εκ. 30, 285, 877,
Προαγών VI, Hermippus Στρατ. V, Philyllius Ἀῦγη I.

Nomina anni temporum modo cum articulo modo sine eo
 sunt his locis :

πρῶτα μὲν ὄρας φαίνομεν ἡμεῖς ἦρος, χειμῶνος, ὀπώρας. O. 709 (chor.).

www.libtool.com.cn

τοῦτο τοῦ μὲν ἦρος αἰεὶ

βλαστάνει καὶ συκοφαντεῖ,

τοῦ δὲ χειμῶνος πάλιν τὰς

ἀσπίδας φυλλορροεῖ.

O. 1478—81 (chor.).

ἦρος ἐν ὄρα χαίρων, κτλ.

N. 1008 (chor.).

ἦρι τ' ἐπερχομένῳ Βρομία χάρις,

N. 311 (chor.).

καὶ τῶν φιβάλεων τρωῆε σύκων τοῦ θέρους, Pherecrates *Κραπ.* I. 2, et ita in *E.* 1134, 1171, *Προαγών* IV, *Lysippus.* Βάκχαι I. 3.

Ὅψει δὲ χειμῶνος μέσου σικνούς, βότρους, ὀπώραν, Ὁραὶ I. 1.

εὐδαιμον φῦλον πτηνῶν

οἰωνῶν, οἱ χειμῶνος μὲν

χλαίνας οὐκ ἀμπίσχονται

O. 1088—90 (chor.).

καὶ γὰρ μελοποιεῖν ἄρχεται χειμῶνος οὖν

ἄντος κατακάμπτειν τὰς στροφὰς οὐ φάθειν,

Θ. 67—8.

et genetivus absolutus invenitur sine articulo his locis: *I.* 883, *Σ.* 445, *B.* 1190, *Εκ.* 421.

D. In sequenti Alphabetae ordine composita collectione ea nomina appellativa inveniuntur, quae supra sub A ordinata erant, sed cum saepe magnam cum proprio nomine similitudinem habeant, sine articulo adhibentur. Una nonnulla appellativa afferentur, quae non facile sub ordine poni possunt.

ἀγορά quia nota erat Atheniensibus, ut nomen proprium articulo caret in

πρὸς ταῦτ', ὃ μεριάκιον, θαρρῶν ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον αἰροῦ

κάπιστήσει μισεῖν ἀγορὰν κτλ.

N. 990—1.

πίνειν αἰεὶ καὶ μεθύειν πρὶν ἀγορὰν πεπληθῆναι, Pherecrates *Αὐτ.* IX.

Articulus in

ὀρθῶ μετρήσω κανόνι προστιθείς, ἵνα

ὁ κύκλος γένηται σοι τετράγωνος, κὰν μέσω

ἀγορᾶ κτλ.

O. 1004—6

omissus est, quod ἀγορά indefinita est, alias ἀγορά nunquam nisi cum praepositionibus coniuncta articulo caret:

διτῆ πονηρὸς κὰξ ἀγορᾶς εἴ καὶ θρασύς

I. 181

ad hominem pessimum atque depravatam significandum, praeterea ἐξ ἀγορᾶς *Nήσοι* I. 8, *Cratinus* *Θηρ.* III. 4, *Plato* *Fab. Inc.* XV. ἐν ἀγορᾷ *A.* 21, *I.* 293, 1009, 1245, 1373, *N.* 1055, *Σ.* 492, 1372,

Π. 787, Γεωργ. XIV. εἰς ἀγοράν I. 147, Θ. 457, B. 1350, Εκ. 62, 711, 728, 819, Π. 874, κατ'ἀγοράν Θ. 578, Νήσοι I. 3, Eupolis Κολ. I. 7, Strattis Φιλ. I. 1.

ἀγρός, sing. num., bis articulum habet:

ἀποβλέπων ἐς τὸν ἀγρόν, κτλ. A. 32

„in agrum spectans”, et in choro E. 1318; alias sine articulo, semper cum praepositione. εἰς ἀγρόν I. 805, E. 536, 552, 555, 563, 569, 586, (lyr.), 1329 (lyr.), Γεωργ. XV. ἐξ ἀγροῦ O. 111, ἐν ἀγρῷ E. 1249, Νήσοι I. 2. In numero plurali ἀγροί semper „rus” significat et apud Aristophanem, τὰ κατ'ἀγρούς Διονύσια A. 52, 250 excepto, semper articulum habet.

καὶ γὰρ ἐτίρας οἶομαι

ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὴν πύκν' ἤξειν ἄντικρυς

γυναικας,

Εκ. 280—2.

I. 1394, N. 138, 1117, E. 632, 707, 866, 1202, O. 579, Εκ. 432, Π. 224.

ἀήρ. ἐν μέσῳ δήπουθεν ἀήρ ἐστι γῆς. O. 187.

ταυτὶ δέ σοι τί ἔστι; ME. κανόνες ἀέρος. O. 999.¹⁾

et in enumeratione ²⁾)

γῆ δ' οὐδ' ἀήρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν κτλ. O. 694

Alias semper articulum habet.

αἰθήρ nunquam articulum habet

θύμη τε καὶ πτεροῖσι καὶ ροιζήμασιν

αἰθήρ δονεῖται κτλ.

O. 1182—3.

Sic Θ. 14, 43, 51, et in citatis vel parodiis Euripidis

Θ. 272, B. 100, 311, 1352.

αἰθήρ articulo caret in

καίτοι γῆν αἰθρίας [sc. οὔσης] ὕειν αὐτόν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν.

N. 371.

ἀνήρ. Manuscripta et omnes fere veteres editores, quos accuratim et sine discrimine manuscripta, quibus non multis utebantur, secutos esse notum est, semper ἀνὴρ habent, sive finitum sive infinitum est. Novi autem editores non semper manuscripta secuti sunt, sed discrimine facto ἀνὴρ pro ἀνῆρ scripserunt, ubi nomen unum, certum hominem significare videtur. Quam emendationem non semper a doctis probatam esse ex

¹⁾ Cf. pag. 70 B.

²⁾ Cf. pag. 64 E.

verbis Heindorfii intelligi potest, qui haec recte dicit: ¹⁾ „non tam facile sane τὸν [ante ἄνδρα] excidit quam ὁ ante ἀνὴρ.” et iterum, ²⁾ „Malim ὁ ἀνὴρ quamquam in ipso textu articulum sine libris intrudere iam non ausim.” Ad primum Heindorfii Stallbaumus: ³⁾ „ne quis cum Heindorfio ἄνδρα pro τὸν ἄνδρα dictum putet verissime iudicavit Wittenbachius ἄνδρα venuste et cum irrisione quadam indefinite positum esse ut articulo non opus est.” Kuehnerus eam emendationem sibi displicere his verbis ⁴⁾ ostendit: „Da nicht bloss der Nom., sondern auch die abhängigen Kasus so gebraucht werden, so ist die Schreibart ἀνθρωπος nicht zu billigen, wie auch nicht ἀνὴρ st. ἀνῆρ, wenn es auf einen bestimmten, vorher genannten Menschen zurückweist.” Dindorfius contra dicit: ⁵⁾ „ἄνδρες Elmsleius, ἄνδρες et sic ubique ἀνῆρ, ἀνθρωπος, neglecta crasi cum articulo, de quo semel monemus.” Et Blaydesius nota ad ἀδελφός ⁶⁾ dicit: „In huiusmodi crasibus raro articulum servarunt libri. v. Bekk. ad Dem. p. 10., qui ἀνθρωπος, ἀδελφός, ἀνῆρ, αὐτός, ἄν, contra libros plerumque reposuit.”

Haec emendatio ipsius Aristophanis usu probari potest, nam cum casus obliquos nominis ἀνῆρ percurrissemus, genetivum ἀνδρός viginti septem locis inveniri videmus, quorum sex locis articulus additus est, et ex reliquis uno et viginti locis ubi articulus omissus est, uno ἀνδρός finitum est, et is genetivus absolutus et in choro est:

σὺ δ' ἀνδρός ἐκπεπληγμένον καὶ φανερώς ἐπιημένον
γνοὺς ἀπολάψεις ὅ τι πλεῖστον δύνασαι
ταχέως κτλ.

N. 810—2.

Dativus casus ἀνδρί, si locos repetitos *A.* 223 et 224 unum habemus, tribus locis cum articulo, bis sine articulo, et id indefinitus, invenitur. Accusativus casus quadraginta quattuor locis articulum habet et triginta septem locis articulo, ubi

¹⁾ ad Plat. Thaeet. 162 B.

²⁾ ad Plat. Thaeet. 162 H.

³⁾ ad Plat. Phaedo. 98 B. cf. praeterea notam eius ad Thaeet. 155 D.

⁴⁾ Gr. Gr. II, § 462, c.

⁵⁾ ad A. 115.

⁶⁾ *Θ.* 405.

adhiberi potuit (i. e. cum ἄνδρα non coniungitur cum pronomine indefinito, οὐδένα, etc.), caret, et, nisi fallor, unus ex triginta septem locis ubi articulum exspectare possumus, est

*AI. οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ κάκεϊνος μὲν ἦν
χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν.*

EY. οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον, κτλ. A. 828—30.

Itaque cum Aristophanes in casibus obliquis nominis ἀνήρ centum tredecim locorum bis articulum omittat, ubi nomen finitum est, et quinquaginta tribus locis adhibeat, vix veri simile est eum articulum nullo centum quadraginta septem locorum nominativi, quorum triginta unum certos esse confirmare possumus (et nonnulli, *N.* 285, 344, etc., cum pronomine demonstrativo coniuncti sunt, vid. p. 104), posuisse. Contra veri simile et secundum rationem est nomen ἀνήρ si definitum est et unum hominem significat, iusto scilicet discrimine adhibito definitum sit necne, articulum habere et ἀνήρ scribi.

Quae emendatio multorum editorum auctoritate in Dindorffii editione invenitur, ut pro ἀνήρ in Mss. ἀνήρ sit, in *A.* 240, 423, 479, 494, 626, 837, 1037, 1178, *I.* 440, 514, 758, 919, *N.* 1031, *Σ.* 207, 269, 285, 344, 918, 1389, *E.* 650, *A.* 221, 222, 504,¹⁾ *Θ.* 403,¹⁾ 446, 495,¹⁾ 635, 1010, *Ex.* 62, 204, 367.

Aequa emendatio pro nominativo plurali ἄνδρες ἄνδρες facta est in *A.* 115, *I.* 244, *E.* 464, 967,¹⁾ *A.* 152,¹⁾ 157,¹⁾ 1117, *Θ.* 409, *B.* 1411, *Ex.* 877, *II.* 767, ubi nomen certos homines significat. Quae emendatio non minus probanda est quam pro ἀνήρ ἀνήρ, nam plus centum locorum, ubi Aristophanes casibus obliquis pluralis numeri huius nominis usus est, nullus sine articulo est, quantum invenire potui, cum certos quosdam homines significare videatur. Saepe ἄνδρες sine articulo omnes mortales significat, e. g. *E.* 779, *B.* 835, 1049, Phrynichus, *Fab. Inc. X.*, etc.

ἄνθρωπος nunquam in Mss. cum spiritu aspero invenitur, sed ἄνθρωπος, ut Stallbaumus iam iudicavit, saepe totum genus

¹⁾ Hic nomen coniugem significat et articulus possessivam vim habet, cf. pag. 42, B.

humanum¹⁾ significat. Ita nominativus universe usitatus est in *O.* 119, 452, 983, 1448, *II.* 421, et in praedicato: *A.* 46, *N.* 492, *Σ.* 27, 49, *O.* 75, 169, *A.* 982.

Dindorfius a se ipse differt, cum scribit in exclamatione *O.* 1009 *ἄνθρωπος θαλῆς* (Dobraeus, Meinekius, Bergkius habent *ἄνθρωπος θαλῆς*), cum *B.* 652 *ἄνθρωπος ἱερός* scribat. Mea autem sententia *ἄνθρωπος*, ut a Fritzschio, Kockio, Blaydesio scriptum est, utroque loco est praefendum.²⁾

Praeterea Dindorfius *ἄνθρωπος* habet, cum certum hominem significet, in *A.* 576, *Σ.* 168, 495, *O.* 1623, *Εκ.* 811, *II.* 118, ubi nomen cum pronomine demonstrativo *οὗτος* coniunctum est, et praeterea in *A.* 836, *O.* 940, *A.* 936, *Θ.* 2, *II.* 855, 1023. Quibus locis addendum puto Velseni coniectura recte adhibita

εἰ μὲν οὖν ἄνθρωπος, ὃν δεῖ πόλλ' ἀκοῦσαι κακὰ,

αὐτὸς ἦν ἐνθλιος, οὐκ ἂν ἀνδρὸς ἐμνήσθην φίλου. I. 1275—6,
cum enim *ἄνθρωπος* sine dubio ad *Ἀριφράδης πονηρός* vs. 1281, et *ἀνδρὸς φιλοῦ* ad *Ἀρίγνοτον* vs. 1277 referatur, ab Aristophane non universa dicta est, quod esset, si *ἄνθρωπος* legeretur.

Casibus obliquis singularis numeri articulus semper additur, si certus quidam homo significatur.

Pluralis numerus *ἄνθρωποι* semper fere homines mortales significat, sive cum articulo sive sine articulo est. Duobus locis Dindorfius pro *ἄνθρωποι* in Mss. *ἄνθρωποι* scribit:

οὐδὲ κυβέουσ' ἄρ' ἄνθρωποι; κτλ. Εκ. 672,

et minore iure Meinekii coniecturam secutus est in

δοῦς; ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι, τότε

πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσιν δίκας, I. 92—3,

quorum verborum sententia cum luce clarius universa sit (Videsne? cum homines bibant etc.), multo rectius *ἄνθρωποι* scribitur, ut W. Ribbeckius edit.

Reliqui casus obliqui pluralis numeri et cum et sine articulo nullo discrimine adhibentur. Ita cum articulo *A.* 650, *N.* 444,

¹⁾ „Bekkerus sine librorum suffragio scripsit *ὁ ἄνθρωπος* et Sauppium *ἄνθρωπος* propterea, ut videtur, quod in proximis articulus nomini praemittitur. Sed est hoc nomen in numero eorum, quae, quando non de certo quodam atque uno, sed de genere in universum dicuntur, articulo carere recte possunt.” — Nota ad Plat. Protag. 355. A. Cf. et Not. ad Pol. 619. B.

²⁾ Krueger. 45, 2, 4.

E. 1015, *O.* 481, *B.* 1010, *Π.* 490, etc., etc., et sine articulo
A. 881, *Σ.* 1029, *E.* 739, *O.* 844, *B.* 701, *Π.* 465, etc., etc.

ἄστν Athenas significat et articulum habet *Ex.* 673, s
A. 33 στνγῶν μὲν ἄστν urbem ut ruri oppositam significat
 Lacedaemonem significat in

ὥσπερ ἐν Λακεδαιμονίῳ

ξενηλατοῦμεν καὶ κекίνηται τινες
 πληγαὶ συγχαὶ κατ' ἄστν, κτλ.

O. 1012—

βασιλεύς articulum habet in

ὡς τοὺς κριτάς μ' ἐκφέρετε ποῦ 'στν ὁ βασιλεύς;
 ἀπόδοτέ μοι τὸν ἀσκόν.

A. 1224—5,

ubi principem festi significat. βασιλεύς ὁ μέγας ad regem Persarum nominandum in *A.* 65, 113, *O.* 486 invenitur, sed

μέγας δὲ βασιλεύς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾶ, *Π.* 170,
 et praeterea sine articulo, etiamsi certum regem significat, in
A. 61, 94, 98, 102, 124, 647, *I.* 478, *O.* 467, 504 (praedicat.),
 515, 568.

βορέας. τοτὲ δ' αὐ βορέα σῶμα πελάζων. *O.* 1399,
 et βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν. *A.* 922.

βουλή articulo caret in βουλὴν πατήσεις κτλ. *I.* 166, οὔτε
 βουλῆς ἐσθ' ἔθρα, *O.* 79,¹⁾ et bis cum prepositionibus coniunctum in

οὐκ, ᾧσθ', ἐν βουλῇ με δόξεις καθυβρίσαι. *I.* 722,
 ἐγὼ μὲν οὖν αὐτίκα μάλ' ἐς βουλὴν ἰών *I.* 475.

βωμός. ὁ γὰρ βωμός θύρασι καὶ δῆ *E.* 942.

καὶ τὴν κρατίστην δαίμον' ἧς νῦν θερμός ἐσθ' ὁ βωμός. *Λήμνιαι.* VII,
 et *E.* 957, *A.* 1140, *Θ.* 888, *Π.* 679, *Λαναιίδες.* IV, Pherecrates
Τυρ. II, sed articulus omissus est in

οὐχ ἤδεται δήπουθεν Εἰρήνη σφαγαῖς,
 οὐδ' αἵματοῦται βωμός.

E. 1019—20.

ἐπεὶ δὲ βωμῶ πότανα καὶ προθύματα
 καθωσιώθη, κτλ.

Π. 660—1,

et in *E.* 938, *A.* 1130, *Θ.* 696.

γῆ articulo caret in *A.* 235, *I.* 1087, 1088, *N.* 203, 206,
 567, *O.* 245, 470, 474, 477, 702, *Θ.* 859, *Ex.* 601, *Π.* 515.

γυνή. Certe dici potest Aristophanem nunquam articulum

¹⁾ Cf. pag. 70 B.

apud γυνή omisise sive feminam sive coniugem significat, ut vel certam personam vel pronomem possessivum exprimeret.

δαίμων articulum habet in

ὡς φιλόπολις τις ἐσθ' ὁ δαίμων καὶ σοφός. Π. 728,

et in I. 107, 111, N. 253, 1261, Π. 7, *Λήμναι* VII. sed eo caret in ἀγαθοῦ δαίμονος I. 85, 106, Σ. 525, E. 300, δαίμονος πεδαρσίον O. 1197, et in choris N. 574 (appositivum indefinitum), E. 946, A. 1287, Θ. 106, 674.

δεσπότης articulum semper fere habet ad pronomem possessivum exprimendum:

ἀλλ' εὐρέ τιν' ἀπόκρινον ἀπὸ τοῦ δεσπότη. I. 20,

I. 47, 53, 58, N. 1488, Σ. 87, 442, E. 54, 80, O. 60, 71, 80, Θ. 341, B. 670, 739, 746, 810, 812, *Εκ.* 1125, Π. 12, 253, 260, 262, 285, 319, 633, 819, 1103, 1139, septem locis omittitur, quorum quinque I. 40, 67, B. 694, 742, Π. 201, in praedicato sunt; Π. 2 infinitus est; unus definitus:

ὁμόγνιε Ζεῦ καὶ παρακούων δεσποτῶν

ἄττ' ἂν λαλοῦσι;

B. 750—1.

δῆμος semper fere articulum habet: A. 33, I. 212, N. 432, Σ. 41, E. 683, A. 514, Θ. 335, B. 1086, *Εκ.* 453, Π. 567, etc., etc., et tribus locis omittitur: Θ. 353, 1145, *Εκ.* 575 qui omnes in choro sunt.

δόμος nunquam articulum apud Aristophanem habet:

ὦ θύμ', ἠρᾶς γὰρ ὡς ἀποθοῦμαι δόμων, A. 450.

Praeterea A. 456, 460, N. 303 (lyr.), 1161, O. 1241, 1247, 1708, 1710, A. 707, *Εκ.* 11.

ἐκκλησία articulo caret in universis sententiis, ut ποιεῖν ἐκκλησίαν A. 169, I. 746, Θ. 374. γενομένης ἐκκλησίας. *Γηρυτ.* I. 3. ἔουσης κυρίας ἐκκλησίας. A. 19. et bis O. 1030, *Εκ.* 183 infinitum est, praeterea saepe cum praepositionibus εἰς, ἐκ in *Εκ.* vss. 89, 270, 289, 352, 374, 490, 548, 740, et A. 28.

ἥλιος. Cum omnes commentatores concedant crasin ο + η = η esse, quod probatur locis Aristophanis θῆμισον, θῆμίπερον,

θήροον, ¹⁾ nemo animadvertit veri simile esse, quod ἥλιος articulo caret, eidem causae tribuendum esse, et in

μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος καὶ φέγγος ἰσαρὸν ἐστίν. B. 455,
ἐπειδὴν πρῶτον ἥλιος τραπῆ, Ek. 416,
et πόλος τὸδ' ἐστίν; εἶτα ποστὴν ἥλιος τέτραπται; Γηρυτ. V.,

non necesse esse putare ἥλιος articulo carere, sed potius ἥλιος aequum esse ac ὁ ἥλιος per crasin coniunctum. Atque id bene probatur ipsius Aristophanis usu; nam invenitur *χω πανούργος* Ἥλιος E. 406, ubi articulus non iuxta nomen ἥλιος est, et aequae crasis vitatur in ὁ δ' ἥλιος N. 584. Accusativus articulum habet, etiam cum praepositione πρὸς invenitur, πρὸς τὸν ἥλιον N. 771, E. 567, Θ. 69, Ek. 64, Fab. Inc. XXIII, et una exceptio est

ἦν ἐξέχη
εἴλη κατ' ὕφθρον; ἠλιάσει πρὸς ἥλιον. Σ. 771—2,

ubi ἥλιον lucem potius solis quam solem significat. Quattuor loci, ubi casus genitivus, articulo caret: ἠλίον τηλαυγὲς ἀκτίνων σέλας. O. 1711, ἠλίον τροχῶ Θ. 17, λαμπρὰς ἠλίον τιμὰς ἔχεις Ek. 5, et χαῖρε φέγγος ἠλίον Δαιδ. IX. 2, cum omnes coniunctiones sint, unam rem exprimentes, ad eum ordinem referendi sunt, quem pag. 69, § 11 explicabimus, itaque non possunt argumento esse ἥλιος non aequum esse atque ὁ ἥλιος.

Θάλαττα saepe articulo caret in coordinatione praesertim cum γῆ, cf. p. 64 E., praeterea in

νῆ Δ' εὐδαίμων ἄρ' ἦν
ἀνὴρ γέρον ψυχρᾷ θαλάττῃ λοῦμενος. Π. 657—8,
et ἐπὶ θάλατταν. Π. 656.

θεά articulum habet in τῆ θεᾷ Δαιτ. XII (τῆ θεῶ Cobetus Var. Lect. 26., Elmsleius ad A. 724, Dindorfius), articulo autem caret A. 1290 (lyr.), Θ. 1106 (parodia ex Euripidis Andromeda.), B. 445, praeterea infinitum est; in duali numero de Cerere et Persephone dicto τοῖν θεοῖν (Cobetus, Var. Lect. 70, Meinekius, Dindorfius, Blaydesius pro ταιν θεαιν in Mss.) Θ. 285, articulo autem caret θεοῖν (item pro θεαιν in Mss.) Θ. 948, 1151.

¹⁾ Cf. pag. 29.

²⁾ Cf. pag. 24 B.

θεός, si de (feminina) dea dicitur, semper articulum habet ad genus demonstrandum:

ἡ γὰρ θεός μ' ἐκέλευσε νικήσαι σε ἀλαζονείαις I. 903,
et I. 446, 655, 1169, 1173, 1185, 1203, E. 315, 501, 560, 581,
A. 241, 303, B. 400, 504, 840.

Masculinum autem genus, casu nominativo excepto, raro articulo caret in singulari numero. Nominativus sine articulo est in

κοιλοπάλησιν δὲ θεός μέγα κῦδος ὀπάξει. I. 200.

E. 939, 1187, O. 685 (lyr.), B. 533, II. 347, 1188. θεῶν non plus quam semel articulo caret et id infinitum est N. 1082. ξὺν θεῶ II. 114 unum exemplum est, ubi dativus casus articulo caret. Accusativus sine articulo est in

ΞΑ. οὗτος, τί δέδρακας; AI. ἐγκέροδα καλεῖ θεόν. B. 479,

ubi ad Apollinem referri videtur,¹⁾ alias non omittitur nisi in praedicato. Dualis numerus nunquam articulo caret et omnino raro adhibetur nisi in formulis iurandi cum μὰ vel νῆ coniunctus.²⁾ Nominativus pluralis ut subiectum adhibitus articulo caret in N. 247, 481, O. 1620, II. 405, alias non nisi in praedicato. θεῶν saepe articulo caret et id semper fere post nomina partitiva³⁾ vel in formula iurandi πρὸς θεῶν.⁴⁾ Apud θεοῖς semper omittitur articulus in formula vel „deis odiosus” in τὰς θεοῖς ἐχθρὰς γυναικας A. 622, et A. 934, I. 34, N. 581, E. 1172, A. 283, 371, 397, 635, B. 936, vel „gratus deis” in

οὐ γὰρ πω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν. E. 1075, et E. 1106. θεοῖς praeterea sine articulo est in I. 577, N. 305 (chor.), 1240, E. 1088, O. 190, 563, 854 (chor.), 1266, 1517, 1733 (chor.), A. 1277, B. 889, praeterea ἐν θεοῖς N. 573, et ξὺν θεοῖς Σ. 1085. θεοῖς sine articulo est in O. 632 (lyr.), 1262, O. 369 (lyr.), et πρὸς ἐμὲ καὶ θεοῖς O. 1190, ἐς θεοῖς E. 128, 130, 132, ἐπὶ θεοῖς O. 634.

θεὸς definitum est in

¹⁾ Ita Kochius in nota sua.

²⁾ Cf. pag. 74.

³⁾ Cf. pag. 72 C.

⁴⁾ Cf. pag. 75 E.

τοὺς δὲ ξενίζειν οὐδέποτε γ' ἴσχει θύρα *A.* 127,
 www.libtool.com.cn δ κύων ὀδὶ

ὥσπερ θύρας σοῦ τῶν λογίων παρεσθίει. *I.* 1025—6,
 et cum prepositionibus coniunctum in

τίς ἐπ' ἀλλεῖοισι θύραις θάσσει; *Σ.* 1482,
 ἐν θύρα *Σ.* 98, ἐπὶ θύραισιν *Εκ.* 997, ἐν Διὸς θύραισιν *E.* 179,
 πρὸ θυρῶν *Σ.* 273, sed πρὸ τῶν θυρῶν *A.* 989, *Σ.* 804, ἀπὸ τῶν
 θυρῶν *A.* 864, ἐπὶ ταῖς θύραις *Εκ.* 865, 1114, etc., praeterea
 semper apud Aristophanem cum articulo. Accusativus θύραν
 triginta quattuor locis, *A.* 403, 866, 1189, *N.* 132, etc.,
 articulum habet et sine articulo est in

οὐδείς γὰρ ἐνδέχεται οὐδ' ἀνεῳγει μοι θύραν. Pherecrates, *Κρατ.* VI.

καρδία semper fere articulum vi pronominis possessivi
 habet, ut

ἀλλ', ὦ Καλονίκη κάομαι τὴν καρδίαν *A.* 8,
 et *N.* 86, *Σ.* 374—5, *B.* 54, 484, vel cum pronomine possessivo
 coniunctum in *A.* 1, 12, *N.* 1368, *B.* 481. Articulus autem
 omittitur in

τόλμησον, ἴθι, χώρησον, ἄγαμαι καρδίας. *A.* 489
 (parodia ex Eurip.), ἐκούση καρδία *I.* 1266 (chor. et. parod. ex
 Pindar. Frag. 59.), et semel ubi nomini pronomem possessivum
 additum est:

ἀλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμήν *Θ.* 869.

In lyrico

ἔστι γὰρ δένδρον πεφυκὸς
 ἔκτοπόν τι, καρδίας ἄ-
 πατέρω, Κλεώνυμος.

O. 1473—5

καρδίας nomen abstractum est et fortitudinem significat.

κεφαλή, exceptis

ξένος τις ἔτερος πρὸς κεφαλῆς Ἀκέστορος. *Σ.* 1221

et in colloquio

πολυπραγμοσύνη νυν ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί. *A.* 833,
 ἐς κεφαλὴν σοί *E.* 1063, *Π.* 526, semper articulum habet vi
 pronominis possessivi, si hominis caput significat.

μητὴρ sine articulo est in lyrico Ἐπεσθε μητρὶ χοῖροι
Π. 308 et 315; praedicatum est in *Θ.* 642, *Εκ.* 1040; infinitum
 est in *Θ.* 637.

νεφέλη indefinitum est in

ἦδη ποτ' ἀναρλεφῆς εἶδες νεφέλην κενταύρω οἰμοίαν. *N.* 346.

Dativus pluralis cum praepositione ἐν coniunctus articulo caret in formula ἀετός ἐν νεφέλαις, ut rem longe abesse neque assequendum exprimitur, in

ὥς ἐν νεφέλαισιν ἀετός γενήσομαι *I.* 1013,

αἰετός ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι κτλ. *O.* 978,

et *O.* 987, *Δαιτ.* XXXI; praeterea noster poeta νεφέλη nunquam sine articulo habet.

νησος articulum habet in *A.* 653, *I.* 170, 1034, 1319, *E.* 760. Semel eo caret in lyrico

κάν μακάρων δικάζειν

αὐτός ἔδοξα νήσοις, *Σ.* 639—40.

νοῦς. Nominativus sine articulo est in

ἦν ἔχομεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν, ὅσα τε νοῦς ἔχει *E.* 733, praeterea eo non caret nisi abstractam mentem significat et, *N.* 728 excepto, cum ἔνεστι coniunctum est:¹⁾

ἐγὼ γυνή μὲν εἰμι, νοῦς δ' ἔνεστί μου *A.* 1124,

et ita *A.* 556, *I.* 1121. *Εκ.* 856. Accusativus articulo caret in universa sententia νοῦν ἔχειν in νοῦν ἄρ' ἔξεις νῆ *Αἴα* *O.* 1371, etiam *N.* 317, 835, *Σ.* 1440, *B.* 534 (chor.), 696, 1396, *Εκ.* 433, 777, νοῦν ὀλίγον κεκτημένος *Εκ.* 747, et in κατὰ νοῦν, adverbii modo usitato, *I.* 549 (lyr.), *E.* 762, 940. Genetivus et dativus singuli inveniuntur, ille in coordinatione cum φρενῶν *A.* 432,²⁾ hic in μηδενὶ ξένῳ *N.* 580. Unus in comoedia locus, ubi pluralis νοῦς invenitur, est

τοῦς νοῦς δ' ἀγοραίους ἤττον ἢ κείνος ποιῶ.

Σκην. Καταλ. IV, 2.

οὐρανός sine articulo est semel in

ἡμῖν τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς *O.* 1234,

et ter in coordinatione: *Σ.* 22, *O.* 694, 701.

πατήρ definite et sine articulo adhibetur in

ἐγὼ γ' ἔλεῶ δῆτ' ἀλλ' ἀμελῆς αὐτῷ πατήρ
ἔστιν.

A. 882—3

et οὕτως ἂν εἶη πρὸς πατρός τυμβωρύχος. *B.* 1149,

¹⁾ Quae vis abstracta verbo τις exprimitur in κἂν ἡμῖν γε τις ἐντὶν νοῦς *A.* 572.

²⁾ Cf. pag. 64. E.

praeterea omissio contra legem non invenitur. Pluralis numerus nunquam sine articulo est: *N.* 968, 1424, *Σ.* 1039, *O.* 1440, *A.* 99, *B.* 698, *Π.* 577, etc.

πύξ, excepto uno

ἐν ταῖς φυγαῖς μετὰ τάνδρὸς ᾧκησ' ἐν πυκνί, *Εκ.* 243, semper articulum habet: *ἐν τῇ πυκνί Σ.* 31, *I.* 749, *E.* 680, *ἐς τὴν πύκνα I.* 751, *Θ.* 658, *Εκ.* 281, 283.

πόλις, de urbe definita dictum et cum praepositione coniunctum semper articulo caret: ut urbem Athenas significans: *ἐν πόλει I.* 267, *B.* 1431, *ἐς πολιν Θ.* 812, *πρὸς πόλιν N.* 69, et Acropolin: *ἐν πόλει A.* 245, 317, 754, 758, 1183, *ἐς πόλιν A.* 302, 912, *πρὸς πόλιν A.* 266, 268.

προτανεῖον. Dativus articulo caret cum praepositione *ἐν* coniunctus in

δήσεις, φυλάξεις, ἐν προτανεῖω λακάσει. I. 167, et *I.* 709, *E.* 1084, *B.* 764.

πύλη indefinitum et sine articulo est in

καὶ νῦν ἅπαντ' ἔκεινα πεπύλωται πύλαις O. 1158 et in translatione *σκότου πύλας Γηρου. I.*, 1., quod ex Eurip. Hec. vs. 1. sumptum est. Articulus adhibetur in *I.* 1398, *A.* 250, 282, 423, *B.* 1094, *O.* 766, 1156, 1173, etc.,

σελήνη articulo caret in

εἰ μηκέτ' ἀνατέλλοι σελήνη μηδαμοῦ N. 754, et *κατὰ σελήνην N.* 626.

σῶμα articulum habet vel vi pronominis possessivi, ut in *Σ.* 688, *Θ.* 152, 154, *Εκ.* 93, *Π.* 6, vel una cum pronomine possessivo coniunctum, ut in *N.* 440, 1413, *Θ.* 895, etc., sed neutrum habet in *O.* 1241, 1399 et *Εκ.* 10.

φρήν sine articulo, etsi finitum est, in

ἐν σοφόν τι φρενί; O. 429 (chor.),

πάντα δ' ἐβάστασεν φρενί, κτλ. O. 438 (chor.),

γλῶσσα μὲν γὰρ ἰγρίωται,

λήμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν

οὐδ' ἀκίνητοι φρένες. B. 897—9 (chor.),

praeterea *I.* 1237, et *ἐν φρεσίν I.* 1052; praeterea *φρήν* aut infinitum est: *E.* 1080, *Θ.* 462., aut articulum habet: *O.* 1445, *B.* 886, *Π.* 581.

φῶς

μὴ περίη, παῖ, δ᾿δ', ἐπειδὴ φῶς Σεληναίας καλόν. N. 614,

praeterea ☉. 194 (= Eur. Alc. vs. 691.), ἐς φως E. 445, O. 699, et indefinite B. 155, ☉. 126 (chor.).

χρησμός de certo oraculo sine articulo dicitur in

πῶς εἶπας; ὡς μου χρησμός ἄπτεται φρενῶν I. 1237,
ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ

χρησμοί τε συμβαίνουσι καὶ τὸ Πυθικόν. I. 219—20,

praeterea aut infinitum est, ut

ὡς χρησμός ἡμῖν ἐστιν ἐπικρατεῖν, κτλ. A. 767,

ἄδει δὲ χρησμούς· ὁ δὲ γέρον σιβυλλῆ I. 61,

οὐ δῆτ', ἐπεὶ μοι χρησμός ἐστι Πυθικὸς

φράζων κτλ. I. 1229—30,

aut articulum habet, ut in I. 109, 116, 126, 128, 153, 177, 195, 961, 1025, 1029, 1064, 1086, E. 1101, O. 981, A. 777, 780, II. 51, 55.

ψυχὴ articulum pronominis possessivi loco habet in

αἰρήσομαι γὰρ ὄνπερ ἡ ψυχὴ θέλει B. 1468,

τίς γὰρ πλουτῶν ἐθελήσει

κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ τοῦτο ποιῆσαι; II. 524,

A. 357, 375, N. 319, 712, Σ. 380, O. 466. Articulo caret

ψυχὴ, etsi finitum est, in

σπεῦδ', ὦ ψυχὴ; ποῦ μοι ψυχὴ; Σ. 756,

N. 719, E. 1068, et bis ut accusativus respectivus adhibitum in

καὶ μοι φράσον, τῶν τοῦ Διὸς παίδων τίν' ἀνδρ' ἄριστον

ψυχὴν νομίζεις, κτλ.

N. 1049—50,

et E. 675. Alias ψυχὴ aut infinitum aut abstractum est.

§ 7. De articuli in abstractis nominibus usu.

Articulum omitti apud nomina attributiva sive abstracta, quia plane universam et infinitam vim habent, facile est ad intelligendum neque habeo, cur id planius explicem.¹⁾ Itaque tantum illud explicandum est, ubi articulus nominibus abstractis additus sit, et ubi omissus apud ea nomina sit, quae finitam vel concretam aliquam vim habeant.

A. I. Articulus saepe abstracto nomini additur, quod personificatione concretum nomen factum est:

¹⁾ Multa nomina abstracta sine articulo adhibita in Hermanni nota ad N. 834 enumerantur, cf. praeterea Fritschius ad Plat. Men. 70 A et Euth. 14 D.

μαχῶν
 ἐξελεύσαι τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην. E. 293—
 τό τε τὰς [vulg. τῆς] ἀγανόφρονος Ἰουχίας
 εὐάμερον πρόσωπον. O. 1321—
 ὁ Πόλεμος αὐτὴν ἐνέβαλ' εἰς ἄντρον βαθύ. E. 222

praeterea vss. 205, 310.

τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμαῖν ὑμᾶς ὡς οὐ πάντ' ἔστ' ἀγάθ' ὑμῖν
 διὰ τὴν Πενίαν. Π. 593—4,

et ita vs. 618.

ἄρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ,
 ᾧ δέσποθ' Ἐρμιῇ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας; E. 711—2, et 706,
 ᾧ μακαρία βουλή σὺ τῆς Θεωρίας, E. 715,
 καὶ τὴν Βασιλείαν σοι γυναικ' ἔχειν διδῶ.
 ΠΕ. τίς ἐστίν ἡ Βασιλεία; O. 1536—7.

II. Ut appellativis nominibus articulus additur, ut supra
 § 6. B explicatum est, ita nominibus abstractis loco pronominis
 possessivi additur:

μὰ τὸν Δί', οὐ ζηλῶ σε τῆς παιδεύσεως. O. 173,
 ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας. I. 837,

ᾧν ὑπὸ τῆς φειδωλίας¹⁾

ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πάποτ' οὐδ' ἠλείψατο, N. 835—6,
 καὶ σκέψαι μ' ὅτω

μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων. Σ. 1170—1,
 ὅτι ἡ ποιήσις οὐχὶ συντέθηκέ μοι, B. 868,

praeterea vs. 907, et Δαναΐδες XIII,

ἀλλ' οὐχ οἴός τ' εἴμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων, B. 45,
 πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς

ποιοῦσιν ἄπερ ὄρνιθες ἐκμιμούμενοι. O. 1284—5,

et II. 753.

III. Articulus saepe nominibus abstractis additur, si vim
 plane universam habent. Qui usus in eis maxime sententiis
 invenitur, quae proverbii naturam habent, ut

ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικῷ
 ἔτ' ἐστίν ἀνδρὸς οὐδὲ χορῶστοῦ τοὺς τρόπους,
 ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν, κτλ. I. 191—3,

¹⁾ Hermannus nota ad hunc versum dicit, „dicuntur talia plerumque sine articulo.”

- ὁ ταχὺς ἄρα τὴν μουσικὴν,
 www.kltoool.com.cn A. 848—51 (chor.),
 caret autem eo¹⁾ in
 ἀλλ' ὄραθ', οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι, I. 188,
 et ita in B. 729, 797, 1493, II. 190, Cratinus Fab. Inc. CXLII,
 Eupolis *Αἴγες* X, Fab. Inc. I, 8, et L.
 τραγωδία articulum habet in
 ὁ μικρότατος, ὃς τὴν τραγωδίαν ποιεῖ. Σ. 1511,
 ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγωδίᾳ B. 95,
 τί δέ; μειαγωγῆσουσι τὴν τραγωδίαν; B. 798,
 praeterea in O. 101, A. 138, Θ. 450, B. 802, 834, 862, 913, 1120.
 Articulus autem omittitur in
 ἀτὰρ τί τὰ ῥάκι' ἐκ τραγωδίας ἔχεις,
 ἐσθ' ἤτ' ἑλεινήν; A. 412—3,
 ὁ δέ τις τὸν αὐτοῦ φησιν ἐπὶ τραγωδία
 ἀνεπιτερωσθαι κτλ. O. 1444—5,
 ἴσως Ἐρινύς ἔστιν ἐκ τραγωδίας II. 423,
 et A. 400, I. 401, E. 148, B. 90, 935.
 τραγωδία bis sine articulo invenitur:
 μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τραγωδίαν ποιῶν.
 τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε καὶ τραγωδία. A. 499—500.
 κωμωδία cum pronomine demonstrativo coniunctum (p. 104)
 articulum habet in ἦδ' ἡ κωμωδία N. 534; cum possessivo
 pronomine coniunctum (p. 101) in τῶν ἐμῶν κωμωδιῶν N. 522;
 cum adverbio adiectivi loco coniunctum (p. 87, A II) in διὰ τὴν
 πέρουσι κωμωδίαν A. 378. Articulo caret in
 κωμωδίας δὲ φορτικῆς σοφώτερον. Σ. 66,
 et σκευὴ φέρουσ' ἐκάστοτ' ἐν κωμωδίᾳ. B. 15,
 is autem versus a Dindorfio eiectus est.

§ 8. De articuli in coordinatione usu.

Si duo vel plura nomina coordinata aequam vim habent
 in sententia,

¹⁾ „Omnino haud exiguus est numerus nominum articulo semper fere
 carentium: velut μουσική, quod statim sequitur, ubi si quis scribendum
 censeret τῆς μουσικῆς εἰρητῆς hellenismi parum se callidum proderet” —
 Schaeferus, Melet. Crit. pag. 4.

A. articulus semper fere primo nomini additur, cum cetera eo careant, ut

- οἱ δ' ἀκρωόμενοι
 τῶν ἀντιλογιῶν καὶ λυγισμῶν καὶ στροφῶν
 ὑπερμάνησαν, κτλ. B. 774—6.
 οὐδ' ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τε καὶ φεωκόμων
 σποδοῦμεθ', ἦν μὴ ᾗωμεν ἕτερον, οὐ λέγει· Θ. 491—2.
 καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὃς τοῦτον ὄρων οἰκοῦντ' ἐν ταῖς πιθάκναισι
 καὶ γυπαιρίοις καὶ πυργιδίοις ἔτος ὄγδοον οὐκ ἐλεαίρεις, I. 792—3.
 νεμόμεθα δ' ἐν κήποις τὰ λευκὰ σίγαμα
 καὶ μύρτα καὶ μῆκωνα καὶ σισύμβρια. O. 159—60.
 εἶθ' οἱ κνήπεσ καὶ ψῆρες αἰεὶ τὰς σνκᾶς οὐ κατέδονται, O. 590.
 νῦν δείξετον τῷ πισύνῳ τοῖς περιδεξίοις
 λόγοις καὶ φροντίσι καὶ γνωμοτύποις μερίμναις.
 N. 949—50.

πολλοῦ δ' ἐπαίνου παρ' ἐμοὶ
 καὶ τοῖσιν ἐν φρονουῶσιν
 τυχῶν ἄπεισιν διὰ τὴν
 φιλοπατρίαν καὶ σοφίαν
 ὁ παῖς ὁ Φιλοκλέωνος Σ. 1462—6.

Ἦ Ζεῦ πολυτίμηθ', οἷον ἔπνευσεν ὁ μαφρός
 φάσκαλος εὐθύς λνόμενός μοι τοῦ μύρου
 καὶ βακκάριδος. Θ. δεύτ. IV.

Ita cum adiectivis loco nominis usitatis ut

- ὦ ποθεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα E. 556.
 ἐγὼ γὰρ ὦν μειράκιον ἠπέιλησ' ὅτι
 ὡς τὸν δικαίον καὶ σοφόν καὶ κοσμίον
 μόνον βαδιοίμην· II. 88—90.
 αἱ φανλότεραι καὶ σιμότεραι Ek. 617.
 ταντὶ μέντοι ννὶ σ' ἐποίησ'
 ἡ παμβδελυρὰ καὶ παμμυσαρά. A. 968—9.
 ἡ τῶν πονηρῶν ἦσθα καὶ τοιχορύχων; II. 869.

B. Si articulus unicuique nomini talis coordinationis additur, singula nomina cum gravitate quadam ab ea universitate, cuius quasi membra sunt, seiunguntur. Talis constructio invenitur in

ἐγὼ δὲ τὸν λόγον γε τοῖσι παιδίοις
 καὶ τοῖσιν ἀνδρίοις καὶ τοῖς ἀνδράσιν

καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν φράσω
 καὶ τοῖς ὑπερῆγορεύουσιν ἔτι τούτοις μάλα. E. 50—3.
 ἀλλ' οὐ δύναμαι δειλῆος εὔδειν δακνόμενος
 ὑπὸ τῆς δαπάνης καὶ τῆς φάτνης καὶ τῶν χρεῶν,
 διὰ τουτονὶ τὸν νόον. N. 12—4.

κἄν γαμῆ ποτ' αὐτὸς ἢ τῶν ξυγγενῶν ἢ τῶν φίλων. N. 1128.
 (Blaydesius ἢ τῶν ξυγγενῶν τις ἢ φίλων legit, cuius emendationis
 causa mihi ignota est.)

τούτων ἀπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει,
 καὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν λιμένων καὶ τῆς πυκνός. I. 164—5.
 ἀλλ' ἔλεγεν ἢ γυνή τέ μοι χῶ δούλος οὐδὲν ἦτρον,
 χῶ δεσπότης χῆ παρθένος χῆ γραῦς ἄν. κτλ. B. 949—50.
 τά τε παλαιὰ καὶ καινὰ B. 1107.

C. Articulus compluribus coordinatis nominibus additur,
 cum cetera eo careant, in

ὅτε δὴ κατῆλθ' Εὐριπίδης, ἐπιδείκνυτο
 τοῖς λωποδύταις καὶ τοῖσι βαλλαντιοτόμοις
 καὶ τοῖσι πατραλοῖαισι καὶ τοιχωρύχοις, B. 771—3.
 οὐκ, ᾧ κακόδαιμον, ἀλλὰ τοὺς χρηστούς μόνους
 ἔγωγε καὶ τοὺς δεξιούς καὶ σώφρονας
 ἀπαρτεῖ πλουτῆσαι ποιήσω. II. 386—8.

D. Raro fit, ut articulus primum omittatur, cum sequenti
 nomini addatur, ut

τί ταυτὸν ἐν γῆ τ' ἀπέβαλεν κἄν οὐρανῶ
 κἄν τῇ θαλάττῃ θηρίον τὴν ἀσπίδα; Σ. 22—3.
 ὡς εὐδαίμων ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἑλλησι γενήσει N. 413.

E. Coordinata substantiva, quae natura inter se coniuncta
 sunt, sine articulo inveniuntur¹⁾ in

γῆ δ' οὐδ' ἀήρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν. κτλ. O. 694.
 ὡς χρεὶ Μεγαρέας μήτε γῆ μήτ' ἐν ἀγορᾷ
 μήτ' ἐν θαλάττῃ μήτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν. A. 533—4.
 ἀλλ' αὐταὶ τοί σοι τριακοντούτιδες
 κατὰ γῆν τε καὶ θαλάτταν. A. 194—5.

¹⁾ Heindorfius in nota ad ψυχῆς ἀπὸ σώματος Plato, Ph. 67. D., scribit:
 „Ubi aliquo inter se modo iuncta duo nomina pariter aut definita sunt aut
 indefinita, articulum Graeci aut praefigunt utrique aut in utroque omittunt.”
 Cf. et Stallbaum. ad Plato. Prot. 357. A, Crit. 47. C, Alc. 117. A, Euth. 7. C.

καὶ ποσθαλίσκον νοῦν ἔχειν μοι καὶ φρένας. Θ. 291,
 praeterea *A.* 432 et *B.* 534.

ἐν τῆδε τοίνυν τῇ πόλει φρουρῶν ἐγὼ ποτ' αὐτὸς
 γυναικ' ἐκίνουν κολλύβου καὶ παιῖδα καὶ γέροντα.

Eupolis Πολ. V. 2—3.

μία μὲν γὰρ ἐστὶν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου, *B.* 121.

Pro ἀφόβῳ φρενὸς ὕμματα γένναν ἐφέπων *O.* 1376,
 (γενεῶν Aldus, Hermanus, Meinekius et Kockius.) Blaydesius
 vulgatae lectionem ἀφόβῳ φρενὶ σώματί τε ἐφέπων, quae ab
 Hermanno emendata erat, praefert.

§ 9. Nomina cum praepositione coniuncta articulo carent.

Nomen appellativum vel abstractum, quod cum praepositione ad adverbium exprimendum coniungitur et universam potius quam singularem vim habet, plerumque articulo caret.

Praeter eos locos, quos supra iam attulimus, nonnulla exempla eius omissionis hic sequantur:

ἐξ αἰθρίας Cratinus Δραπ. IV. δι' αἰνιγμῶν *B.* 61. περὶ ἄκραν
A. 96. ὑπ' ἀνάγκης *N.* 405. ἀπ' ἀρχῆς *E.* 84, *B.* 1030. ἐξ ἀρχῆς
E. 997. Pherecrates Μετ. I. 34. Teleclides Ἀμφικ. I. 1. ἐξ
 ἄστεως *N.* 47. ἀπὸ βαλβίδων Σ. 548. πρὸς βίαν *A.* 73, *B.* 1457,
Ek. 467. ἐν βραχεῖ Θ. 177. ἐν δίκῃ *I.* 258, *N.* 1332, 1333, 1379.
 ἐν δόμοισιν *A.* 543. κατ' ἔπος *B.* 802, 1198, 1407. εἰς ἐσπέραν
Ek. 1047. πρὸς ἐσπέραν *A.* 412, Σ. 1085. ἐξ ἔω *Ek.* 85. πρὸς
 ἔω *Ek.* 312, Cratinus Χείρ. VII. δι' ἡμέρας *N.* 1053, Σ. 485,
E. 56, *B.* 260, *Ek.* 63. καθ' ἡμέραν *I.* 1101, *N.* 1287. μεθ' ἡμέραν
 II. 930. ἐφ' ἡσυχίας Σ. 1517. καθ' ἡσυχίαν *A.* 1224. κατ' ἰσγίν
A. 591. μὴ 'ν καιρῷ *B.* 358. ἐς καιρὸν *O.* 1688. κατὰ καιρὸν
E. 941, Plato Φάων I. 16. ὑπὸ κονίας *A.* 18. ἐς κόρακας
A. 864, *I.* 892, *N.* 123, Σ. 51, *E.* 117, *O.* 28, Θ. 1079, *B.* 607,
 II. 394, Προαγών III, Pherecrates Κορ. IV. 5, etc., etc. ἀνὰ
 κύκλον *O.* 1379. ἐν κύκλῳ *I.* 170, Σ. 132, 924. ἐπὶ κόπην *B.* 197,
 199. πρὸς λύχνον *E.* 692. ἐν μάχῃ *E.* 1190. μετὰ μεσημβρίαν
O. 1499. κατὰ μῆνα *N.* 756, 1287. κατὰ νύκτα Φοιν. II. πρὸς
 ὀργὴν *B.* 844, 856. δι' ὕγλου *Ek.* 888. ἐκ προνοίας *I.* 848. ὑπὸ

θύμης Σ. 1487. ἐπὶ σκέλος *O.* 383. κατὰ σκότον *Εκ.* 288. κατὰ σπουδᾶς *I.* 1370. ἐπὶ στοίχον *Εκ.* 756. κατὰ στοίχους *Βαβ.* VII. κατὰ σχολήν *Εκ.* 48. ἐν τάχει Σ. 1438. ἐς τάχος *A.* 686. ἐν χειμῶνι *Θ.* 873. διὰ χειρός Σ. 597. διὰ χρόνου Σ. 1252, *Tel-eclides Fab. Inc. VII.* κατὰ χώραν *I.* 1351. ἐν ὄρα *N.* 1008, Σ. 242, *E.* 122, *Εκ.* 395, etc., etc.

§ 10. De articuli cum nominibus appositivis usu.

Articulus nominibus appositivis cum nominibus propriis coniunctis additur, si nomen appositivum positum est, ut nomen proprium ab alio idem nomen habente distingueretur, vel, ut plerumque fit, nomen appositivum significat eum, cui nomen proprium est, propter virtutem vel vitium nomine appellativo expressum, notum vel praeclarem esse, ut

O I. καὶ τίς ἐστὶν ἀστὴρ νῦν ἐκεῖ;

ΤΡ. Ἰων ὁ Χῖος, ὅσπερ ἐποίησεν κτλ. *E.* 834—5.

ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης οὐλύμπιος

ἦστραπ', ἐβρόντα, κτλ.

A. 530—1.

Ita *Χάβης ὁ Φιλκίς Σ.* 234. *Χαιρεφᾶν ὁ Σφήτιος. N.* 156. *Ἀρχέδημος ὁ γλάμων B.* 588. *Κλέων ὁ κηδεμόν Σ.* 242. *Παῖσαν ὁ παμπόνηρος A.* 854. *Ἡρακλῆς ὁ καρτερός B.* 464. *Κρατῖνος ὁ σοφός E.* 700. *Τρυγαῖος ἀθμονεὺς E.* 919 (*Brunckii emendatio pro Mss. ἀθμονεὺς.*) *Κλεώνυμον τὸν εἰψασπιν N.* 353. *Κλέωνα τὸν λάρον N.* 591. *Ψευδαργύραν τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν A.* 91—2. *Νικόστρατης ὁ Σκαμβωνίδης. Σ.* 81. *Μυρτίας τῆς Ἀγκυλίανος θυγατέρος καὶ Σωσιστράτης Σ.* 1396—7. *Μητρόβιος ὁ γραμματεὺς Cratinus Ἀρχιλ. I.* 1. *Ἀγάθων ὁ κλεινός . . . ὁ τραγωδοποιός Θ.* 29—30. *Ἀγάθωνα τὸν τραγωδιδάσκαλον Θ.* 88. *Λυσίστρατος ὁ σκωπτικός Σ.* 787—8. *Διαγόραν τὸν Μήμιον O.* 1072. *Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου B.* 357. *Θηραμένης ὁ κομψός B.* 967. *Καλλιμάχος δ' ὁ χοροδιδάσκαλος Εκ.* 809.

Alia exempla articuli cum appositivo coniuncti, cum proprium nomen eum habeat, vid. pag. 38 B.

Appositivum cum proprio nomine coniunctum, si nihil nisi aliud attributivum exprimit, articulo caret, ut

www.libtool.com
 Τρουγαῖος Ἀθμονεὺς, ἀμπελουργὸς δεξιὸς,
 οὐ σικοφαντῆς οἰδ' ἐραστὴς πραγμάτων. F. 190—1.

Γλάνιδος, ἀδελφοῦ τοῦ Βάνιδος γεραιτέρου. I. 1004.

αἴτη γὰρ ἔστιν Ἀνδρομέδα παῖς Κηφέως. Θ. 1113.

τὸν Κλεόμβροτον τε τοῦ Πέρδικος υἱόν. Phrynichus Τραγ. III.

Etsi in

Ἀντίμαχον τὸν Ἰθακάδος, τὸν Ξυγγραφή, τὸν μελέων ποιητὴν,
 ὡς μὲν ἀπλῶ λόγῳ κακῶς ἐξολέσειεν ὁ Ζεὺς· A. 1150—1.

ψάκας non nomen proprium est, tamen haec constructio contra iudicium Kuehneri est, qui dicit: „Steht nach dem Eigennamen der Name des Vaters als Apposition, so wird die darauf folgende Apposition ohne Artikel angereicht.“¹⁾

Sed μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης ὁ Σέλλιον δέξεται,
 ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικὸς κτλ. Σ. 1243—4

secundum legem est.

Articulus saepe pronominis proprii appositivo cum vi emphatica additur, ut

εἰ πορνοβοσκοῦσ' ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί. E. 849. I. 601.

Πέλανον καλοῦμεν ἡμεῖς οἱ θεοί,

ἃ καλεῖτε σεμνῶς ἄλφιθ' ἡμεῖς οἱ βροτοί.

Sannyrio Γέλως I.

σοὶ δ'εἶπε σώζεσθαί μ' ὁ Φοῖβος τὸν κύνα. I. 1024.

οὐκ ἔστιν ἡμῖν τοῖς δικασταῖς ἄλφιστα. I. 1359.

Item si substantivi loco adiectivum vel participium adhibetur:

πρόσσχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀθανάτοις ἡμῖν, τοῖς αἰὲν ἑοῦσι,
 τοῖς αἰθερίοις, τοῖσιν ἀγήρωις, τοῖς ἄφθιτα μηδομένοισιν.

O. 688—9.

ἐμὲ τὸν τλήμονα A. 1155. ἐμὲ . . . τὸν ἄθλιον. O. 5. ἐμὲ . . .
 τὸν δύσμορον O. 7. ἐμὲ τὸν Τηρέα O. 101. ἐμὲ τὸν κακοδαίμον'
 ἔχοντα N. 268, σὺ . . . ὁ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζων I. 818. σὲ τὸν
 τεθνήκοντα B. 171. ἡμῶν τῶν ὀρνίθων O. 708. παρ' ἡμῖν τοῖς νέοις,
 Ὀλκιάδες XIII. 2. τοῖς Ἀχαρνικοῖσιν ἡμῖν A. 329.

Appositivum nomen infinitum et sine articulo est in ἡμέ . . .
 φανεράν ζημίαν A. 737 (Megar.), ἐγὼ . . . τάλαιν' ἀπόλλυμαι A. 760,

¹⁾ Gr. Gr. II, § 462 a, Anm. 1.

A. 1192, 1210, vel si pronomen ad subiectum verbo implicitum refertur, ut φέρω τάλανα *Θ.* 385, τί πάθω τλήμων; *Π.* 603, etc.

Articulum demonstrativum appositio explicans cum articulo coniuncta sequitur in

ὁ δ' ὑπονοήσας, ὁ Παφλαγῶν κτλ. *I.* 652.

οἱ δὲ τὰς πληγὰς ὄρωντες ἄς ἐτύπτεθ' οἱ ξένοι *E.* 644.

τὸ δ' εἰσέφερε γραῦς ἐν χίτῳ τὸ παιδίον. *Θ.* 505.

ὁ δ' ἔβιάζετο

ὁ θεοῖσιν ἐχθρὸς καὶ μαρὸς Χολοζύγης *A.* 396—7.

In allocutionibus nominativum cum articulo coniunctum pro vocativo invenimus, qui ut appositivum adhibetur subiecti pronominalis (σύ, ὑμεῖς) verbo impliciti: ¹⁾

ὁ παῖς, ἀκολουθεῖ δεῦρο τὰ σκεύη φέρων. *B.* 529.

ὁ Λεύκας γῶ Σκεβλύας γῶ Παρδόκας
χωρεῖτε δευρὶ καὶ μάχεσθε τουτωί *B.* 608—9.

ὁ περιστάρχος, περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν,
πάρηθ' ἐς τὸ πρόσθεν. κτλ. *Εκ.* 128—9.

ἡ Πρόκνη

ἔββαινε, καὶ σαντὴν ἐπιδείκνυ τοῖς ξένοις *O.* 665—6.

ἡ χίτῳ δεῦρ' ἔξιθι. *Εκ.* 734. δεῦρ' ἴθ' ἡ κομμάτρια *Εκ.* 737.

οἱ Θραῖκες ἴτε δεῦρ', οὖς Θέωρος ἤγαγεν. *A.* 155.

δεῦρ' ἴθ' αἱ Σπονδαὶ ταχύ. *I.* 1389.

ἀγορανόμοι,

τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείξετε; *A.* 824—5.

(Elmsleius pro vulg. ἀγορανόμοι.)

σέ τοι λέγω,

ὦ Καρίων, ἀνάμεινον, κτλ. *Π.* 1099—1100.

ita scriptum est etiam in Mss. RSV Bodl. 2 et apud Porsonum, Bekkerum, Bergkium; sed AHΘ Bodl. 1. Harl. 1. et Brunckius, Elmsleius, Thierschius, Weissius, Meinekius, Blaydesius ὁ Καρίων praeferunt.

¹⁾ Pronomen ipsum talibus locis raro exprimitur, equidem solos hos invenire potui:

οὐ δὲ δεῦρ' ἡ καθαρός ἐξιθι.

Εκ. 739.

οὐκ οἶδ' ὅ τι ληρεῖς, φέρε σὺ τὰνάφορον ὁ παῖς

Εκ. 833.

Etiam si non exprimitur verbum,¹⁾ tamen articulus nominativo additur in

- ὁ θεσμοθέτης. ποῦ σθ' οὔτος; ἀμίδα μοι δότω. Σ. 935.
 (Cobetius et Bergkius ed. II., hanc interpunctionem praeferunt:
 ὁ θεσμοθέτης ποῦσθ'; οὔτος, ἀμίδα μοι δότω).
 ὁ Ξανθίας, ποῦ Ξανθίας; ποῦ Ξανθίας; B. 271.
 ὁ Τριβαλλός O. 1628. ὁ παῖς B. 40. οἱ τοξόται. A. 54.
 παῦ' ἐν κόρακας. οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν; A. 864.

Et articulus et ὃ adhibentur in

ὃ ταῖ λεπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθηναί,
 δείξατε τὸν τῆς Ἑλλάδος ἡμῖν καὶ τῆς γῆς τῆσδε μόνναρχον.

I. 1329—30,

quae parodia est ex Pindaro, Frag. 47.

§ 11. De articuli in duobus nominibus usu, quae inter se coniuncta sunt, ut unam rem exprimerent.

Si duo nomina, quorum alterum genitivus est, inter se coniuncta sunt, ut unam rem exprimerent, articulus in comoedia semper fere aut utrisque nominibus additur, aut omnino omittitur.²⁾

A. Articulus utrisque nominibus additur³⁾ in τοῖς χοροῖσι τῶν τραγωδῶν O. 787. τὴν ἴκμαδα τῆς φροντίδος. N. 233. τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων O. 8.

¹⁾ Krueger, Gr. Sprachl. 45. 2. 6.

²⁾ Ita Apollonius Dyscolus: Σὺν δυοῖν ἄρθροις λέγεται ἐν προσηγορικοῖς, καθ' ἣν προεκτεθειμεθα σύνταξιν, τὸ τῆς ἐλάφου ἔκγονον, ὁ τοῦ ἀνθρώπου νιός. μετὰ δὲ κυρίων οὐ λυπεῖ κἂν χωρὶς τοῦ ἰδίου ἄρθρου, ὁ Ἀριστάρχων γνώριμος, ὁ Ἀπολλωνίου φίλος, καὶ κατὰ τὸ τοιοῦτον κυρίων σύνταξιν, ἀποφέρεται τὸ βασιλεὺς φαιμέν γὰρ ὁ βασιλέως οἰκέτης παρέγενετο, τῶν ἄλλων προσηγορικῶν ἀπαράδεκτων ὄντων. καὶ μὴ ποτε εὐλόγως τὰ προσηγορικὰ δύο ἄρθρα αἰτεῖ. οὐ γὰρ ἔνδεκτον ἀναφέρεσθαι κτῆμά τινος τοῦ κτήτορος μὴ οὐχὶ προαναφερομένου ἢ γὰρ ἀμφοτέρω χωρὶς ἄρθρου, λέοντος σκνυνίου ἔδραμεν, ἢ ἀμφοτέρω συνανενεχθήσεται, τὸ τοῦ λέοντος σκνυνίου ἔδραμε. τὰ μέντοι κύρια διὰ τῆς ἰδίας θέσεως ἀναπολούμενα οὐχ οὔτω προσδέεται τοῦ ἄρθρου — Περὶ συντ. I. 42.

³⁾ Jelf. Gr. Gr. § 461. Note 1. „The attributive Genitive has the Article when the substantive of which is the Attributive has it.” non ut Kuehnerus (nota ad Xen. Comm. I. IV. 12) scribit, „Raro utriusque substantivo additur articulus.”

τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε *E. 65.*
 ὃν ταμφιδρόμια τῆς κυνῆς ἀντοῦ μενεΐς; *A. 757.*

τοῖσι πολλοῖς τοῦ βολοῦ *I. 945.* ἡ τελευτῆ τῆς ὁδοῦ *A. 292.*
 τίς ὁ τρόπος τῆς τριλοφίας *O. 94.* τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων
 Hermippus Μοίραι *III. 1.* περὶ τὰ χεῖλη τῆς νεώς. Eupolis *Fab. Inc. XXXII.*

B. Articulo et nomen regens et genetivus carent in

οὐκ ἀρέσκοισίν μ', ὅτι

ὄξουσι πίττης καὶ παρασκευῆς νεῶν *A. 189—90.*

εἶτ' αὐθις ὀρνίθων μεταλλάζας φύσιν. *O. 117.*

ἀγορᾶς τέλος *A. 896.* γῆς πέδον *N. 573.* περὶ ὄνου σκιᾶς *Σ. 191.*

κῦμα δὲ πόντου *Θ. 44.* κλῆε πηκτὰ δωμαίων *A. 479.* αἰλῶν

πνοῆς *B. 313.* περὶ φύσεις ποιητῶν *B. 810.*

ἔχων γυναικὸς κάλλος οὐ φατὸν λέγειν *O. 1713.*

ἐπὶ τέρατα γῆς Cratinus *Σερ. V,* et, cum nomen rectum proprium sit:

ὅς δ' ἂν ἐκπέη

πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήφεται. *A. 1001—2.*

Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων. *I. 137.* Αἰδάλου φωνὴν ἔχων. Plato *Fab. Inc. VI. 2.*

Alia horum generum, A. et B., exempla infra sub V. 5. B. (pag. 93.) inveniuntur, ubi genetivi attributivi locum explicabimus.

C. Kuehnerus dicit:¹⁾ „Wenn ein mit einem attributiven Genitive verbundenes Substantiv einen Gesamtbegriff darstellt, so wird der Artikel gemeiniglich bei dem regierenden Substantive weggelassen, dem Genetive aber hinzugefügt.” et porro,²⁾ „Sic saepe substantivum sine articulo cum genitivo attributivo, cui praepositus est articulus, componitur, ut utriusque nominis notio quasi in unam coalescat.” Sed quod ad comoediam attinet, non multa huius constructionis exempla invenire potui, neque enim plus inveni quam κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν *N. 619.* ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος *N. 164.* διατριβῆς τῶν ξυμμάχων. *A. 193.* τρίπημα κλέπτων τῆς νεώς *E. 1234.*

¹⁾ Gr. Gr. II, § 462. K.

²⁾ Nota ad Xen. Comm. I, IV, 12.

κάντευθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατεργάγη

Ἕλλησι πάσιν κτλ.

A. 528—9,

sic et Mss. et vulg., sed Dobraeus *κάντευθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κτλ.* coniecit, et ita Meinekius et Blaydesius ediderunt. Dindorfius ipse scribit:

οὐκ, ἀλλὰ φιλο μὲν ἐστὶν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ. Σ. 77

(item Dobraei coniectura pro ἀρχὴ in Mss.) et

τοῦτ' ἐκεῖν', ἵκει πάλιν

ᾧθενπερ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἁμῖν ἔφν. A. 820—1

ubi ἀρχὰ a Meinekio coniectum est.

D. Rarius genitivus sine articulo cum nomine regente, cui articulus additus est, coniungitur.¹⁾ Una exempla, quae in Aristophane invenire potui, sunt: τὸν θυμὸν ἀνδρῶν A. 353, τὸν προκτὸν κυνός A. 863, et ubi Sosias de somnio suo dicit:

ἐδόκει δέ μοι Θέωρος αὐτῆς πλησίον

χαμαὶ καθῆσθαι τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχων Σ. 42—3,

id quod Alcibiadis blaesitate fit

ὀλᾶς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχει. vs. 45.

Apollonius, ut ex verbis eius supra allatis intellegitur, eam constructionem rectam esse negat, nisi genitivus nominis proprii vel βασιλεύς sit, cuius legis exempla pp. 93—4 inveniuntur.

§ 12. De articuli apud genitivos partitivos usu.

Usus articuli apud genitivos partitivos eisdem legibus regitur atque leges sub A et B praecedentis paragraphi allatae: Sic

A. articulus et genetivo partitivo et ei nomini additur, quod genitivi partem significat, ut

καὶ τῶν πολιτῶν οἱ καλοὶ τε κάγαθοί, I. 227.

ὡς ὠφέλιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγέννηται. B. 1031.

ἀλλὰ με διδάξον τὸν ἕτερον τῶν σοῖν λόγοι. N. 244,

τὸν τῶν γραφῶν ἄριστον Ex. 995. τοῖς δ' αὖ σεμνοῖς τῶν ὀρνίθων O. 616—7. τῶν φίλων τοὺς φιλάτους A. 326. τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων II. 490. τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων II. 495. τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων II. 597.

¹⁾ Quae constructio Anglica lingua non raro est, e. g. „The course of a river.“, „The mast of a ship.“, „The time of day.“, etc.

B. Utraque articulo carent in

ἔγκει δὴ κάμοι καὶ σπλάγγων μοῖραν ὕρεξον *E.* 1105.
 μέγιστος Ἑλλήνων ἔσει. *I.* 838. σκορόδων τροπαλίδος *A.* 813. ἀλλ'
 ἄριστ' ἐπῶν ἔχον *B.* 1161. ὑπὸ πλήθους ἐτῶν *N.* 855. ἀνθρώπων
 ὄχλος *Ex.* 383. πρεσβοτῶν ὄχλος *Σ.* 540.

C. Saepe vocabulum, quod partitionem efficit, cum articulo non potest coniungi, itaque genetivus articulum habet, si definitum est, et eo caret, si indefinitum est. Ita definitum est in

καὶ μοι φράσον, τῶν τοῦ Αἰὸς παίδων τίν' ἀνδρ' ἄριστον
 ψυχὴν νομίζεις, κτλ. *N.* 1048—9.

οὐ τί που

τῶν Ἰακκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγγατο; *N.* 1260—1.

οὐκοῦν ἂν ἤδη τῶν θεατῶν τις λέγοι *E.* 43.

ὥστ' ἀπολεῖται τῶν ναυκλήρων οὐδεὶς. κτλ. *O.* 595.

κάπιφορήσεις τῆς γῆς πολλήν, *E.* 167.

τῶν ὀρνίθων ὅς ἂν ἀρμόζῃ καθ' ἕκαστον *O.* 564.

καὶ τῶν θεατῶν ὅστις ἐστὶ δεξιὸς, *I.* 228.

κάπειθ' ὄρεῖς

ἄσους ἀνωθεν ἐπεφόρησε τῶν λίθων. *E.* 224—5.

ἔλοῦ δ' ὀπότερον τοῖν λόγον βούλει λέγειν. *N.* 1336.

ἄρρενα δὲ ποῖα σῶν ὀνομάτων; κτλ. *N.* 685.

τηνίκα' ἐστὶν ἄρα τῆς ἡμέρας; *O.* 1498.

Alia exempla sunt: *A.* 350, *I.* 232, 816, *N.* 349, 744, *Σ.* 709, *E.* 964—5, *B.* 1, *II.* 228, Plato *Ἑορτ.* I. 1, etc.

Articulus genetivo partitivo additur, ubi nomen partis omissum est, in

μῶν τῶν σκορόδων ἐνέβαλεν ἐς τὸν κόνδυλον; *E.* 258.

ἀλλ' ἄφευε τῶν φασήλων, ὧ γύναι, τρεῖς χοίνας,

τῶν τε πυρῶν μῖζον αὐτοῖς, τῶν τε σίκων ἔξελε, *E.* 1144—5.

τοῦ θύμου τρίβων κνκῶμαι. *E.* 1169 (chor.).

ἀλλὰ τάσδε μὲν λαβεῖν χρῆν, ἐκφέρειν τε τῶν ξύλων *Θ.* 726.

ὑποστύρεσαι νυν πρῶτα τῆς ὀριγάνου, *Ex.* 1030.

Indefinitum autem et sine articulo est in

καὶ τίς νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας

ἔτλη κατελθεῖν;

Γήρυτ. I. 1—2

ὑπάκουσον, εἴπερ πάποτ' ἀνθρώπων τινί-

A. 405.

μέτρησον εἰρήνης τί μοι, κἄν πέντ' ἔτη.	A. 1021.
οὐκουν ἀτρέψ' ἔξεις, ἦν τι καὶ χορδῆς λάβης;	B. 339,
κάβουλήθης μόνος ἡρώων παρὰ τὸν κλάοντα καθῆσθαι. Σ. 392.	
ᾧμνυτ' οὐδεὶς πότ' ἄν ἀνθρώπων θεὸν, κτλ.	O. 520.
ᾧσθ' ὁμολογεῖν σε μηδέν' ἀνθρώπων κτλ.	I. 1261.
ποιᾶς ποθ' ἀνήρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;	A. 423.

Praeterea A. 794, 1053, N. 806, E. 130, 739, 1052, 1112, O. 1516, Θ. 732, B. 68, 310, 1392, Εκ. 1132, etc.

Si nomen partis vocativum est adiectivi superlativi, genetivus semper articulo caret

ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ᾧ φίλτατ' ἀνθρώπων ἔμοι,	N. 110.
ἴθ' ᾧ γυναικῶν μισοπορπακιστάτη.	E. 662.
πῶς δεῦρ' ἀνῆλθες, ᾧ μιαρῶν μιαρῶτατε;	E. 184.
ᾧ φίλτατ' ὄρνιθων σὺ, μή νυν ἔσταθι.	O. 206.
ᾧ φίλτατ' ἔμοι πολὺ πρεσβυτῶν κτλ.	O. 627.
ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἔδεδοίκεῖς τὸν θεόν;	II. 684.

Cf. et E. 394, 428, 602, B. 486, II. 1060, etc.

D. Genetivus articulum habet ad distributivam vim¹⁾ exprimendam in

μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας,	A. 66.
καὶ γὰρ οὗτος ἦν πανοῦργος πολλάκις τῆς ἡμέρας.	I. 250.
'Εγὼ κατεσθίω μόλις τῆς ἡμέρας	
πένθ' ἡμιμέδιμν', ἕαν βιάζομαι. B. μόλις;	
ὡς ὀλιγόσιτος ἦσθ' ἄρ', ὃς κατεσθίεις	
τῆς ἡμέρας μακρᾶς τριήρους σιτία.	

Pherecrates Ἄραθοί I.

ἑκατὸν ἄν τῆς ἡμέρας ἕκαεν οἶνον κανθάρους.

Phrynichus Κωμ. I. 2.

δις τῆς ἡμέρας

Plato Fab. Inc. XLIV.

παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἐσπέρας Εκ. 406.

πλὴν τῆς ἐσπέρας, O. 1487.

ἐγείρεται τῆς νυκτὸς κτλ. N. 9.

ὑπνου δ' ὄρα τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην. Σ. 91. et Σ. 1478.

πρῶτα μὲν τοῦ μηνὸς ἐς δᾶδ' οὐκ ἔλαττον ἢ δραχμὴν, N. 612.

εἶτα κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς κτλ. I. 1094.

¹⁾ Krueger, Gr. Sprachl. 47. 2. 2.

§ 13. De articuli in formulis iurandi usu.

Iovis nomen, cum saepissime in colloquiis adhibitum sit cum particulis *μά*, *νή*, *ναί* coniunctum, articulum sine ullo discrimine habet vel omittit. Alia autem nomina cum iisdem particulis in formulis iurandi adhibita semper articulum habent, Ut

A. *νή*.

Articulus in obtestationibus cum *νή* ponitur in

εὖ γε *νή* τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Δήμητρα. I. 941.
νή τὸν Ποσειδῶ A. 560. *νή* τὰς Χάριτας N. 773. *νή* τὸν οὐρανὸν II. 267. *νή* τῷ θεῷ Pherecrates Κοριαν III, 3 et Μυρμηκ. III, 2. *νή* τὸν φίλιον μῦθον Pherecrates Κραπ. XVI, 4, et praeterea centum sexaginta tribus locis comoediarum praeter duas formas Boeotas *νεὶ* τὸν Ἰόλαον A. 867 et *νεὶ* τῷ θεῷ A. 905. Sine articulo *νή* Δία dictum est in A. 1025, I. 139, Plato. Ἀμφιαρ., et praeterea centum undetriginta locis.

B. *μά*.

Nomen eius personae vel rei, quae particulo *μά* invocatur, articulum habet in *μά* τὸν Δία A. 368, *μά* τὸν Ἡρακλέα Σ. 757, *μά* τὴν Δήμητρα I. 435. *μά* τὴν Ἀγλαυρον Θ. 533. *μά* τὸν Ποσειδῶ A. 1165. *ναὶ* *μά* τὴν ἀμυγδαλὴν Eupolis Βάπται VII. *μά* τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην Eupolis Λήμοι II, et praeterea centum quattuor locis.

Substantivo omissio articulus solus cum *μά* dictus est in

μά τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἂν εἶ τις
 ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων,
 ἐπιθύμην, κτλ.

B. 1374—6,

ad quod scholiastes: „Ἐλλειπτικῶς ὁμνύει καὶ οὕτως ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχαίοις ἐνίοτε μὴ προστιθέναι τὸν θεὸν [εὐλαβείας χάριν]. εἰώθεισαν δὲ τοῖς τοιούτοις ὄρκους χρῆσθαι ἐπευφημιζόμενοι, ὥστε εἰπεῖν μὲν *μά* τὸν, ὄνομα δὲ μηκέτι προσθεῖναι, καὶ Πλάτωνα [Gorg. 466 E.] δὲ τῷ τοιούτῳ κεχρησθαι. Δέον εἰπεῖν *μά* τὸν Δία, *μά* τὸν εἶπε μόνον.¹⁾”

¹⁾ Cf. et Kuehner, Gr. Gr. II. § 596. 5., Bernhardius, Syntax, pag. 192., Krueger, Gr. Sprachl. 50. 5. 9., et Passow, Handwörterb. d. Gr. Spr. Bd. III., sub voce *μά*.

μα Δία sine articulo invenitur in *A.* 137, 461, *I.* 85, Chionides *Πρωτοὶ* I, etc., omnes in comoedia loci centum duodecim sunt.

C. *ναί*.

In formulis iurandi cum *ναί* articulus positus in *ναί τὸν Διοκλῆα* *A.* 774. *ναί τὸν Ἑρμῆν* *A.* 779. *ναί τὸ σιῶ* *A.* 1095, praeterea quindecim locis; semel omissus est in *ναί Δία* *A.* 767 (Megar.).

D. *οὐ*.

Articulus positus est in *οὐ τὸν Δία* *A.* 986, 990, *οὐ τὸ σιῶ* *A.* 1171 (omnes loci Lac.), neque unquam omittitur.

E. *πρὸς*.

Si *πρὸς* cum genetivo in formulis iurandi dicitur, nomen saepe articulo caret in oratione soluta, semper in tragoedia¹⁾, nunquam in poematis bucolicis.²⁾ Utrumque invenitur in comoedia, sed plerumque articulus positus est, ut *πρὸς τῶν θεῶν* *A.* 95, *N.* 200, *O.* 69, *A.* 1245. *πρὸς τῆς Ἑστίας*; *II.* 395. *πρὸς τῆς Γῆς* *N.* 366. *πρὸς τῆς δεξιᾶς* *Θ.* 936. *πρὸς τῶν κρεῶν* *E.* 378. *πρὸς τῶν γονάτων* *A.* 414, *E.* 1113. *πρὸς τοῦ Διὸς* *N.* 314, *O.* 130; Articulus omnino triginta sex locis invenitur. Genetivus sine articulo est in *πρὸς θεῶν* *E.* 9, *Ex.* 1095, *II.* 1147, *Ἀνάγυρος* VII, Strattis Fab. Inc. II. *πρὸς πάντων θεῶν* *Σ.* 1136. *πρὸς Διὸς* *B.* 756, et *πρὸς γονάτων* I. 1299.

§ 14. De articulo attributivo vim demonstrativam habente.

Cum articulus semper aliquid de vi demonstrativa conservaverit praesertim cum certis nominibus coniunctus, cumque huius legis nomina propria et appellativa iam consideraverimus (p. 34, 39), reliquum est statuere, quibus legibus articulus cum aliis nominibus coniunctus vim demonstrativam habeat. Atque id quidem facile sic potest distribui:

¹⁾ Krueger, Gr. Sprachl. 68, 37, 2.

²⁾ Ameis, de artic. usu ap. poet. Gr. bucolic. p. 37 g.

A. Articulus cum nomine, quod relativum sequitur, coniunctus semper vim aliquam demonstrativam habet.¹⁾ Cuius constructionis in Attica comoedia exempla inveniuntur, ut

νή Δία μέλαινα γ', οὐδ' ἂν εἰ τὸ φάρμακον
ἔψουσ' ἔτυχες ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται. *Ex.* 735—6.

ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα
ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν οὐ με νῦν ἀποστερεῖς *Σ.* 508—9.

πλήν γ' ὅτι
οὐκ ἦν ἄρ' οὐπὲρ φησιν εἶναι τοῦ πατρὸς. *E.* 675—6.

ἀπὸ τῆς μάξης ἧς σιτεῖται· κτλ. *Ex.* 665.

καί σ' ἀντὶ τούτων ἐς τὸ πρυτανεῖον καλῶ
ἐς τὴν ἔδραν θ' ἵν' ἐκείνος ἦν ὁ φαρμακός. *I.* 1404—5.

κατ' ἐπειδὴ ᾔγνωσαν ὑμᾶς αἱ πόλεις ὧν ἤρχετ' *E.* 619.

μὲμνημένος νυν τῶν θεῶν οὖς ᾤμοσας, *B.* 1469.

ἵνα τοὺς, δασύποδας
οὖς ἂν λάβωμεν ἄλσι διαπάττειν ἔχῃς. *Alcaeus Καλλ. I.*

οὐ γὰρ μ' ἐχρήν τὰ χρήμαθ' ἀδανεισάμην
ἀποστερεῖν, κτλ. *N.* 1463—4.

Cf. et *A.* 5—6, *I.* 253—4, 1199, 1408, *N.* 41—2, 102—4, 437—8, *E.* 558—61, 694, 838—9, *O.* 599—600, 1575—6, *A.* 735—6, *Θ.* 512, 635, 835, 1217, *B.* 274—5, *Ex.* 340—1, 353, 897—9, *II.* 842—3, 1197—8, *Λήμναι.* VII, Cratinus *Fab. Inc.* CXXXIX a, etc.

B. Si articulus nomini additur, quod iam supra sine articulo commemoratum erat, articulus demonstrativam quandam vim habet. Qui articuli usus similis est ei, quem in nominibus propriis explicavimus (§ 5 A, p. 36).

Nonnulla exempla sunt:

ἐγὼ μὲν εἰμ' ὁ κύων κτλ. *I.* 1023

„Ille canis sum,” i. e. qui commemoratus est in oraculo:

σώξασθαί σ' ἐκέλευσ' ἱερὸν κύνα καρχαρόδοντα vs. 1017

et iterum sine articulo in

τί γάρ ἐστ' Ἐρεχθεῖ καὶ κολιοῖς καὶ κυνί; vs. 1022.

Praeterea

ἐγὼ γὰρ ἀντὶ τοῦ λέοντός εἰμί σοι. *I.* 1043

¹⁾ Cf. pag. 20, § 7.

i. e. loco eius leonis, de quo versus 1037,

ἴσθι γυνὴ τέλει δεῖ λείονθ' ἱεροῖς ἐν Ἀθήναις,
vaticinatus est. Et in

*ΣΤ. καὶ μὴν νενόμισται γ'. ΦΕ. οὐ γὰρ, οἶμαι, τὸν νόμον
ἴσασιν ὀρθῶς ὅ τι νοεῖ.* N. 1185—6

*νόμος illa lex est, quae ad τὴν ἔξην τε καὶ νέαν refertur et in
verbo νενόμισται implicita est. Ita in*

*εἶθ' ἢ μισρὰ φάλλαιν' ἔχουσα τρυτάνην
ἴστη βόειον δημόν.* Σ. 39—40

Sosias ad enarrationem suam revertit et somnium denuo enarrare
coepit

*κἄπειτα τούτοις τοῖσι προβάτοις μούδόκει
δημηγορεῖν φάλλαινα πανδοκεύτρια
ἔχουσα φωνὴν ἐμπεποιημένης ὕος.* vs. 34—6

in quo a Xanthia interpellatus est. In *E.* 259 Polemus a
Cydoimo interrogat οἷσεις ἀλετριβανον τρέχων; ad quod Trygaeus:

εἶπερ γὰρ ἦξει τὸν ἀλετριβανον φέρον, vs. 265.

C. Articulus tum praesertim demonstrativam vim habet, cum ad
rem praesentem refertur, ut quasi digito in eam demonstraretur:

φέρε νυν ἀπὸ τοῦ κρᾶνους μοι τὸ πτερόν. A. 584.

κλάων μεγαριεῖς. οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκον; A. 822.

*καίτοι σοφὸν κάκειν' ὁ Πειραιεύς' ἔμοιγε μέντοι
οὐ μείζων εἶναι φαίνεται' ἐξεύρημα τοῦ χιτῶνος.* I. 885—6.

κάθιζε τοῖνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα N. 255.

πόθεν ποτ' ἐμπέπτωκέ μοι τὸ βῶλιον; Σ. 203.

ἀτὰρ τί τὸν ὄρνιν ὡς ἐμ' ἐξηνέγκατε; Σ. 815.

φέρε δὴ κατίδω, πῆ τοὺς λίθους ἀφέλξωμεν. E. 361.

ὑπότεινε δὴ πᾶς καὶ κάταγε τοῖσιν κάλφς E. 458.

ὀρθὴν κελεύεις, ἢ τὸ δένδρον φαίνεται; O. 1.

τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀριβάτης; O. 276.

ΕΥ. φέρε ἔγκυκλόν τι. ΑΓ. χάμβαν' ἀπὸ τῆς κλινίδος.
Θ. 261.

ΞΑ. οἶμοι. ΑΙ. τί ἔστι; ΞΑ. τὴν ἄκανθαν ἔξελε. B. 657.

ΠΕ. ἔνεστι καὶ τὰ πέδιλα; ΧΡ. λαβὲ τὸ βιβλίον. O. 974,

et vs. 976, 980, 986, 989.

D. Genetivus absolutus in exclamationibus gaudii vel
tristitiae, sive posita sive omissa est interiectio, semper fere

articulum habet, ¹⁾ ut rem quasi praesentem significet, qua ille affectus animi sit effectus:

- ΦΙ.** ὁ γὰρ θεὸς
μαντευομένῳ μούχρησεν ἐν Δελφοῖς ποτὲ,
ὅταν τις ἐκφύγη μ', ἀποσκλῆναι τότε.
ΞΑ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, τοῦ μαντεύματος. Σ. 158—61.
ΤΡΟΧΙΑΟΣ. τίνες οὗτοι; τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην;
ΕΥ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, τοῦ χασιμήματος. Ο. 60—1.
ΠΕ. ὦ Πόσειδον, οὐχ ὄραῶς ὅσον ξυνείλκεται κακὸν
ὀρνέων; **ΕΥ.** ὦναξ Ἄπολλον, τοῦ νέφους. ἰοῦ ἰού. Ο. 294—5.
ὦναξ Ἄπολλον, τῆς θυείας τοῦ πλάτους. Ε. 238.
ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων. Cratinus, Πυτ, VII, 1,
ἀλλαντοπόωλης; ὦ Πόσειδον, τῆς τέχνης. I. 144.
ἰδοῦ γ' ἰδοῦ Δ' Ὀλύμπιον τῆς παρίας, N. 818 et Ek. 787.
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν N. 153.
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τοῦ φθέγματος τοῦ ῥυθίου Ο. 223.
ἀτταταῖ ἀτταταῖ
τῶν τιθίων, ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια. Α. 1198—9.
Ἰατταταῖαξ τῶν κακῶν, ἰατταταῖ. I. 1. etiam II. 389.
ἰοῦ ἰοῦ τῶν ὀρνέων, ἰοῦ ἰοῦ τῶν κοψίχων Ο. 305.
ὦ φεῦ φεῦ τῆς ὄρας, τοῦ κάλλους. Ο. 1724.
Ἦ Λάμαχ' ἦρως, τῶν λόφων καὶ τῶν λόγων. Α. 575.
βαβυαῖαξ, ὠκβάτανα, τοῦ σχήματος. Α. 64. ὦ Γῆ τοῦ φθέγματος,
N. 364. τῶν ἀλαξουεμάτων Α. 87.²⁾ ὦ Πόσειδον τοῦ μακρους.
Ο. 1131. ἰοῦ, ἰοῦ τοῦ καπνοῦ. Α. 295, 305, 312. φῦ, ἰοῦ
τῆς ἀσβόλου. Θ. 245. οἴμοι τῶν δραχμῶν. Α. 67.

Talis genitivus articulum omittit in

- ΦΕ.** ἐνταῦθα σαντῶ παραφρόνει καὶ φληνάφα.
ΣΤ. οἴμοι παρανοίας· ὡς ἐμαινόμην ἄρα, N. 1475—6.
ὦ ξυμπορὰ τάλαινα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ἰὼ ἰὼ τραυμάτων ἐπωδύνων. Α. 1204—5.
τάλας ἐγὼ ξυμβολῆς βαρείας Α. 1210,
et ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν. Α. 967³⁾,

¹⁾ Cf. Reisig, Coniect. p. 265 sq. et Elmsleius, Not. ad Eurip. Med. 996.

²⁾ Krueger. 47, 3, I.

³⁾ „Loquendi formam imitantur Latini. Plautus Most. 3. 3. 9. „Di immortales, mercimoni lepidi“ Brunckii Nota.

qui versus *Reisigio* in dubio est, quod articulus omissus est, ad quod Hermannus: ¹⁾ „De illo genere exclamandi per genitivum copiose disseruit *Reisigius* non tamen ut satis recte diceret de nomine cum adiectivo sine articulo et proinde suspectum habueret illud in *Lysistrata* v. 967. ὦ Ζεῦ δεινῶν ἀντισπασμῶν. Hoc qui dicit, de vehementia spasmorum consequeritur; qui τῶν δεινῶν ἀντισπασμῶν de spasmis, qui sunt vehementes.”

Caput V.

De articulo cum verbis substantivi loco positus usu et de eius vi attributivae vel praedictivae positionis determinandae.

§ 1. De articuli in adiectivis usu.

Nomina adiectiva pro substantivo posita ad certas vel res vel personas significandas articulum habent aut eo carent aequis legibus ac nomina substantiva. Sed

A. ea nomina adiectiva ut substantiva usitata, quae generalem vim habent, ut universas res, quibus illud adiectivi nominis inhaeret, significant, semper fere articulum habent, ut

καὶ γὰρ οἱ τε πλούσιοι
 δεδίασιν αὐτὸν ὃ τε πένης βδύλλει λεῶς. I. 223—4.
 ἐδιδασχάμην μέντοι σε νῆ Αἰ', ὦ μέλε,
 τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, κτλ. N. 1338—9.
 φεύξονται γὰρ τοὺς αἰσχίους, ἐπὶ τοὺς δὲ καλοὺς βαδιοῦνται.

Ἐκ. 625.
 ὅταν γὰρ εὐχόμεσθα διδόναι τάγαθ', Ἐκ. 781.
 ὅς τ' ἄδικα, λέγων ἀνατρέπει τὸν κρείττονα' N. 885.
 μακάριος ἐς τ' ἄρχαῖα δὴ καθίσταται. I. 1387.

Alia exempla sunt: τοῖς ἀγροῖκοισιν. I. 317. τὰδικώτερα N. 115. ταῖς αἰσχροῖσι Ἐκ. 619. οἱ βάρβαροι A. 77, E. 411. τὰ βελτίω Σ. 986. τοὺς εὐφρονέστερους N. 1099. τὰ θεῖα O. 961. τοὺς κυρίους B. 1168. τὰ μείζονα I. 1223. τοὺς νέους N. 1059, A. 716. τοὺς πολέμιους A. 827, 916. τοῖσιν ὑστάτοις B. 908. τοὺς φίλους I. 94., etc., etc.

¹⁾ Nota ad N. 817.

Ita singularis numerus „quem libet” vel „unumquemque” significans:

τὸ ταπτόμενον γὰρ δεῖ ποιεῖν τὸν σώφρονα; *Εκ.* 767.

ταῦ δὲ πέντετος ζῆν φειδόμενον κτλ. *Π.* 553.

κάξελαύνειν χορὴ τὸ λοιπὸν, κἄν φύγη τις, ζημιούη,
τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸ νεὸν δὲ τῷ νέῳ. *Α.* 717—8.

κατ' ἦν ταύτης ἐπιθυμῆση, τὴν αἰσχροὺν προῦθ' ὑποκρούσει. *Εκ.* 618.

οὐ μέντοι παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς ζοικε λαλῆσαι

Cratinus Ἀρχιλ. III, 3.

Neutrum singularis numeri vim abstracti nominis habet et cum articulo coniungitur in

ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν ἵεναι

μετὰ τῶνδ' ἀρετῆς ἔνεχ' αἷς

ἐνι φύσις, ἐνι χάρις,

ἐνι θράσος, ἐνι δὲ τὸ σοφρὸν, ἐνι φιλόπολις

ἀρετῆ φρόνιμος.

Α. 543—7.

καὶ δ' ἀναπέσει

τὸ μὲν αἰσχροὺν ἅπαν καλὸν ἠγεῖσθαι,

τὸ καλὸν δ' αἰσχροὺν

N. 1019—2 1.

ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ

ἤνεγκον αὐθ', ἵνα κτλ.

B. 1298—9.

ὅστις ἢ τὸ λευκὸν οἶδεν ἢ τὸν ὄρθιον νόμον.

I. 1279.

τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε καὶ τρυγῶδια.

Α. 500.

το δὲ γέλοιον οὐκ ἐρῶ, *B.* 20. τάληθ' ἐς γὰρ οὐκ ἐθέλει φράσαι
Π. 375. τὸ ταλαίπωρον ἔνεστιν ἐν τῇ ψυχῇ *N.* 414—5. τὸ δ' ἐν
Κορίνθῳ ξενικὸν *Π.* 173.¹⁾ τὸ τοξικὸν *Α.* 462.¹⁾ τὸ τρυφερὸν
Εκ. 901. τὸ ναυτικὸν *I.* 1186. τὸ ξυμμαχικὸν *Εκ.* 193, et eodem
modo τὸ Φρονιχέιον *Σ.* 1524.

Adiectiva pro substantivis, quae non omnes, sed partem eius generis²⁾ significant, articulo carent, ut in πρὸς εὐνοίαν γὰρ φράσεις *Σ.* 335. ὅς ἦν κακοῖς πον περιπέσει κτλ. *B.* 969.

ἐγὼ δὲ λέξω δεινὰ μὲν, δίκαια δὲ

Α. 500.

καὶ πρὸς γ' ἄκρατον ἐγγέας ἄμυστιν ἐξέλαψα.

Α. 1226.

ἐγὼ δ' ἔκλεπτον ἐπ' ἀγαθῷ γε τῇ πόλει.

I. 1226.

¹⁾ Krueger, 43. 4. 17.

²⁾ Vi Anglica „Some.”

πρῶτα μὲν γὰρ τᾶρια βάπτουσι θερμῶ *Εκ.* 215—6. καὶ ταῦτα
 γ' εὐζῶρον. *Εκ.* 137. αἰσχρὰ γ' ἐπάθομεν. *Α.* 1097.

Raro articulus promiscue additur et omittitur, ut in

οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἐν-
 εστιν, ἀλλ' ἐν ταῖς πεπειραῖς *Εκ.* 895—6.

Nomina adiectiva cum praepositionibus coniuncta ad adverbium
 exprimendum articulo carent: ¹⁾

ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἀνθρωπος ἐξ ἐωθινοῦ. *Θ.* 2.

οὗτος, τί θρᾶς; ἐπ' ἀριστερ' οὕτως ἀμπέχει;

οὐ μεταβολεῖ θοιμάτιον ὧδ' ἐπὶ δεξιᾷ; *Ο.* 1567—8.

νῦν δ', ἔσται γὰρ βίος ἐκ κοινοῦ, κτλ. *Εκ.* 610.

praeterea ἐξ ἄκρου *N.* 539. ἐκ δεξιᾶς *I.* 639. ἐκ δικαίου *II.* 755.
 εἰς ἔννην *A.* 172. πρὸς ἔννην τε καὶ νέαν *N.* 1188 (ita sine
 prepositione, ἀλλ' ἔννη τε καὶ νέα *N.* 1197). δι' ἔχθρας *B.* 1412.
 κατ' ἔχθραν *E.* 133. κατὰ θεῖον *I.* 147. ἐξ ἴσου *I.* 1160, *B.* 867.
 ἐν καλῶ *Εκ.* 321, *Θ.* 292. διὰ κενῆς *Σ.* 929. Plato Φάων *II.* 21.
 ἐς κοινὸν *O.* 457. ἐν μέσῳ *O.* 187, 1005, *E.* 1118. κατὰ μικρὸν
Σ. 702.

B. Vis adiectivi substantivo additi a positione dependet,
 quae articulo determinatur.

I. Adiectivum attributivam positionem et vim habet, si est
 inter articulum et substantivum, ad quod refertur, aut si cum
 articulo post substantivum, sive cum articulo sive sine eo positum,
 ponitur. Emphasis semper in eo nomine substantivo vel
 adiectivo est, quod initio positum est. Ita adiectivum emphasin
 habet in

ἐκεῖνος εἶχε τὸν τραγωδικὸν θρόνον *B.* 769,

i. e. thronus tragicus ad seiungendum ab aliis thronis eis
 designatis, qui excellentes erant in eis artibus quae μεγάλαι καὶ
 δεξιαὶ nominatae sunt. Eandem sententiam ²⁾ habent τὸν ψαρὸν
 ἵππον *N.* 1225. τὸν ἀκατάβλητον λόγον *N.* 1229. τὸν παλαιὸν
 δεσπότην *Σ.* 442. τὸν γεωργικὸν λεῶν *E.* 920. τῶν ὀρθροφουτισυκο-
 φαντοδικοταλαιπῶρων τρόπων *Σ.* 504—5. τὸ δεξιὸν κέρας *O.* 353.
 τοῖς δημοτικοῖσιν ὀρνέοις *O.* 1584. τῶν πατρῶων χρημάτων *O.* 1658.

¹⁾ Cf. eundem usum cum substantivis § 9, p. 65.

²⁾ Vide exempla adiectivorum attributivorum nominibus propriis
 additorum, p. 38 B.

τὰ διαφανῆ χιτῶνια *A.* 48. τὴν ἀραπητὴν παῖδα *Θ.* 761. τὸ γυναικεῖον φῶλον *Θ.* 786. τοῦ τροχηλάτου λύχνου *Εκ.* 1. τὸν ἀρχαῖον νόμον *Εκ.* 216. ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξίν *Εκ.* 1019. τὸν ἐπιχώριον τρόπον *Π.* 47, etc., etc.

In secundo verborum ordine substantivum cum articulo positum emphasis habet et definitum est, cum adiectivum, quod sequitur, vim appositivi¹⁾ habeat:

οἱ γέροντες οἱ παλαιοὶ μεμφόμεσθα τῇ πόλει. *A.* 676
κύσον με καὶ τὴν χεῖρα δὺς τὴν δεξιάν. *N.* 81

τὸν ὄλμον τὸν μέγαν *Σ.* 201. τῆς ἀρχῆς τῆς περισέμου *Σ.* 604. τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς *E.* 572. αἱ τριήρεις αἱ καλά *O.* 108. τοῖς χιτωνίοισι τοῖς ἀμοργίνοις *A.* 150. τὴν γνώθον τὴν δεξιάν *Θ.* 221. τὸν πύργον τὸν ὑψηλόν *B.* 130. θαιμάτια τάνδρεῖα *Εκ.* 75, 275. καὶ τὰς γ'εταίρας φασὶ τὰς Κορινθίας *Π.* 149, etc., etc.

Cum autem substantivum articulo careat, etsi emphasis habet, tamen indefinitum est, et adiectivo addito determinatur:

κὰν Οἰάγρος εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει πρὶν ἂν ἡμῖν
ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν τὴν καλλίστην ἀπολέξας *Σ.* 580.
μυστηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχουμένην
ἐπὶ τῆς ἀμάξης ὅτι προσέβλεψέν μέ τις, *Π.* 1013—4.

Haec forma constructionis est quae semper fere apud nomina propria invenitur. Cf p. 66.

II. Si adiectivum substantivo eiusque articulo praegreditur aut sine articulo repetito sequitur, praedicativam vim participii ὄν²⁾ vel sententiae relativae habet, et ea positio praedicativa vocatur. Qua constructione substantivum non ab aliis nominibus, sed unum attributum eiusdem nominis ab aliis attributis distinguitur. e. g.

¹⁾ Cf. p. 38 B.

²⁾ Quod ὄν saepe ponitur, ut

οὐδ' ἔλειψ τὸ παιδίον
ἄλουτον ὃν κάθηλον ἕκτην ἡμέραν; *A.* 880—1,
οὐκ ἔσθ' ὅπως
οὐ τὸν Παλαμήδον ψυχρὸν ὄντ' αἰσχύνεται *Θ.* 847.

Cf. praeterea *Θ.* 168—70.

τούς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς Π. 879.

„Si malos sycophantas — i. e. quia mali sunt — misere interficiet”.

τὴν φροντίδα

λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὕμιον ἀέρα. N. 229—30.

„Cum meditationem — dum subtilis est — aequo aeri mixisset.”

Ita

λαμπρὸν τὸ μέτωπον ἔχοντος E. 774.

κᾶτα κενὸν τὸν θύλακον οἴκαδ' ἀφεῖλλον. O. 503.

καὶ μὴ χαλεπῇ τῇ χειρὶ μηδ' ἀνθαδικῇ. A. 1116.

ἄτ' ἐν ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφεῖς. Θ. 456.

ἕως ἂν οὕτως τὰς γνάθους ψιλὰς ἔχῃς Θ. 583.

ἐφόρει τὰς δρυῖς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθειλόμενος

I. 528.

καλὸν γ' ἔχουσα τὸ πεδίον. A. 88, etc., etc.

C. Articulus neutri generi adiectivi vel numeri ordinalis adverbii loco posito additur:

ὡς οὐχὶ θεοὶ τοίνυν ἤρχον τῶν ἀνθρώπων τὸ παλαιόν,

ἀλλ' ὕμνῃες, κτλ. O. 481—2.

οἷς δὴ βασιλεὺς Κρόνος ἦν τὸ παλαιόν,

Cratinus, Πλουτ. II.

Et ita κατὰ τὸ φανερόν Θ. 525. κατὰ τὸ καρτερόν A. 623, τὰ δυνατὰ Eκ. 681. τὸ λοιπὸν semper articulum habet, si futurum tempus significat, A. 717, N. 677, 850, Σ. 299, O. 479, etc., etc. τὸ τελευταῖον N. 945, Pherecrates, Fab. Inc. XVIII, 2. τὸ πρῶτον E. 1371, E. 612, Π. 468. τὰ πρῶτα Θ. 14. τὸ δεύτερον O. 1420, Eκ. 390. τὸ τρίτον A. 997, B. 369. Eadem natura sunt τὸ πᾶν O. 415, et τὸ παράπαν Eκ. 184, Π. 17, 961, 1183, Pherecrates, Μυρμηκ. III, 2.

§ 2. De articuli cum participiis usu.

A. Usus articuli apud participia pro substantivis usitata ab iisdem legibus dependet atque apud adiectiva generalia paragraphi praecedentis. Ita

I. participia universam vim habent et omnes res vel personas eiusdem generis significant, et articulum habent¹⁾ in

¹⁾ „The Article used in this way with a Participle has the force of a general statement” — Thompson, A. Synt. of Attic Gr. p. 31, 38.

εἶπω τι τῶν εἰωθότων, ὃ δέσποτα,
 ἐφ' οἷς αἰεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι; *B.* 1—2,
 et *Σ.* 59, *E.* 658, *B.* 132.

ἀτὰρ, φίλοι γὰρ οἱ παρόντες ἐν λόγῳ, *A.* 513, *O.* 30.
 Ita in singulari numero:

ἀλλ' οὐξιών πρότιστα μὲν μοι τὸ γένος εἶπ' ἂν ἐυθύς
 τοῦ δράματος, κτλ. *B.* 946—7.

νῦν δ' ὥσπερ ἐλαλόλογοι χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι. *Σ.* 712.

Alia exempla sunt τῶν ἀντιβολουμένων *Σ.* 559. τοὺς ἀφικνομένους
O. 1418. τοὺς βινομένους *I.* 877, 879. τοῖσι βουλομένοις
 Pherecrates, *Μεταλ.* I, 31. τοῖς εἰδόσιν *N.* 1241. οἱ θέντες
N. 1181. οἱ καθήμενοι *E.* 932, *Εκ.* 94. τοῖς λεγομένοις *II.* 647.
 οἱ μεμνημένοι *B.* 158, 318. τῷ πραχθέντι *E.* 1085. τῶν
 προλελεγμένων *Σ.* 886. τῶν τάλαιπορουμένων *E.* 476. τοῖς τολμῶσιν
Εκ. 560. οἱ τύπτοντες *Εκ.* 663. τοὺς ὠχρῶντας *N.* 103, etc., etc.

Raro participio neglecto articulus solus ponitur ut in

ὃ τὸν μισθὸν λέγων

τὸν τὰς τριήρεις παραδραμῶν ἂν ᾄχετο. *I.* 1352—3,

sed participium λέγοντα facile suppleri potest ex praegresso λέγων.
 Itaque in

τὰς οὐδὲν ὑγῆς, τὰς μέγ' ἀνδράσιν κακόν *Θ.* 394,

participium οὔσας supplendum est.

II. Participia, quae incertas personas neque certum quendam
 ordinem vel partem ordinis significant, articulo carent, ¹⁾ ut

ἦν παῖσῶμεν πρότιστον μὲν ξὺν ὄπλοισιν
 ἀγορῶζοντας καὶ μαινομένους. *A.* 555—6,

„Cum effecerimus, ut homines in foro arma secum ferre et
 furentes esse desinerent.” Cum articulo autem sententia esset:
 „cum eos, qui in foro arma secum ferunt, etc.”

Alia nonnulla exempla sunt:

Ἀὔταρ ἐπὴν ἄκλητος ἰὼν ἄνθρωπος ἀλαζῶν
 λυπῆ θύοντας κτλ. *O.* 983—4.

κάκ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν
 χῆνας, νήττας, κτλ. *E.* 1003—4.

¹⁾ Matthiae. Gr. Gr. II, § 556, Schaefer. ad Eurip. Orest. 740 (Ed. Porson), et ad Bion. I, 14.

τί κάλλιον ἀρχομένοισιν

ἢ καταπαυομένοισιν

ἢ θοᾶν ἵππον ἐλατῆρας ἀεΐδων, κτλ.

I. 1263—5 (parodia e Pindaro.).

καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἔστ' ἄξιον στατήρων

αἰρούμενον τοὺς ἤττονας λόγους ἔπειτα νικᾶν N. 1041—2.

Cf. praeterea O. 596, A. 1113, B. 146, Ek. 137—9, etc., etc.

Sed participia substantivi loco adhibita, etiamsi certas res vel personas significant, apud Aristophanem sine articulo passim inveniuntur:

κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν

ἐνέβαψεν ἐς τὸν κηρὸν αὐτῆς τῷ πόδε

κᾶτα ψυχεΐση περιέφυσαν Περσικαί. N. 149—51.

ἐγὼ γὰρ ἡσθύμην τεχνωμένου Σ. 176.

ὦ δαιμόνι', ἐλέει ταλαιπωρουμένους. Σ. 967

(sed RVΓ. Bentleius, Reisigius [Coniect. p. 57], Dindorfius [ed. Ox.], Bergkuis et Richterius habent

ὦ δαιμόνι', ἐλέει τοὺς ταλαιπωρουμένους

et recte puto, etsi Dindorfius [Poet. Scen.] nota dicit: „recte dictum ταλαιπωρουμένους sine articulo, intellecto τοὺς φεῦγοντας.”)

πρῶτον μὲν ὑπόσοι ναῦς ἐλαύνουσιν μακρὰς,

καταγομένοις τὸν μισθὸν ἀποδώσω ἴντελῃ. I. 1366—7.

οἴκουν ἀμιλλήσεσθον; ὡς

ἦν Χαῖρις ὑμᾶς ἴδη,

πρόσεισιν ἄκλιτος αὐ-

λῶν, κᾶτα σάφ' οἶδ' ὅτι

φυσῶντι καὶ πονομένῳ

προσδώσετε δῆπου.

E. 950—5 (chor.).

B. Participia pro adiectivis adhibita habent

I. attributivam positionem in

καὶ τῶν καθεστῶτων νόμων ὑπερφρονεῖν δύνασθαι. N. 1400.

τίνες γὰρ εἰσ' οἱ διατρέχοντες ἀστέρες,

οἱ καύμενοι θεούσιν;

E. 838—9.

νῆ Δία, καὶ μὴ ποιεῖ γ' ἄταρ αἰ

μοιχευόμεναι δρωῖσι γυναικες.

E. 979—80.

τοῦ νῦν παρεστῶτος θράσους A. 318. τὰ παρόντα φρύγανα O. 643.

τῶν παρόντων πραγμάτων *A.* 650. τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα *Ek.* 13.
τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν *Ek.* 105. τοῖς μὴ παροῦσιν ὄρθοις *Ek.* 283.

Etiam in appositivo attributivo verborum ordine :

τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων ξυλλήβδην τὸν προσιόντα *Σ.* 657.

ἦν τε τῶν τυράννων τίς τινα τῶν τεθνηκότων
ἀποκτείνῃ *O.* 1074—5.

καὶ τᾶλλα τὰ σκεύη τὰ προσκεκλημένα *Σ.* 939.

ξένη, τίς ἢ γραῦς ἢ κακορροθοῦσά σε ; *Θ.* 896.

τοῦ χρώματος τοῦ παρεστηκότος *I.* 399. τοὺς ὄρκους τοὺς
νενομισμένους *Θ.* 358—9. οἱ φίλοι οἱ φαινόμενοι *Π.* 782—3. τοῖς
νόμοις τοῖς κειμένοις *Π.* 914. σημείω τὰ ξυγκείμενα *Ek.* 6.

II. praedicativam positionem in

τοῦτο μὲν εἰδὼς ἄπαθε Μάγνης ἅμα ταῖς πολλαῖς κατιούσαις, *I.* 520.

ἴθι νῦν ἄθρει

οἶον πρὸς ἀλλήλας λαλοῦσιν αἱ πόλεις
διαλλαγεῖσαι καὶ γελῶσιν ἄσμεναι, *E.* 538—40.

ἀφιεμένην τὴν λαμπάδ' ἐντεῦθεν θεῶ, *B.* 131.

καὶ τὰς γε δούλας οὐχὶ δεῖ κοσμουμένας
τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφαρπάζειν Κόπριν *Ek.* 721—2.

οἱ δικασταὶ . . . ἀναμασώμενοι *Σ.* 782—3. τὴν λαμπάδ' ἡμένην
A. 316. ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασα *Σ.* 497. ταῖσιν ἐμῶις δημότισιν
καομέναις *A.* 332—3. ἡ γυνὴ δ' ὄρχουμένη *A.* 392. ταῖσι γυναιξὶ
ξυλληχθείσαις *A.* 526. *Et in genetivo absoluto participium semper,*
ut necesse est, praedicativam positionem habet :

ἐκπιπτουσῶν τῶν ἡλέκτρων καὶ τοῦ τόνου οὐκέτ' ἐνότος
τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν. *I.* 532—3.

οἴμοι, τί δράσω παραφρονοῦντος τοῦ πατρός ; *N.* 844.

cuius constructionis alia exempla sunt N. 1053, *Σ.* 198, 252,
782, *E.* 1139, 1143, *O.* 1183, *A.* 409, *Θ.* 564, *Ek.* 89, 1050.

§ 3. De articulo cum adverbis coniuncto.

Adverbia temporis et loci, rarius qualitatis, cum articulo
coniuncta vim habent substantivi vel adiectivi, raro autem
articulus vim adverbii non mutat, sed augeat.

A. Adverbia temporis vim habent

I. substantivorum:

~~ἠδὲν ἠδὲν οἰήσασθαι~~ βλοτον πολὺ τοῦ νῦν κτλ. Π. 526.

σὺ δὲ τοὺς νῦν ἐνθὺς ἐν ἱματίοισι διδάσκεις ἐντιτυλῆσαι N. 987.

Etiam οἱ νῦν N. 971, 1003, 1015. τῶν νῦν Phrynichus, Ἐφιάλτης I, 1. τὰ νῦν τάδε E. 858. οἱ πρότερον O. 599. τῶν πέρυσιν τις Θ. 808. τῶν ἔτι νυνί B. 1256 (Bentleii coniectura metri causa pro vulg. τῶν ἔτι νῦν ὄντων. Hermannus et Fritzschi habent τῶν ἔτι γ'όντων. Meinekius et Blaydesius τῶν μέγχι νυνί praeferunt). πρὸς τὰ νῦν Cratinus, Χείρ. I, 2.

II. adiectivorum:

τῆς νῦν βοῆς A. 380. τῷ νῦν λόγῳ N. 372. τῷ νῦν χρόνῳ Π. 50. τὴν νῦν ἡμέραν E. 435. τὴνδε καὶ σύνοδον τὴν νῦν Θ. 301 (oratio soluta). τὴν νῦν διάθεσιν Eupolis, Fab. Inc. III. τῶν νῦν μηδένας ἀνδρῶν A. 49—50. τῶν νῦν γυναικῶν Θ. 550. τῶν νῦν κυρῶν Σ. 954. τὰ νῦν βουλευματα Ἐκ. 17. τὰ νῦν κακὰ Pherecrates, Χείρων I, 7. τῇ τῷδ' ἡμέρᾳ A. 1154, Θ. δεῖτ. XIII. τὴν πέρυσιν κομωθίαν A. 378. τὴν πέρυσιν βουλήν Cratinus, Θράεται VI. τῶν ἱερῶν τῶν πέρυσιν Θ. 627. τὰς πρότερον ἀμαρτίας B. 691, I. 1355. τὸν μὲν πρότερον πόλεμον καὶ χρόνον A. 507. οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι διφθερῶν κάξοιμίδων Σ. 443—4.

III. adverbiorum:

ῥαδίως ἐγὼ διδάξω, κἂν ἄμουσος ἦ τὸ πρῖν. Σ. 1074.
τό γε τήμερον N. 1510.

B. Adverbia loci vim habent

I. substantivorum:

τοὺς γὰρ ἔνδον ἄντικρυς

ψευδῆ διαβάλλει κτλ.

I. 63—4.

τὰ δ' ἔνδον Hermippus Ἀθ. Γον. II. τῶν ἔνδοθεν τις Π. 228, 964, Ἡρώες VI, 2. τἄνδοθεν A. 512. τὰ πάντ' ἐκεῖ O. 1687. τῶν ἐκεῖθεν O. 1168, 1304. τἄνθάδε E. 554, Eupolis, Fab. Inc. I, 4. τοῖς πλησίον Ἐκ. 16, 565. τοῖς ἔξωθεν N. 974. τοῖς θύραζε B. 753. οὐκὸς (= οἱ ἐκτός) Σ. 1287. τἄνω N. 231. ἐς τοῦτ' τὸ κάτω E. 224. τὰ κάτω Θ. 216, Ἀμφιαρέως V, Ταγνησταί I, 3. τῶν κάτωθεν Eupolis, Ἀήμοι V. ὁ δ' ὀπισθεν Σ. 1376, O. 299. τὰ δὲ χαμᾶθεν Eupolis, Κόλακες X, 3. τοῦμποδῶν A. 1161, Θ. 847. τὸ μεταξὺ O. 551. τάνταυθί B. 273. τὰκεῖσε Ἐκ. 487.

ὥς

σὰ γὰρ πάντα ταῦτα καὶ

τὸ τῆδε καὶ τὸ κείσε καὶ
 τὸ δεῦρο προσβιβᾶ λέγων. *O.* 423—6.

καὶ τὰ τῆδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς. *Θ.* 666.
Et, vi translata, τοῖς ἐγγυτάτω γένους O. 1664—5.

II. adjectivorum:

οὐ καὶ τάνθον χρήματα πάντως ἡμεῖς ταμιεύομεν ὑμῖν; *A.* 495.

ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι,
 κάστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας. *B.* 420—1.

τίς οὗτος οὐθον ἐστὶ θύρουβος κτλ. *B.* 757.

τάκεῖ πράγματα *O.* 1120. τάνω πράγματα *O.* 1507. τῶν Τριβαλλῶν
 τῶν ἄνω *O.* 1533. πάντας Ἑλληνας δακρῦσαι τοὺς τ' ἐκεῖ τοὺς
 τ' ἐνθάδε *E.* 611. τῶν κρεμαθρῶν . . . τῶν ἐνθάδε. *N.* 869. αἱ
 γὰρ ἐνθένδ' αὖ τριήρεις *E.* 626. ἐς τὴν κάτω μου κοιλίαν
 καθεῖρπυσεν *B.* 485. ἐκείνον τὸν κάτωθεν Κέρβερον *E.* 513. τὸν
 ἄλαδε δρόμον *O.* 1395.

πρώτιστα τὸν Ἐχινούντα καὶ τὸν Μηλιᾶ

κόλπον τὸν ὕπισθεν καὶ τὰ Μεγαρικά σκέλη. *A.* 1169—70.

III. adverbiorum:

ἀλλ' ἐς τὸ πρόσθε χρῆ παρῆν' ἐς τὴν πύκνα. *I.* 751. *Etiam*
A. 43, 242, *A.* 185, *Θ.* 645, *Εκ.* 129. ἐν τῷ πρόσθε *B.* 287.
 εἰς τοῦμπροσθεν *Eupolis*, Βάπται *II.* ἐκ τοῦπισθεν *Εκ.* 482. ἐς
 τοῦπισθεν *II.* 1209. πλευρῶν τὸ μεταξὺ *O.* 985. τὸ μὲν ἐντανθί,
 τὸ δ' ἐκείσε *A.* 568, 570. τούντεῦθεν *I.* 131.

C. Alia adverbia cum articulo coniuncta inveniuntur

I. pro substantivo:

τὸ γὰρ εὖ μετ' ἔμοῦ καὶ τὸ δίκαιον

ξύμμαχον ἔσται, κτλ. *A.* 661—2.

II. adiectivi loco et positione:

οὐκ οἶδα δεινὸν δ' ἐστὶν ἢ μὴ ἴμπερία. *Εκ.* 115.

(ἀντὶ τοῦ ἢ ἀπειρία — Scholiastes).

οἶον ὑμῶν ἐξαράξει τὴν ἄγαν ἀνθαδῖαν *O.* 704,

et cum adiectivis pro substantivis adhibitis coniuncta:

τί δαι; τὸ πάνυ γέλοιον εἶπω; κτλ. *B.* 6.

εἶποι τις ἂν τῶν πάνυ δοκησιδεξίων. *Pherecrates*, *Ψευδηρακλῆς*.
 τὸν μαινόμενον, τὸν Κρητα, τὸν μόγισ Ἀττικόν *Plato*, Ἐορταί *VI.*
 τὸν καλῶς εὐθαίμονα *Theopompus*, Ὀδυσσεύς *III.* τὸν αὐτοδαξ
 τρόπον *E.* 607.

Rarissime substantivum, quod sive natura sive necessitate articulum non habet, cum adverbio, quod pro adiectivo est, coniungitur;¹⁾ cuius constructionis unum exemplum invenitur in

*εἶτα τὸν καρπὸν τε καὶ τὰς ἀμπέλους φυλάζομεν,
ὥστε μήτ' αὐχμὸν πιέζειν μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν* N. 1119—20,

et Kuehnerus²⁾ addidit

*εὖ γ', ὦ κακοδαίμονες, τί κάθησθ' ἀβέλτεροι,
ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι,
ἀριθμὸς, πρόβατ' ἄλλως, ἀμφορῆς νενησμένοι;* N. 1201—3,

ad quod O. Ribbeckius recte, sed praeter necessitatem, dicit: „Hier wäre durchaus an den Artikel gar nicht zu denken.“

III. Adverbii vim habet τοῦμπαλιν in A. 1045 et Θ. 1224.

§ 4. De articulo praepositioni cum nomine addito.

Aequae atque adverbii, articulus praepositionibus cum suis casibus coniunctis additur, ut ea unum substantivum vel adiectivum faciat.

A. Ea formula adhibetur ut substantivum:

ὄθ' ἐστὶν οὖν τῇ σανίδι κηδεστῆς ἐμός. Θ. 1165.

οὗτος, τί ποιεῖς ἐτεόν, οὐπί τοῦ τέγους; N. 1502.

ἄρ' οὗτός ἐστ' ἐκεῖνος ὃν καὶ φείγομεν,

ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν; E. 240—1,

(Reiskius et Richterius sententiam complent, cum *ἴεμενος* animo supplendum esse censeant, Brunckius *ἐστώς* vel *βεβηκώς* complendum indicat quod veri similis et rectius videtur). *οὐκ τῶν ὀφρῶν* O. 13. *οὐκ τῶν Κρωβύλου* Σ. 1267. *ἢ διὰ θυνείας* [sc. *ὀδός*] B. 124.³⁾ *τοῦν μέσῳ* [sc. *μέλαν*] Σ. 1374. *τὸ καθ' ἡμέραν* I. 1126. *τὸ πρὸς βίαν* Ek. 471. *τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος* O. 968. *τὸ περὶ τῶν ἀλῶν* [sc. *ψήφισμα*] Ek. 814. *τὴν ἐν Σαλαμῖνι* [sc. *πυγῆν*] I. 785. *τὴν περὶ τῶν κρέων* [sc. *ναυμαχίαν*] B. 191. *τὸν ἐκ θήμετέρου γυμνασίου* Σ. 526—7. *οἱ δ' ἐκ τῶν ἀργῶν* Ek. 432. *οἱ περὶ Φρύνηγον* Σ. 1302.⁴⁾ *οἱ πρό*

¹⁾ Ea constructio nunquam in comoedia invenitur in adverbii temporis et loci.

²⁾ Gr. Gr. II, § 462, m. Cf. et Krueger. 50. 8. 15, et 66. 1. 1.

³⁾ Krueger., 43. 3. 5

⁴⁾ Krueger., 50. 5. 6., Chassang., Gr. Gr. 169. 2.

τοῦ *Λαιταλῆς* XXII. 2, I. 574. τὰν τῆ γῆ I. 598. τὰν τῆ πόλει I. 839, li1302l.com. κατὰ γῆς N. 188. τὰπὶ *Θοράκης* Σ. 288, O. 1369. τὰν *Σάμω* Σ. 283. τὰ πρὸς ποδῶν Σ. 438, O. 66. τὰν *Πύλω* E. 665. τὰ τε κατ' ὄρεα O. 240. τὰ γε παρ' ἡμῖν A. 172, 243, Σ. 275, Θ. 1170, Π. 1149. τὰπ' ἐμοῦ Π. 100. τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν A. 932. τὰ περὶ τὴν τράμιν Θ. 246. τὰ περὶ τῷ σκέλει Θ. 256. τὰπὶ τούτοις *Εκ.* 82, Π. 57. τὰπὶ *Χαριξένης* E. 943, Cratinus, *Ὀδυσσεύς* IX. τὰκ δεξιᾶς *Εκ.* 488. τὰκ τῆς οἰκίας Π. 857. τῶν ἐν οἰκίᾳ Σ. 827. τῶν ἐκ κοινοῦ *Εκ.* 612. τῶν γε πάνυ κατ' οἰκίαν Σ. 1181. τῶν ἐκ *Φελλέως* Cratinus, *Κλεοβ.* Π. τοῖς πρὸς βίαν A. 163. τοῖς ἀπὸ δεξιτροῦ *Εκ.* 694. τοὺς ἐκ *Πύλου* I. 1201. τοὺς κατ' οἰκίαν Σ. 1180. τοὺς ἐκ τοῦ βῆτα *Εκ.* 684. τοὺς δ' ἐκ τοῦ κάπτα *Εκ.* 686. τὰς ἐντὸς εἴκοσιν *Εκ.* 984.

B. Natura huius formulae aequae a positione dependet atque alia adiectiva sive verba adiectivi loco adhibita. Ita

I. in attributiva positione:

κατ' ἐπιπιὸν ἀκράτου

οἴνου γὰ κασαλβάσω τοὺς ἐν *Πύλω* στρατηγούς. I. 354—5

i. e. duces qui Pyli sunt, ad seiungendum ab aliis ducibus, qui aliis locis sunt.

ἄξω τὰ κατ' ἀγρούς εἰσιὼν *Διονύσια* A. 202

ad seiungendum a τὰ ἐν ἄστει *Διονύσια*.

Ita οὐπὶ *Ἀθηναίω* τ' ἀγῶν A. 504. οὐπὶ *Ταινάρω* θεὸς A. 510. οὐπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ N. 218. οὐκ τῆς οἰκίας τῆσδε συνδικαστῆς Σ. 266. οὐκ *Μελίτης* μαστιγίας B. 501. ὁ πρὸ τοῦ βίος [Bekkeri emendatio pro Mss. βροτός] Cratinus, *Χειρ.* I, 1. ὁ χρησιμολόγος οὐξ *Ὀρεοῦ* E. 1047. ὁ κῆρυξ οὐκ *Λακεδαιμόνος* I. 668. ἡ κάπηλις ἢκ τῶν γειτόνων Π. 435. τὸ διὰ τὰς λαικαστριᾶς A. 536—7. χωρίον τὸ πρὸς πόλιν A. 287—8. τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῆ πυκνί E. 680. τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς τῷ φρέατι, E. 577—8. τὸν ἐν πεπιτοῖς νόμον *Εκ.* 988. νῆ τὴν προεδρίαν τὴν ἐκ *Πύλου* I. 702. τὰπὶ *Θοράκης* χωρία. E. 283. τί τὰ πράγμαθ' ὑμῖν ἐστι τὰν *Λακεδαιμόνων*; A. 994. τὰν τοῖσιν ἀντιπηγμίοις ἐλκύνθρια I. 907. τῶν ἐν ὄρεσιν νόμων O. 1344 (a Dindorfio in uncis concluditur). τῶν κατ' ἀγορᾶν πραγμάτων *Νῆσοι* I. 3. τῶν γὰρ θεῶν τις ἄρτι τῶν παρὰ τοῦ *Διὸς* O. 1172.

καὶ κοιωνῶν τῶν ἀρχόντων ἑτέρῳ τινὶ τῶν μεθ' ἑαυτοῦ. Σ. 692.
 τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς Θ. 1234. τοίτους δὲ θεοὺς τοὺς ἐν Ὀλύμπῳ
 Ο. 578. τοὺς δ' ἐκ πατρὸς τε καὶ γενιτέρων λόγους Α. 1126.

II. in praedicativa positione:

ἀτὰρ τί τὰ ῥάκι' ἐκ τραγωδίας ἔχεις, Α. 412
 ῥακία panni tragoediae non opponuntur pannis comoediae vel
 alius generis literae, sed panni bonis vestimentis opponuntur,
 quae tragoedia dare possit. Ita in

τὴν μάλθαν ἐκ τῶν γροσματείων ἤσθιον Γῆρυτ. III.
 τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει. Εκ. 104. τὰ κρεῖττα Ἀπατουρίων Θ. 558.

τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς πόλεσιν Β. 1010.

τοὺς πυροὺς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον Ο. 506.

τὰς πυέλους φησὶν καταλήψεσθ' ἐν βαλανείῳ. Ι. 1060.

Et ut ea formula substantivo praegrediatur, ut

εἶτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις, ἐγὼ δ' ἐπαινοῦ Ν. 1055.

σκέψαι τοίνυν ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας, κτλ. ΙΙ. 567.

§ 5. De articuli usu ad genetivum formulam substantivam vel adiectivam reddendum.

Adiectiva, participia, adverbia, praepositionales formulae
 substantiva fiunt alio substantivo omisso (semper sunt substantiva
 saepissime usitata vel ex oratione suprema vel ex contextu facile
 subponenda), ad quod attributiva referuntur. Itaque

A. genetiva attributiva, quibus articulus, qui ad substantivum
 omissum refertur, praegreditur, saepe loco substantivi ¹⁾ adhiben-
 tur. Quae constructio in comoedia his locis invenitur:

τὸν τῆς στρατηγού [sc. ἀνδρα] τοῦτον οὐ θαυμάζετε; Εκ. 727.

ταῦθ' ἀπαξάπαντα νυνί

τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς Ε. 655—6.

ἄρ' οὐ μεγάλην ἀρχὴν ἄρχω

καὶ τῆς τοῦ Διὸς οὐδὲν ἐλάττω, Σ. 619—20.

σὺ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας, τὸν τῶν πτωχῶν δ' ἐπεχροῖσω. ΙΙ. 548.

ἀλλ' οὐξίων πρώτιστα μὲν τοι τὸ γένος εἶπ' ἂν εὐθὺς

τοῦ δράματος. ΑΙ. κρεῖττον γὰρ ἦν σοι νῆ Δί' ἢ τὸ σεαυτοῦ Β. 946—7.

πρόσφιξε τὴν γλώσσαν. ΤΡ. σὺ δὲ τὴν σεαυτοῦ γ' ἀπενέγκον Ε. 1109.

¹⁾ Kuehner., Gr. Gr. II. § 403., Bernbardius, Syntax, p. 160, etc.

Α. Α. τὸν πάππον εἶναι φημί σου

~~τῶν δορυφόρων~~ *Κ. Α. ποιῶν; φράσον.*

Α. Α. τῶν Βυρσίνης [sc. *δορυφόρων.*] *τῆς Ἰππίου* [sc. *γυναικός*] *I. 447—9*

ἢ γοῦν Θεογένους [sc. *γυνή*] *A. 63. Et ita*

τὴν Σμικυθίωνος δ' οὐχ ὄραξ Μελεσίτην *Εκ. 46.¹⁾*

τὴν τοῦ καπήλου δ' οὐχ ὄραξ Γενυσιστράτην,

ἔχουσαν ἐν τῇ δεξιᾷ τὴν λαμπάδα,

καὶ τὴν Φιλοδωρήτου τε καὶ Χαιρητάδου; *Εκ. 49—51.¹⁾*

τὴν Λύκωνος *A. 270, Eupolis, Πόλ. XVIII. τῆς Ναύωνος* *I. 1309.*

τὸν Κλεωνύμου [sc. *δακτύλιον*] *I. 958. ὁ τῶν πανούργων* [sc. *δῆμος*]

B. 781. τῶν Αἰσχύλου [sc. *δραμάτων*] *λέξαι τί μοι* *N. 1365. σὺν*

ταῖς Νικίου [sc. *δραγμαῖς*] *Γεωργοῖ* *I. 4. τῶν Ἀλεξάνδρου* [sc. *δώρων*]

O. 1104. παρὰ τὸ τῆς Χλόης [sc. *ιερόν*] *A. 835, et ἐς τὸ τῶν*

σεμνῶν θεῶν *Θ. 224. τὴν Παφλαγόνος* [sc. *κίστην*] *I. 1213, 1217,*

τοὺς Πιττάλου [sc. *μαθητάς*] *A. 1032. τῆς Λαμάχου* [sc. *μητρός*]

Θ. 841. τὰ Σιμωνίδου [sc. *μέλη*] *O. 919, itaque τὰ Στησιγόρου*

τε καὶ Ἀλκμαῖος Σιμωνίδου τε *Eupolis, Ἴλιωτες* *III. τῆς Ἰσθμιάδος*

[sc. *νίκης* vel *έορτῆς* *Meinekus; πίτυος* *Casaubonus*], *Plato, Ζεὺς*

Κακ. I. 10. τὸ τοῦ πάππου [sc. *ὄνομα*] *N. 65. τὰ τῆς πόλεως*

[sc. *πράγματα*] *Εκ. 306, et ita τὰ τοῦ δήμου* *I. 1216. τὰ Πιττάλου*

Σ. 1440 (Elmsleius ad A. 1222, proponit τοὺς Πιττάλου). τὰ

Βρασίδου *E. 640. τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν* *Εκ. 624.²⁾* *τῶν Ἰνούς* [sc.

ζακῶν] *A. 434. τὸ τοῦδε* [sc. *ὄημα*] *B. 1385, 1393. Et τὸ τοῦ*

Φερεκράτους *A. 158.*

ἔκ' ἔλακε τὴν τοῦ δαίμονος τοῦ Πραμνίου [sc. *κύλικα*] *I. 107.*

τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος [sc. *τρύχη*]; *A. 421, et Φιλοκτήτου τὰ τοῦ*

πιωχοῦ. *A. 424. υἱός* vel *παῖς* *supplendum est in ὁ Κοισύρας*

A. 614, ὁ δ' Ἰπποδόμου *I. 327, τὸν Σκελλίου* *O. 126, τὸν Λαερτίου*

II. 312, et verbis non allatis, vide A. 716, 1131, I. 407, N. 46,

349, Σ. 325, 421, 459, 1243, 1267, 1508, O. 766, 1444, Θ. 387,

B. 429, 531,³⁾ 934, 1513, Strattis, Ἄνθρωποι. I. 3. τὰ τῶν

ἔχοντων ἀνέρων [sc. *χρήματα*] *I. 1295, etiam εἶτ' ἀνδρα τῶν αἰτοῦ*

τι χρῆ προῖεσαι; N. 1214, et ἀναλίσκοντα τῶν σαυτοῦ, I. 913—4,

qui versus a Cobeto et W. Ribbeckio eiectus, a Kockio et

Blaydesio in uncis conclusus est.

¹⁾ Krueger, 47. 5. 2.

²⁾ Kuehner., Gr. Gr. II, § 403 b.

³⁾ Cf. crasin o + a = a. pag. 27.

B. Natura genetivi pro adiectivo adhibiti ut alia adiectiva a positione apud articulum et nomen, ad quod refertur, dependet. Ita

I. in attributiva positione:

ὁ τοῦ Διονύσου γὰρ σ' ἱερὸς μεταπέμπεται A. 1087,
ubi Dionysi sacerdos ab aliorum deorum sacerdotibus distinguitur.¹⁾
Alia exempla sunt

ἡ λόφωσις ἢ τῶν ὀρνέων O. 291.
τὸν τρόπον μιμούμεναι τὸν τῶν ἀγροίκων E. 278—9.
τὸν σκύλακα τὸν τοῦ προξένου. Plato, Ἑλλάς V. ἐπὶ τὴν κεφαλὴν
τὴν Σωκράτους N. 147. τῶν μελεῶν τῶν Φιλοκλέους Σ. 463. τῶν
Ἡρακλειδῶν οὐδ' ὀτιοῦν τῶν Παμφίλου Π. 385.

ἐπὶ ταῖσι τοῦ Πλούτωνος οἴκουσιν θύραις B. 163.

τὰς στήλας ὄρεῖς τὰς τῶνδε τῶν λαῶν; I. 163.

τὰ λοιπὰ τηρῶ σκευάρια τὰ τῶν θεῶν. E. 201.

τί πρὸς τὰ Ἀνδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θετταλῶν; Ταγμησταί. IV, 2.

Etiam I. 445—6, 764, 831, 1085, 1372, Σ. 819, E 419,
A. 93—4, B. 153, 1463, Pherecrates, Ἰπνός II, etc.

Substantivum regens articulo caret, qui genetivo sequenti additur:²⁾

εἴτ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου A. 391.

κάστ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῶν Κοισύρας N. 800.

II. In attributiva positione genetivus non aliis eiusdem generis opponitur, sed vim partitivam vel possessivam habet. Eius pars vel possessio nomine regente expressa aliis partibus vel possessionibus eiusdem genetivi opponuntur. Ita τὸν κεραυνὸν τοῦ Διὸς O. 1538 fulmen Iovis aliis virtutibus eiusdem opponitur, non fulmini alius dei. Et ita

¹⁾ „Interest aliquid utrum scribatur καὶ τὰ τείχη τὰ Ἀθηναίων an καὶ τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων. Hoc enim est simpliciter, ‚die Mauern der Athenäer‘, illud per appositionem dictum est, sic ut navalia et muri Atheniensium aut discernantur ab similibus operibus aliarum urbium aut cum gravitate quadam Atheniensium esse dicantur: ‚die Mauern nämlich die der Athenäer‘“, — Stallbaumus ad Plato, Gorg. 455 D. Cf. et Apollonius περὶ συντ I. 40.

Anglice idem per emphasin exprimi potest, ut τὰ τείχη τὰ τῶν Ἀθηναίων = The Athenian walls, sed τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων = the Athenian walls.

²⁾ Cf. p. 82.

τοὺς χρησμούς ταχὺ
 κλέψας ἐτέγκε τοῦ Παφλαγόνος ἔνδοθεν, I. 109—10.
 ὁ γοῦν χαρακτηριστὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων. E. 220.
 τοῦντερον τῆς ἐμπίδος N. 160, 168. τῷ στόματι τῆς ἐσβολῆς
 Εκ. 1107. τὸν κατάγγελων τῶν πρέσβειων A. 76. τὸν ψόφον τῶν
 ῥημάτων B. 492. τὴν τρόπον τοῦ πράγματος Σ. 30. τὴν ἀκρόπολιν
 τῆς θεοῦ A. 241. τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ Π. 45. Cf. etiam A. 581,
 1059, 1060, 1066, I. 824—5, N. 772, 1484—5, Σ. 87, 1312,
 O. 1153, Π. 63, 959—60, Σκην. Καλαμβ. X, Plato, Ἰώ, etc.;
 aut genetivus per emphasin nomini regenti praegreditur ut
 Μεγαρέων τὰ χλανίσκα A. 519. τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους I. 46.
 τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὄφρυν N. 146. τῆς πυέλου τὸ τρῆμα Σ. 141.
 τοῦρανοῦ τὸν κίτταρον E. 199. τῶν μηρίων τὴν κῆσαν O. 193.
 τοῦ Πανός ἐστι ταύλιον A. 721. τῆς πόλεως τὰ πράγματα Εκ. 107.
 τοῦ Λύος τὴν δύναμιν Π. 141—2, praeterea A. 712, I. 130,
 152—3, 650, 1109, N. 1507, Σ. 574, E. 395, O. 583, 1253—4,
 A. 29—30, Π. 669—70, etc., etc.

III. Genetivus attributivus in positione praedicativa est in

τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων. Π. 379.
 ὁ πατήρ ἄρα τῆς κορυθοῦ κτλ. O. 476.
 κἄθ' ὁρᾷ τὸν ἄνδρα τῆς γυναικὸς ἐν βουλευτικῷ O. 795.
 ἵνα τὰς τελετὰς λάβοιεν αὐτοὶ τῶν θεῶν. E. 413.
 sed πάσας τε τὰς ἄλλας τελετὰς τὰς τῶν θεῶν, vs. 419.

§ 6. De articuli cum infinitivis usu.

Infinitivus sine articulo universe vim actionis praetereuntis
 habet, cum articulo autem infinitivus plane substantivum factus
 actionem durantem significat et naturam nominis abstracti habet.
 Qui infinitivus substantivum factus plerumque in sententiis vim
 proverbii habentibus ¹⁾ apud comicos adhibetur.

I. Infinitivus solus cum articulo coniungitur in

ὁρᾷς οἶν ὡς ἀγαθὸν τὸ μανθάνειν; N. 826.

¹⁾ Cf. eundem usum in nominibus abstractis Cap. IV § 7 A III p. 60.

De infinitivo cum articulo coniuncto cf. Gildersleeve „On the articular infinitive” Transactions of American Philol. Assoc, 1878, p. 170 sq. et „The art. infinitive in Xen. and Plato,” Am. Journ. of Phil. 1882, p. 193 sq, etiam Wagnerus, De infinit. apud. orat. Attic. cum art. coni. Schwerin, 1885

- ὁ δ' εὐθέως ἀρχαῖον εἶν' ἔφασκε τὸ καθαρίζειν N. 1357.
 ἐπέδρασε γὰρ τοῦτο ἔστι' εὐνοεῖν, τὸ τίπτειν N. 1412.
 ὡς οὐκ ἀγαθὸν ἔστι τὸ σοφεῖν. Σ. 982. κακὸν τὸ πίνειν Σ. 1253.
 οἶον τὸ τεκεῖν A. 884. καὶ φασκούσας οἱ ζῆν τὸ ζῆν. B. 1082.
 τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μὲν ἔστι κατθανεῖν,
 τὸ πνεῖν δὲ δευπνεῖν, τὸ δὲ καθεύδειν κῆθιον; B. 1477—8.
 (parodia ex Eurip.).
 ὡς τὸ ταχίνοιεν χαρίτων μετέχει πλείστον παρὰ τοῖσι θεαταῖς Ek. 582.
 παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεστιν τοῦτο πυθέσθαι,
 εἴτε τὸ πλουτεῖν εἴτε τὸ πευῆν βέλτιον. II. 595—6.
 τί δέ; ταῦτομολεῖν ἀστεῖον εἶναί σοι δοκεῖ; II. 1150.
 Αἴνεται γὰρ ἴσον τῷ θραῦν τὸ νοεῖν Fab. Inc. XCIX.
 αἰσχύνη τὸ κατεπειν. Pherecrates, Αὐτομόλοι I, 2. τὸ γελᾶν δὲ
 κριδδόμεν Strattis, Φοινίσσαι III, 7.
 ἐξεβλήθη πρεσβύτης ὧν, ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη I. 525.
 ἐρᾷ τε τοῖπου, τοῦ δικάζειν, καὶ στένει, Σ. 89.
 ἐνστάζουσι κατὰ μικρὸν ἀει, τοῦ ζῆν ἔνεχ', ὥσπερ κτλ. Σ. 702.
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον O. 1343.
 τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς. Θ. 94.
 ἀλλ' οὐκ ἐκομπολόκουν
 ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας κτλ. B. 961—2.
 περὶ μὲν τοίνυν τοῦ καινοτομεῖν μὴ δείσης κτλ. Ek. 586.
 ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται καὶ τοῦ πονεῖν ἐρασταί, II. 254.
 σκώπτειν πειρᾷ καὶ κωμωδεῖν τοῦ σπουδάξειν ἀμελήσας II. 557.
 δύο, πρεσβύτα, ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν II. 508.
 τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν II. 1009.
 σκέψαι γὰρ, ᾧ μειράκιον, ἐν τῷ σωφρονεῖν ἅπαντα
 ἄνεστιν, κτλ. N. 1171—2.
 ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἔσθ' ὑπήκοα II. 146.
 X P. οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ. B. A. τί φῆς;
 οὐ τῷ μεταδοῦναι; II. 399—400.
 καὶ σωφρονεῖν αὖ φησι χρῆναι δύο κακῶ μεγίστω.
 ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πάποτ' εἶδες ἦδ'
 ἀγαθὸν τι γενόμενον, φράσον, κτλ. N. 1060—1.
 καὶ τὴν Θέτιν γ' ἔγχε με διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεὺς. N. 1067.
 διὰ τὸ γελᾶν Ek. 1156. ἰή, παιῶν, ἰή.
 TP. ἄφελε τὸ παλεῖν, ἀλλ' ἰή μόνον λέγε.
 XO. ἰή ἰή τοίνυν, ἰή μόνον λέγω. E. 454—6,

quo verborum ludo et verbum et actio *παίειν* implicatur. Elmsleins (ad *L. 36* et *1212*) et Blaydesius τὸ *παίων* emendant, quae emendatio mea quidem sententia ioco plus nocet quam prodest — „ἐπεὶ ἐν τῷ *παίων* ἔγκειται τὸ *παίειν*” — Scholiastes.

οὕτω τὸ *πλουτεῖν* ἐστὶν ἡδὺ *πρᾶγμα* δὴ II. 805 b

qui versus a Bentleio et omnibus post eum editoribus falsus eicitur.

II. Infinitivus cum articulo coniuncto adverbium additur in

νῦν δεῖξον ὡς οὐδὲν λέγει τὸ σωφρόνας τραφήναι I. 334.

τό τε γὰρ ἐξαίφνης ἄγαν

οὕτως ὑπερπλουτεῖν τό τ' αὖ δεδοικέναι

πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιές ἐστ' εἰργασμένου. II. 353—5.

et negativa adverbia:

καὶ γὰρ τὸ γῆμαι καὶ τὸ μὴ γῆμαι κακόν. Susarion (?) vs. 5.

τοῦ μὴ δικάζειν Σ. 762. *τοῦ μὴτ' ἀκούειν μήτ' ὄραν;* Θ. 12.

τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν Εκ. 622. *διὰ τὸ μὴ πλουτεῖν ἴσως* II. 148.

III. Infinitivo ut substantivum cum articulo coniunctus aequae atque infinitivus sine articulo naturam verbi habet et propterea et subiectum et obiectum (directum vel indirectum) apud se habere potest, in qua constructione articulus non solum ad infinitivum refertur, sed ad universam sententiam, quae in infinitivo et in verbis cum eo coniunctis inest:

τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν

φύσεος, ἣν ἔχει τις αἰεί. Σ. 1457—8.

αὐτὴν μὲν οὐ μισοῦντ' ἐκείνην τὴν πόλιν

τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι φύσει κενυδαίμονα

καὶ πᾶσι κοινὴν ἐναποτίσαι χρήματα. O. 36—8,¹⁾

καὶ

μηδὲν οὕτως εὖ σεσημαν-

θαι τὸ μὴ οὐχί

τοὺς ὑπόπους ἀνασπάσαι,

χάττι' ἂν ἐνδον ἢ φορεῖν. A. 1196—1201.¹⁾

τὸ μὲν, ᾧ γυναῖκες, ὄξυθυμείσθαι σφόδρα

Εὐριπίδῃ τοιαῦτ' ἀκουούσας κακὰ

οὐ θαναμάσιόν ἐστ' οὐδ' ἐπιζειν τὴν χολήν. 466—8.

¹⁾ Bernhardius, *Syntax* p. 365.

κούδεις γέ μ' ἄν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ
 εἰθεῖν ἐπ' ἐκείνου. **B. 68—9.**

τὸ δὲ προσδοκῆσαι σ' οὐκ ἀνόητον καὶ κενὸν
 ὡς δοῦλος ἂν καὶ θνητὸς Ἀλκμήνης ἔσαι; **B. 530—1.**

τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι
 πρὸς τὸ μαλθακώτερον
 δεξιῶν πρὸς ἀνδρός ἐστι **B. 538—40.**

τό δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
 καὶ σκαριφημοῖσι λήρων
 διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι
 παραφρονοῦντος ἀνδρός **B. 1496—9.**

ΔΙ. εὐεργετεῖν οὖν ἐστὶ τὸ πολυπραγμονεῖν;

ΣΤ. τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις
 καὶ μὴ πιτρέπειν ἕάν τις ἐξαμαρτάνῃ **II. 913—5.**

τὸ γὰρ φοβεῖσθαι τὸν θάνατον λήρος πολὺς. **Πολύϊδος I. 1.**
 ἀνιάρων γ' ἦν τὸ κακῶς ἄδοντος ἀκούειν **Pherecrates, Αὐτομολίη II.**
 τὸ γὰρ ἀέγ' ἔλκειν καθαρὸν οὐ τεθολωμένον. **Philyllius, Fab. Inc. I. 3.**
 ἀλλ' αὐτὸ περὶ τοῦ πρότερος εἰπεῖν πρώτα διαμαχοῦμαι **I. 339**
 (a Dindorfio eiectus).

ὑπὸ τοῦ δὲ¹⁾ τὴν ψῆφόν γ' ἔχειν εἰωθέναί
 τοὺς τρεῖς ξυνέχων τῶν δακτύλων ἀνίσταται, **Σ. 94—5.**

λήρῳν τι τᾶλλ' ἤγειτο τοῦ γινῶναι πέρι
 φύσεις ποιητῶν κτλ. **B. 809—10.**

ἔξει τίνα γνώμην λέγειν τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι; **N. 1084.**

ὑπὸ τοῦ μὴ γινῶναι καθαρῶς ὑμεῖς **Σ. 1045.**

διὰ τὸ συννετὸς εἶναι **B. 1490.** τὸ χρηστὰ διδάσκειν **B. 1057.**
 ὡς σφόδρ' ἐστὶ συμφέρον

τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιᾶς ἐν τῷ νῦν χρόνῳ **II. 49—50.**

IV. Infinitivus cum articulo coniunctus ad admirationem vel
 taedium significandum in exclamationibus adhibetur²⁾ in

τὸ δὲ μηδὲ κνην οἰκοθεῖν ἐλθεῖν ἐμὶ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα **N. 268.**

τὸ Δία νομίζην ὄντα τηλικουτονί. **N. 819.**

ΠΕ. τὸ δ' ἐμὲ κορώνη πιθόμενον τὸν ἄθλιον
 ὁδοῦ περιελθεῖν στάδια πλεῖν ἢ χίλια.

ΕΤ. τὸ δ' ἐμὲ κολοῖᾶ πιθόμενον τὸν δύσμορον
 ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων **O. 5—8.**

¹⁾ De particuli δὲ positione cf. p. 18, nota.

²⁾ Krueger, 55. 1. 5.

- τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελεγχθέντ' ἀντικρως **B. 741.**
 το μὴδὲ περιμένειν αὐτὰ τοὺς ἄλλους ὅ τι
 δράσουσιν, εἶτα τηρικαυτ' ἤδη *AN. A. τί δρᾶν;*
AN. B. ἐπαναμένειν, ἔπειτα διατρέβειν ἔτι. Ek. 788 - 90.
 τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολιμᾶν ὑμᾶς ὡς οὐ πάντ' ἐστὶ ἀγάθ' ὑμῖν
 διὰ τὴν Πενιάν. **II. 593—4.**
 Infinitivus exclamativus articulo caret in
 βάλλ' ἐς κόρακας τοιουτοῖ τρέφειν κύνα. **Σ. 835.**

§ 7. De articulo cum aliis verbis, formis verborum totis denique sententiis coniuncto.

Articulo singularis numeri neutrius generis addito omnia verba, formae verborum totaeque sententiae quasi nomina substantiva adhibentur.¹⁾ Sic

A. articulus verbis additur in

NI. λέγε δὴ μὴ μὴ μὴ ξυνεχὲς ὡδὶ ξυλλαβῶν.

ΔΗ. καὶ δὴ λέγω μὴ μὴ μὴ. NI. ἐξόπισθε νῦν

αὐτό φαθὶ τοῦ μὴ μὴ μὴ. ΔΗ. αὐτό. NI. πάνυ καλῶς.

ὡσπερ δεφόμενος νῦν ἀτρέμα πρῶτον λέγε

τὸ μὴ μὴ μὴ, εἶτα δ' αὐτό κατεπάγων πνυόν. I. 21—5.

Si εἶτα ταῦτό pro εἶτα δ' αὐτό emendaremus, sententia postremi versus melior fieret, cur enim articulus non cum αὐτό ut cum μὴ μὴ μὴ exspectari potest?

Femininum genus in

κράτιστ' ἐκείνην τὴν μὴ μὴ μὴ, ὡγαθέ. I. 73

propter ὁδόν omissum, quod est in versu praegresso, positum est.

ΠΡ. ὅ τι ἐστίν; Τριβαλλοί. ΠΕ. μανθάνω.

ἐντεῦθεν ἄρα τοῦπιτριβείης ἐγένετο; O. 1529—30.

καίτοι τὸ κατάβα τοῦτο πολλοὺς δὴ πάνυ

ἐξηπάτηκεν.

Σ. 980—1.

ἦκω δὲ ταυτόν ἐστι τᾶ κατέρχομαι

B. 1157.

B. τὸ καταπλιγῆσει τοῦτο παρὰ τῶν ῥητόρων.

A. Ἀποβύσεται σοι ταῦτά πη τὰ ῥήματα.

B. παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο ἀποβύσεται. Δαιταλῆς XVI. 4—6.

Pro

τί λέγεις, οὔτος; τὸν ἔποπα παῖ καλεῖς;

οὐκ ἀντι τοῦ παιδός σ' ἐχρῆν ἔποποι καλεῖν; O. 57—8

¹⁾ Cf. Stallbaumus ad Plato, Phileb. 20.

Cobetus, Elmsleius (ad A. 36), Blaydesius sine causa

οὐκ ἀντι τοῦ „παι παῖ” σ' ἐχοῖν ἰποποιῖ καλεῖν;
 praeferunt, ad quod Hauptius: „non quo scribere ita non potuerit,
 sed quia ἀντι τοῦ παιδός scripsit rectissime.¹⁾)

Literarum nomina articulorum habent in τοῦ βῆτα *Ek.* 684,
 τὸ δὲ θῆτα *Ek.* 685, τοῦ κάππα *Ek.* 686, τουτὶ τὸ ῥῶ *Θ.* 781.

B. Cum verborum formis articulus scribitur in τοῦ κοάξ
 (saepius τῶ κοάξ) *B.* 266 et 268.

ΞΑ. οὐκουν ἀνύσεις; ἰατταταῖ. *AI.* τί τὰτταταῖ;
 μῶν ὠδυνήθης; *B.* 649—50.

ἀλλ' οὐκ ἐν μοι τὸ θρέττε. *I.* 17. τὸ ῥυππαπαῖ *Σ.* 909.

C. Tota sententia articulo addito substantivum fit²⁾ in
 τὸ „τί λέγεις σύ;” *N.* 1174.

Caput VI.

De articuli cum pronomibus et cerfis adiectivis usu.

§ 1. De articuli cum pronomibus interrogativis et indefinitis usu.

Si in diverbio alter ab altero subito interpellatur et quid
 sit verborum sententia, quidque spectent, admiratus vel incitatus
 interrogat, articulus saepe pronomini interrogativo additur:³⁾

ΣΩ. ἄγε δὴ ταχέως τουτὶ ξυνάρασσον. *ΣΤ.* τὸ τί; *N.* 775.

ΦΙ. ἐν ἔτι ποθῶ, τὰ δ' ἄλλ' ἀρέσκει μοι, *ΒΑ.* τὸ τί; *Σ.* 818.

ΟΙ. ἴθι νυν, κάτειπέ μοι. *ΤΡ.* τὸ τί; *Ε.* 826.

ΤΡ. εὐδαιμονεῖ· πάσχει δὲ θαυμαστόν. *ΕΡ.* τὸ τί; *Ε.* 696.

ΕΡ. ᾧ ᾧ,

οἶά μ' ἐκέλευσεν ἀναπυθέσθαι σου. *ΤΡ.* τὸ τί; *Ε.* 693

¹⁾ „Amant veteres, ubi forma tantum vocabuli respicitur, non ut nos
 solemus facere in vocibus citandis, extra constructionem illud ponere, sed
 cum oratione connectunt.” Machon ad Athenaeus 13, 578 D.

²⁾ Matthiae, Gr. Gr. II, p. 568.

³⁾ „Nimirum articulus ubi pronomibus interrogativis additur, semper
 refertur ad aliquid, quod praecessit in verbis eius, quem interrogamus.” —
 Hermannus ad Viger., 25 (pag. 705). Cf. etiam Stallbaumus ad Plato,
 Rep. 421.

(Reiskii emendatio pro τὰ τί; in Mss. et vulg., quam Richterius probavit. Meinekii: τὸ τί; vel τίνα; Blaydesius: „Et ipse conieceram aut τὸ τί; aut potius τίνα; Certa τὰ τί ferendum non est.”)

Ψ1. ψφφ:σματοπώλης εἰμὶ, καὶ νόμους νέευσ

ἦκα παρ' ὑμᾶς δεῦρο πωλήσων. ΠΕ. τὸ τί; O. 1037—8.

ἐκεῖνο μόνον ὅπως μὴ ῥεῖς. ΞΑ. τὸ τί; B. 7.

ΔΙ. οὐκ ἐνεθυμήθης; ΞΑ. τὸ τί; B. 40.

ΔΙ. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λήκνυτον,

ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους ἡμῶν. ΕΤ. τὸ τί; B. 1227—8.

ΔΙ. καὶ μὴν ἐπερωτηθεὶς ἀπόκριναί μοι, ΣΥ. τὸ τί; Π. 902.

ΝΕ. ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαι σοι, ΧΡ. τὸ τί; Π. 1076.

et lectio Meinekii, Kockii, Teuffeli

ΣΤ. εἰπέ δὴ νῦν μοι ΣΩ. τὸ τί; N. 748

sine dubio melior est quam Dindorfii

ΣΤ. εἰπέ δὴ νῦν μοι τοῦτ'.

ΠΡ. πολὺ μέντοι δεινότερον τούτου τοῦ πράγματός ἐστι ΒΑ. τὸ ποῖον; Εκ. 646.

ΑΜ. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τᾶν, ἀλλά μοι τὰ χρήματα

τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον ἄλλαβεν,

ἄλλως τε μέντοι καὶ κακῶς πεπραγότι.

ΣΤ. τὰ ποῖα ταῦτα χρήματα; N. 1267—70.

δός μοι θάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος,

δεῖ γάρ με λέξει τῷ χορῷ ὄησιν μακράν'

αὐτῇ δὲ θάνατον, ἣν κακῶς λέξω, φέρει.

ΕΤ. τὰ ποῖα τρύχη; Α. 415—8.

B. Si pronomem indefinitum τις cum articulo coniunctum substantivum factum esse diceremus, id naturae pronominis infiniti oppugnaret. Sequentibus locis articulus ad id genus demonstrativum referendus est, quod Cap. II, § 3 (p. 11) explicatum est, et pronomem ut appositivum additur¹⁾ ad naturam indefinitam magis significandam:

ὦ δαιμόνιε, τὸ μὲν τι νυνὶ μὴ λάλησε,

τὸ δ' ἀναβαλοῦ μοι, τὸ δ' ἄφες, N. 1138—9.

ὁ δὲ τις τὸν αὐτοῦ φησιν ἐπὶ τραγωδίᾳ

ἀνεπτειρωθεῖσαι καὶ πεποτηθεῖσαι τὰς φρένας. O. 1444—5

(ἄλλος δὲ τις — Scholiastes).

¹⁾ Kuehner., Gr. Gr. II, § 465, 2, 2.

ὁ δέ τις κναφεύει κιλ. Π. 166.
 www.libtool.com.cn ὁ μὲν ἦκων ἔμπορος
 ἔθυσεν ἱερείον τι σωθεῖς, ὁ δέ τις ἄν
 δίκην ἀποφυγῶν, ὁ δ' ἄν ἐκαλλιερεῖτό τις,
 κάμει γ' ἐκάλει τὸν ἱερέα Π. 1179—82.)
 ὁ δέ τις ψυκτῆρ', ὁ δέ τις κύαθον
 χαλκοῦν κλέψας ἀπορῶν κεῖται,
 κοτύλη δ' ἀνὰ χοίρικα μάττει. Strattis, Ψυχασταί III.

§ 2. De articuli cum pronomibus possessivis usu.

A. I. Nomen substantivum cum pronomine possessivo vel cum genetivo possessivo alius pronominis coniunctum articulum habet: si ad rem praesentem refertur; si a possessionibus aliorum eiusdem nominis seiungitur; si universas res eiusdem generis, quas idem homo possidet, significat. Singuli horum generum loci sunt:

οἱμοι, τί ποθ' ἡμᾶς ἐργάσει τῷ σῶ ποτῶ; I. 97.
 κἄτ' ἐγχανεῖται ταῖς ἑμαῖς τύχαισιν. A. 1197.
 ἦτις με γῆμ' ἐπῆρε τήν σὴν μητέρα N. 42.

Alia exempla vide infra.

II. Cum autem nomen partem eiusdem generis rerum significat, quae sunt in eadem possessione, articulo saepe caret, ut γνώμην ἐμήν Σ. 983, E. 232, Ek. 349. ἐμὰν ἀοιδὰν O. 241, B. 231, 675 (lyr.). φίλον ἐμὸν Ek. 952. ἵππων ἐμῶν N. 1265. ἐμῶν ἐπέων O. 972. σὴν χεῖρα καὶ πτερῶν ἐμῶν O. 1759. σὴν χάριν A. 1232. ἡμέτερα κέρδη N. 1202. ἄλλος ἐς ὑμέτερον Θ. 1149 (chor.). τροπὴν αὐτοῦ I. 246. θύρας σοῦ I. 1026. σοῦ πατρός N. 1166. περὶαν αὐτῶν Σ. 564. αὐτοῦ γαστέρα, πλευράς, λαγόνας, πυγὴν B. 1094—5. etc.

Etiam appellativa, quae aliis de causis articulo carent (Cap. IV, § 6, D.), sine articulo esse possunt, etiamsi cum pronomine possessivo coniuncta sunt. Quae constructio perraro praeter in partibus lyricis invenitur, ut σὴ φρενί. N. 475. τιτθὴ νῆ Δ' ἐμή. Θ. 609 et καρδίαν ἐμήν Θ. 869, sed ὑπ' ἐμῆς φρενός

1) Vid. collectionem exemplorum formulae ὁ δέ τις in Blaydesii nota ad hunc versum.

O. 456, ἐμᾶς πτέρυγος *O.* 1070, ἐμᾶς πόλεως *O.* 1316, ἀκρόπολιν ἐμᾶν *A.* 263, ἡμέτερον πατέρα *N.* 569, γένος ἡμέτερον *O.* 699, πόλιν ἡμετέραν *Θ.* 1140 et σὰς πολιοῦχ' ἔσχον ἔδρας *A.* 345 sunt omnia in choris.

B. I. Pronomen possessivum nomini cum articulo coniuncto additum semper attributivam positionem habet: ὁ γοῦν ἐμος ἀνὴρ *A.* 102, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον *A.* 33, τοὺς ἐμούς ἐχθρούς *I.* 845, ὁ δεσπότης ὁ σὸς *II.* 260, ἡ σὴ γυνή *A.* 859, τοῖν σοῖν λόγοιιν *N.* 244, τοῖσιν τρόποις τοῖς σοῖσιν *I.* 889, τὸν ἡμέτερον τρόπον *B.* 450, τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμετέραν *O.* 706, τῆς χῶρας τῆς ἡμετέρας *O.* 557, τῶν ἐριῶν τῶν ὑμετέρων *A.* 573, et praeterea *A.* 210, 232, 306, 357, 1204, *I.* 961, 1211, 1396, *N.* 40, 73, 210, 253, 522, 554, 559, 561, 772, 926, 956, 1295, 1413, *Σ.* 618, 649, 672, 1002, 1071, *E.* 172, 474, 1229, *O.* 203, 212, 229, 368, 374, 549, 601, 803, 917—8, *A.* 5, 223, 373, 703, 853—4, 894, *Θ.* 248, 619, 824, 918, *B.* 105, 354, 810, 886, 1051, 1181, 1522, *Εκ.* 298, 731, 750, 969, 990, 1022, *II.* 26, 951, 1007, 1077, etc., etc.

Substantivum sine articulo est, sed coniunctum et finitum est pronomine possessivo cum articulo coniuncto in

ὄ,οι μὲν ἀγορᾶς εἶσιν οἷδε τῆς ἐμῆς *A.* 719, δεξιότητος τῆς ἐμῆς *I.* 719, νοῦν τὸν ἐμὸν *I.* 499, νεοτιάν τε τὴν ἐμὴν *O.* 642, σκῆπτρα τὰμὰ *O.* 636 (lyr.), ἐς χεῖρας ἔλθῃ τὰς ἐμὰς *E.* 317, ὀφθαλμὸν . . τὸν σὸν *Εκ.* 11, αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι *N.* 1302, ὑπὸ σωφροσύνης τῆς ἡμετέρας *A.* 508, θυσίαν τὴν ἡμετέραν *E.* 977, πόλιν τὴν ἡμετέραν *B.* 1501 (lyr.), παννυχίδας τὰς ἡμετέρας *B.* 371 (chor.), ἐν ἄρθροις τοῖς ἡμέτεροις *Σ.* 1494.

II. Genetivus possessivus pronominis personalis semper fere praedicativam positionem habet:

ἀπώλεσάς μου τὴν τέχνην καὶ τὸν βίον *E.* 1212.
εἰτ' ἠνόμασέ μου τὴν πρόνοιαν δειλίαν. *II.* 207.
τὴν εἰρεσιώνην μου *I.* 729, et *A.* 12, 585, 1107, 1111, 1214, 1216¹⁾, *I.* 910¹⁾, 1065, *N.* 319, 838, 1368, *Σ.* 696, 962, 1398¹⁾, *E.* 54, *O.* 26, 129, 139, *A.* 216, 301¹⁾, *B.* 482, 961, 1006.

¹⁾ Hic forma orthotona ἐμοῦ, de qua cf. Krueger., *Dial. Synt.* 47, 9, 5., Kuehner., *Gr. Gr.* II, § 464, 4, Anm. 3., Jelf., § 652, 3, 5.

ἡμῶν ἢ τέχνη *O.* 1387, τὸν χρησμὸν ἡμῶν *II.* 55, ἡ ναῦς ἡμῶν *Cratinus, Ὀδύσσεια, et ita I.* 814, 1062, *N.* 1497, *Σ.* 41, 600, *Θ.* 400, *B.* 467, τὰς οδοὺς σου *I.* 291, αἱ κνήμαι δέ σου *II.* 275, *etiam I.* 780, 908, 1347, *N.* 669, 1171, *E.* 127, 1069, *O.* 1397, *B.* 473, 475, 572, 575, 739, *Εκ.* 333, 994. τὸν δῆμον ὑμῶν *A.* 1156, τὴν πόλιν ὑμῶν *Σ.* 671.

Contra legem hic genetivus attributivam positionem habet¹⁾ in

τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν *O.* 1110,
τὼς μὲν ἀμῶν ἄνδρας *A.* 168 (dial. Dor.), et

δείσασα γὰρ

ἐς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρυσεν. *B.* 484—5,

ubi substantivum alterum attributivum habet.

III. Genetivus possessivus pronominis αὐτός item praedicativam positionem habet in τὸν νοῦν αὐτοῦ *N.* 477, αὐτοῦ τὰ περιβά *O.* 286, *etiam A.* 926, *I.* 152, *N.* 350, 352, 846, *Θ.* 166, *Εκ.* 40, *II.* 555, *Cratinus, Πυτίου VII.* 4. αὐτῆς τὼ πόδε *N.* 150, τὸ ζωμὸν αὐτῆς *E.* 885, et *A.* 789, *O.* 473, *Εκ.* 35, αὐτῶν τὰς οἰνάνθας *O.* 588, αὐτῶν τὴν ὄπα *E.* 400, itaque in *N.* 319, *O.* 579, *A.* 455, *Εκ.* 137—8.

Cum alio attributivo αὐτός attributivam positionem sumit in τὴν δ' ἐτέραν αὐτοῦ γνάθον *N.* 1109.

IV. Genetivus pronominum reflexivorum semper fere attributivam positionem habet: τὴν ἐμουτοῦ καρδίαν *A.* 1, τῶν ἐμαντοῦ χρημάτων *Σ.* 1354, et *N.* 1217, *Εκ.* 805, *II.* 774, 911, τὸν σαντοῦ δρόμον *N.* 25, τὸ σαντῆς ἰμάτιον *Εκ.* 535, praeterea *N.* 88, 478, 695, 960, *Σ.* 393, 598, *A.* 712, *B.* 386, *II.* 631, 1134, τοῖσιν ἑαυτοῦ παισὶ *Σ.* 1534, τὸ αὐτοῦ γε νεῶν *N.* 401, τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ *II.* 524, et ita *N.* 145, 905, *B.* 763, 1194, 1488—9, *Εκ.* 635, τοῖς αὐτῶν περὶς *O.* 808,

Sed contra legem praedicativam habet positionem²⁾ in ἐμαντοῦ τῷ πέει *E.* 880, *Fab. Inc. IX.* 2, ἑαυτοῦ καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους *B.* 424 (lyr.), τὴν φύσιν αὐτοῦ *N.* 515 (chor.), τὸν πατέρ' αὐτοῦ *N.* 905, τὸν πατέρ' αὐτῆς *O.* 475, αὐτῶν τοὺς δακτύλους *Pherecrates, Ἀγρίοι II.* 6.

¹⁾ Krueger., *Dial. Synt.* 47, 9, 5.

²⁾ Krueger., 47, 9, 18, et *Dial. Synt.* 47, 9, 7.

V. Genetivus possessivus demonstrativi pronominis constanter fere ~~attributivam positionem~~ habet, ut τὴν τοῦτου χεῖρα I. 1082, τοῖσιν τοῦτου μέλεσιν B. 1526, τοὺς τοῦτου τε κάμους ἑκατέρου μαθητᾶς B. 964, τῶν ταύτης τρόπων II. 453, ὃ τι τὴν τοῦτων θραύσει ψυχῇ O. 466, τῆς τοῦδε νίκης Eupolis Δίμοι I. 3, τὴν τῶνδ' ὕβριν A. 399, τὰς ἐκείνης Περσικᾶς Εκ. 319, τὰκείνων γε κέρδη E. 625.

Praedicativam autem positionem sumit genetivus in

τοῦτου δὲς ἀντιβολῶ σέ μοι τὰ σπάργανα. A. 431,
 τοῦτου δ' ἀπάσας ἀποτεμῶ τὰς μηχανάς Cratinus, Fab. Inc. CXXIX,
 τὴν δεκάτην ταύτης O. 922, ταύτης ἀποπιλώσομεν τὸν χοῖρον Θ. 538,
 τὰς γνάθους τοῦτων A. 360.

§ 3. De articuli cum pronomibus demonstrativis usu.

A. Substantivis cum demonstrativo pronomine coniunctis plerumque articulus additur, cum pronomen praedicativam positionem habeat. Cuius legis nonnulla exempla sunt ὁ χωλὸς οὔτοσι A. 427, ἡ δέ γ' Εὐβοί, ὡς ὄρας, ἡδὶ παρατέταται N. 211—2, τοῦτ' ἄρα πρῶτον τὰδίκημα Σ. 839, οἱ πρυτάνεις γὰρ οὔτοσι A. 40, ταυτὶ τίνας τὰ φορτί' ἐστί; A. 910, τοῦλατῆρος τουτουί A. 246, ἐπὶ ταυτησὶ καθῆται τῆς πέτρας I. 754, τῶνδε τῶν ἄλλων A. 897, τῶδε τῶ Κηφισοδήμῳ A. 705, ταυτηὶ τῇ θαδί Σ. 1330—1, τοῖς δὲ γαμψώνυξι τοισδί O. 359, ταῦταις ταῖς τελεταῖς Σ. 121, τοῦτον μετὰ Σιτάλκουσ ἐπινον τὸν χρόνον A. 141, τηνδὶ λαβὼν τὴν ψῆφον Σ. 987, διὰ τοῦτο τοῦργον A. 8, τοῦτους γὰρ ἔφη τοὺς ἀνθρώπουσ A. 650, τὰσδε τὰς ὀπλάσ A. 740, τὰρχαῖ' ἐκεῖνα Σ. 1479, ἐκείνω τῷ λόγῳ N. 882, τί δῆτα τουτοιὶ καταθῶ σοι τοῖν λόφου; E. 1214, etc., etc., etc.

Pronomen demonstrativum attributivam positionem non sumere potest, nisi substantivum alia attributiva habet, quod in comoediis invenitur, in

ο ποῖος οὔτος Λάμαχος τὴν ἔρχελλν; A. 963,
 ὁ χρηστὸς οὔτοσι νεινίας N. 8, ὁ μαινόμενος ἐκεινοσὶ Διονύσιος
 Polyzelus Fab. Inc. I. 1, τοῦ νέου τοῦτου θεοῦ II. 960, ἀπὸ
 τῆς ῥώμης τῆς τότε' ἐκείνης O. 489 (qui ordo verborum uno hoc
 loco in comoedia, praeterquam rarissime in omnibus literis
 Graecis invenitur),

τῆς θεοῖς ἐχθρᾶς πατάξαι τῆσδε γραῶς τὴν γνάθον. *A.* 625,
 ἐν τοῖς Μαρκανδωνοῖς ἐκείνοις βαρβάροις Pherecrates, Κορ. Π. 3,
 τὸν ἄδικον τοῦτον λόγον *N.* 116, τὸν πολλὸν τοῦτον χρόνον *E.* 601,
 τὴν μίαν τάντην παρῆναι ξυμφορὰν αἰτουμένους *B.* 699,
 ἢ τὸν ἥλιον

ἔλκειν κάτωθεν ταῦτό τοῦθ' ὕδωρ πάλιν; *N.* 1280—1.

Participio λέγοντας omissio, articulus solus cum pronomine demonstrativo invenitur in

ΦΙ. καὶ ποῖ τρέπεται δὴ πεῖτα τὰ χρήματα τᾶλλα;
ΒΑ. ἐς τοῦτους τοὺς „οὐχὶ προδώσω τὸν Ἀθηναίων κολοσυρτὸν,
 ἀλλὰ μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλήθους ἀεὶ.” κτλ. *Σ.* 665—7.

B. Sed non raro substantivum articulo caret, etiamsi cum pronomine demonstrativo coniungitur, quae constructio plerumque invenitur, ubi demonstrativum pronomen loci vim habet, ut nomina propria hominum praesentium, ad quos animadvertendos gestu quodam demonstratur, articulo carent in

κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί. *Σ.* 1408
 („aut secum ducit hominem aut spectatorum aliquem alloquitur”
 — Richter, nota ad τουτονί.), δι' Ἐπίγονόν γ' ἐκείνον *Εκ.* 167,
Βλεψίδημον τουτονί Π. 332, *Δεξίνικος οὔτοσί Π.* 800, ποῖος οὔτοσί
Τιμόθεος: Pherecrates, *Χείρων* I, 21—2, sed cum Timotheus
 supra, versu autecedente, cum articulo commemoratus esset,
 Meinekius iure dicit, „ante *Τιμόθεος* addendus articulus.”

Sed in

σκέψαι δ' ὅτι
 Ἴβνκος ἐκεῖνος κἀνακρέων ὁ Τήιος
 ἀρχαῖος, οἵπερ ἀρμονίαν ἐχόμεσαν. *Θ.* 160—2,
 articuli loco relativa sententia quodam modo modo posita est.¹⁾

Aequo modo gestu in rem demonstratam facto²⁾ nomina, quae non propria sunt, etiamsi cum pronomine demonstrativo coniuncta sunt, articulo carent in

ἀπολεῖς ἄρ' ὀμήλικα τόνδε φιλανθακέα; *A.* 336,
 (Reisigii coniectura pro ἄρα τὸν ἥλικα vulg.).

¹⁾ Kuehner, Gr. Gr. II, 465, 6, a sub fine.

²⁾ Pronomen Graecum demonstrativum vim solam loci habere posse, optimum exemplum est

καὶ γάρ τιν' ἐκφέρουσι τουτονὶ νεκρὸν *B.* 170,
 ad quod cf. Fritzschi Questions Lucianae p. 177. Cf. praeterea *A.* 1069.

τί θ', ὦ τάλας, σέ τοῦθ' ἔχει πλέκουσ χρέος; *A.* 454,
 ποδοπατή χαίτας ἤθεσ ἤθεσ *A.* 768, ταυτησὶ δραχμῆς *A.* 960, λαβέ τήνδε
 φιλοτησίαν *A.* 985, ταυτὶ κρέα *A.* 1049, ζεῦγος πριάμενος ἐμβάδοιν
 τουτὶ *I.* 872, στυγερά τάδε γε κρυερά πάθεα *A.* 1191 (στυγερά
 κρυερά τάδε τὰ Meinekios), πανιαχοῖ νικῶντες αἰεὶ τήνδ' ἐκόσμησαν
 πόλιν *I.* 568, ἰδοὺ φέρω σοι τήνδε μαζίσκην ἐγὼ *I.* 1166, τουτὶ
 τέμαχος *I.* 1177, ἡ Γοργολόφα σ' ἐκέλευσε τουτουὶ φαγεῖν ἐλατῆρος
I. 1181—2, υἱὸς οὔτοσι *N.* 60. In τοῦτον δειλαῖον κολετρωσ' αἰεὶ
N. 552 (οὐ τὸν δειλαῖον, Herwerdenus) δειλαῖον partim effectus
 est verbi κολετρωσ' αἰεὶ, et, ut iam Kockius animadverterat, est
 „nicht attributiv mit τοῦτον zu verbinden, sondern prædicativ
 hinzugefügt. Mit dem Artikel findet sich das Wort bei den
 Komikern nirgends, bei den Tragikern sehr selten.”

οἶος ἐμοὶ τρέφεσται

τοῖσδ' ἐνὶ δάμασι παῖς; *II.* 1158—9.

ἥβης ἐκείνης, ἠνίκ' ἐν Βυζαντίῳ ξυνημέν *Σ.* 236,

ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λήγροις οὔτοι μύκητες *Σ.* 262,

τόνδε λόγον ἐσφέρει,

μὴ δικάζειν δίκας. *Σ.* 413—4,

(cf. Herodotus, λέγω λόγον τόνδε *I.* 9, et saepius).

κύκνου τ' ἔτι πολιώτεραι δῆ

αἰδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες *Σ.* 1064—5 (lyr.),

τηνδὶ ¹⁾ δὲ χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς *Σ.* 1132,

κλιθῆρα χαλάσθω τάδε *Σ.* 1484, δῶρον δίδωμι τήνδ' ἵνα σπένδειν
 ἔχης *E.* 424, γί δαὶ δεκάμνω τῶδε θώρακος κύτει

ἐνημμένῳ κάλλιστα χρῆσμαι τάλας; *E.* 1224—5,

ὦ Ἡράκλεις τουτὶ τί ποτ' ἐστὶ θηρίον; *O.* 93

(τὸ θηρίον *RV.* et Kockius),

πάλαι, πάλαι δῆ τήνδ' ἐγὼ κλήζω πόλιν. *O.* 921

(„Articulus omissus ut in loco tragoediam spirante.” — Blaydesius).

στεφανῶ σε χρυσῶ τῶδε σοφίας οὔνεκα

στεφανοῦσι καὶ τιμῶσιν οἱ πάντες λεῶ. *O.* 1274—5,

ταχὶ δῆ πολυάνορα τάνδε πόλιν

καλεῖ τις ἀνθρώπων. *O.* 1313—4 (lyr.),

¹⁾ Reisigius, coniect. p. 183.

ἔσμός γυναικῶν οὔτοςι θύραισιν αἴ βοηθεῖ *A.* 353,
www.libtool.com.cn αὕτη ἴτέρα

ἐπὶ τὴν ἄμοργιν τὴν ἄλοπον ἐξέρχεται. *A.* 736,

et in precibus oratione soluta dictis:

ἐκκλησίαν τήνδε καὶ σύνοδον
 τὴν νῦν κάλλιστα καὶ ἄριστα ποιῆσαι *Θ.* 300,

δεχόμεθα καὶ θεῶν γένος

λετόμεθα ταῖσθ' ἐπ' εὐχαῖς

φανέντας ἐπιχαρῆναι. *Θ.* 312—3 (lyr.),

ἀλλ' ἐνθάδ' ἐπὶ τῶν μηρίων

πληγὴν μαχαίρα τῆδε φοινίας φλέβας

καθαίματώσει βωμόν.

Θ. 693—5.

τί δὴ οὐ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἔδρας

φάρει καλυπτὸς, ὦ ξένη;

Θ. 889—90

(imitatio tragoediae),

χρεία δὲ ποία τόνδ' ἐπεσφέρεις λόγον;

Θ. 1164,

αἶ τῆδε πρέπουσιν ἑορτῇ

B. 371,

ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα

B. 873,

καλὸν γ' ἔγωγε τουτονί [sc. πάγωνα ἐχῶ] *Εκ.* 70,

ἔχω δέ τοι καὶ δᾶδα ταυτηνὶ καλῶς.

Εκ. 1150,

ἄμτητα προσάπεμψεν ἡμῖν τουτονί.

Π. 999,

ἰδοὺ δίδωμι τήνδ' ἐγὼ γυναῖκά σοι

Φαίδραν

Πολύιδος *Π.*

Λέχεσθε φιάλας τάσδε βαλανειομφάλους.

Cratinus, *Δραπ.* IX,

ἤβης ἐκείνης νοῦ τ' ἐκείνου καὶ φρενῶν.

Cratinus, *Εὐνείδαι* I,

νέφος οὐράνιον τόδ' ὀρῶμαι

Cratinus, *'Οδυσσεύς* I,

τοῦτον μὲν οἶν καλῶς διεπηνίκισας λόγον. Cratinus, *Fab. Inc.* XXIV,

καὶ δέξαι τηνδὶ μεταπιπρίδα τῆς Ὑγείας

Callias, *Κύκλωτες* III.

Cum articulo invenimus πάσχει δὲ ταῦτὸ τοῦτο *N.* 235, sed
 δι' αὐτὸ τοῦτο *N.* 1038, et τοῦτ' αὐτὸ *N.* 1499, *Θ.* 81 et *Π.* 340.

§ 4. De articuli cum demonstrativis attributivis usu.

Demonstrativa attributiva nunquam in comoediis in attributiva positione inveniuntur neque omnino cum substantivis articulum habentibus adhibita sunt, uno ¹⁾ loco

¹⁾ Et Blaydesius coniecit τᾶλλα βοτὰ τοιαντὶ pro vulg. τᾶλλα τὰ βοτὰ ταυτὶ *N.* 1427.

τοιόνδε δ', ὃ πίθηκε, τὸν πάγον' ἔχων
 ἐν ὄψει ἡμῶν ἤλθετες ἐσκεπασμένοι; *A.* 120—1
 excepto, quae parodia est Archilochi (Frag. 89, ed. Bergk.).

Substantivorum articulo carentium, quibus demonstrativum attributivum additum est exempla sunt *πλευρὰς ἔχων τοιαῦτα; I.* 842, *τοιουτοῖ τρέφειν κίνα Σ.* 835, *τοιῶνδε λόγων B.* 355, *στρατιᾶν τοσαύτην A.* 149, *ἐν τοσοῦτοις ἀνδράσι Π.* 1061, *τοῖα . . . πέτρα B.* 470, *ἀπὸ γαστριδίου τυννουτοῖ N.* 392, *τόλμηνα τηλικοῦτον Ek.* 288. Cf. praeterea *A.* 941, *I.* 868, *Σ.* 25, *E.* 370, 610, 971, 1258, *O.* 48, 1463, *A.* 406, 1225, *Θ.* 767, *B.* 9, 59, 66, 139, 1458, *Ek.* 106, 1104, *II.* 897, etc.

Attributivum solum ut substantivum adhibitum articulum habet in *τὰ τοιαῦτα N.* 813, *τοῖς τηλικοῦτοις Ek.* 1009, *ταῖς γε τηλικαύταις Ek.* 1010.

§ 5. De articuli cum αὐτός usu.

A. Cum substantivis articulum habentibus coniunctum αὐτός

I. attributivam positionem habet et Latino „idem” aequum est ¹⁾ in *ἐκ τωῶν πατρῶς A.* 790 (Megar.), *εἰ τοῦ τῶν αὐτῶν ἐμοὶ ψευδῶν ἐνείη. I.* 694—5, *τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον Σ.* 10, *τὸν αὐτὸν ἄνδρα Σ.* 63, *ἀλλ' ὃ τῆς ἡλικίας ἡμῶν τῆς αὐτῆς ξυνθιασῶτα. Σ.* 728 (hic ordo verborum maxime rarus est), *τῆς αὐτῆς ὁδοῦ E.* 1155, *ἐν ταῦτῳ ὕψυθμῳ Eupolis, Fab. Inc. IV.* 2, etc., etc.

II. In praedicativa positione Latino „ipse” aequum est in αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν *I.* 849, *παρ' αὐτοῖν τοῖν λόγοις N.* 886,

ἀλλ' αὐτὴν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων ἀποκναίεις Σ. 681,

αὐτὴν ἄρ' οἴσω ξυλλαβῶν τὴν ἀντίλιαν E. 18,

ὑπὸ τὴν ἔδραν αὐτὴν κτλ. Θ. 133,

ἐπ' αὐτὸν ἡκείς τὸν βατῆρα τῆς θύρας Amipsias, Fab. Inc. V.

B. In dativo casu αὐτός cum substantivis sine articulo coniunctum saepe Latino „una cum” aequum est, ²⁾ ut in

¹⁾ „Αὐτός cum praepositivo articulo praecedente in omni casu et genere significat idem” — Vigerus IV. IX.

²⁾ Kuehner., Gr Gr. II, § 423. 10.

κακῶς Παφλαγῶνα τὸν νεώνητον κακὸν
 αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί.

I. 2—3

„utinam dei Paphlagonem malum nuper emptum misere perdant
 una cum consiliis eius!”

Itaque

αὐταῖς διαβολαῖς

I. 7,

ὁ δ' αὐτῷ τιμπάνῳ

ἄξας ἐδίκαξεν ἐς τὸ Καινὸν ἐμπεσῶν. Σ. 119—20,

κάκιστ' ἀπόλοιο, παιδάριον, αὐταῖς μάχαις E. 1288,

διαρραγείης, ὃ μὲλ', αὐτοῖς ῥήμασιν O. 1257,

τῷ νεφρῷ δέ σου

αὐτοῖσιν ἐντέρουσιν. B. 475—6,

ὥστε μεθυσθεῖς αὐτῷ στεφάνῳ

πᾶς τις ἄπεισιν τὴν δᾶδα λαβῶν Ek. 691—2,

αὐταῖσι μυστίλαισι Pherecrates, Μεταλλεῖς I. 5, etc.

§ 6. De articuli cum πᾶς et ὅλος usu.

A. Si substantivum cum πᾶς coniunctum est, ut tota res partibus, quibus composita est, opponatur, articulum habet, et πᾶς in attributiva positione est: τὸν πάντα χρόνον N. 462. περὶ τῆς πάσης μέλλων βασιλείας Σ. 546, οἱ πάντες λεῶ O. 1275, θημέτερον ἅπαν γένος A. 137, φέρω τὰ τῆς πόλεως ἅπαντα βαρέως πράγματα Ek. 175, τᾶλλα πάντ' ὀρνίθια Cratinus, Νέμεσις III.

B. Si πᾶς et ὅλος¹⁾ in praedicativa positione sunt, de substantivo iam determinato aliam qualitatem praedicant. Quae attributivae et praedicativae positionis differentia aliis linguis²⁾ non animadvertitur, ut Graece

εἰ μὴ κατένυψε χιόνι τὴν Θράκην ὄλην, A. 138,

Latine: „nisi totam Thraciam nive cooperit”, aequè ac si τὴν ὄλην Θράκην dictum esset, cum Graecis id audientibus illud esset: „nisi Thraciam, et id plane vel totam, nive cooperit.” Itaque

ὁ τοῖς θεοῖς ἅπασιν ἐπιβουλεύεται. E. 404

quo in deos — i. e. in omnes deos — coniuratur. Cf. praeterea

¹⁾ Apud Aristophanem ὅλος nunquam in attributiva positione invenitur.

²⁾ De Germanico usu cf. Kuehner., Gr. Gr. II, § 465. 6. c.

τῶν ὁδοπόρων ἀπάντων *A.* 205, πάντα τὰ δίκαια *N.* 888,

www.libtool.com.cn

ἄννημ' ἐπὶ τούτοις, πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς

καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν.

O. 445—6,

τὸ σῶμ' ὅλον *Ex.* 63, ὄλην τὴν ἡμέραν *II.* 1015, etiam *A.* 160, 577, 617, 809, 1089, *I.* 170, 214—5, 845, 1191, *N.* 36, 40, 75, 1129, 1453, *Σ.* 29, 131, *E.* 870, 1318, *O.* 41, 105, 551, 1016, 1310, 1392, 1507, 1677, *A.* 995—6, 1110, 1144, *Θ.* 246, *B.* 294, 621, *Ex.* 33, 39, 55, 557, 718, 1042, 1099, 1123, *II.* 189, 547, *Κώκαλος I.* 2, Pherecrates *Fab. Inc. XI, IV*, Eupolis, *Πόλλεις V.* 4.

C. Si substantivum quemlibet huius generis significat, articulo caret, ubi singularis „unusquisque” est, ut

ἔς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὡστίξεται *A.* 42,

et *Σ.* 802, *E.* 510, *B.* 1022, 1125, *Ex.* 826, 829. πάντα συκοφάντην *A.* 951. πάση τέχνῃ *N.* 885, *Ex.* 366. πάντα λεῶν *E.* 1317. βοῦν ὅλον *B.* 506. ὄλους βοῦς *A.* 85—6. πάντων θηρίων *O.* 366. πᾶσιν ἀνθρώποισιν *II.* 462. Alia exempla sunt *A.* 529, 1026, *I.* 305, 522, 797, 966, 1006, 1010, 1087, *N.* 206, 1132, *Σ.* 547, 562, 709, 923, *E.* 27, 105—6, 373, *O.* 1222, *A.* 484, 726, *Θ.* 271, 783, *B.* 618, *II.* 160, 430, 493, 773, 812, Cratinus, *Χείρωνες V.* 2, et *Fab. Inc. CXLI*, Strattis, *Φοινίσσαι III.* 1.

§ 7. De articuli cum πολλύς usu.

A. Articulum substantivum determinatum, cui πολλύς in attributiva positione additum est, habet in

κάξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστὰς *Σ.* 658. τὰ Θεογένους τὰ πολλὰ χρέματα τὰ τ' Αἰσχίνου τάλαντα *O.* 822—3. καὶ τὰ σκόροδα τὰ πολλὰ. *B.* 555. τὸ πολὺ τάρμος οὐκ εἴρηκά πω. *B.* 558. τὸν πολλὸν ὠρωμένη λαῶν ὄχλον *B.* 676. In τὸν πολλὸν τοῦτον χρόνον *E.* 601 articulus propter τοῦτον positus est, cum alias semper πολλὸν χρόνον sine articulo sit, cf. infra.

B. In praedicativa positione πολλύς cum substantivo aequo modo coniungitur atque πᾶς. Ita

ἀλλὰ καὶ σὺ τύφε πολλῶ τῷ καπνῷ. *Σ.* 457,

„Tu obstupescas eos (τοὺς σφῆκας) fumo, et id permulto fumo.”

ἵνα τὰς ἀφύας ὠνοῖντο πολλὰς τοῦβολοῦ. *I.* 649,

„ut clupear sardinas, et id multas, obolo emerent.” Itaque

πολλῶ γ' ὁ Βάκις ἐχρήτο τῷ ποτηρίῳ I. 124,
 αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥέθιον I. 546, πάπτε πολλοῖς τοῖς ῥάδιους
 N. 1330, τὴν λόχμην πολλὴν φορεῖς A. 800, ῥεῖ μου τὸ δάκρυον
 πολὺ A. 1034.

C. Solis locis supra allatis articulus una cum πολὺς substantivo in comoedia additur. Alias substantivum cum πολὺς coniunctum indefinitum et sine articulo est:

καίτοι λόγος γ' ἦν, νῆ τὸν Ἡρακλέα, πολὺς
 ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι κτλ. II. 337—8,
 εἴτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή B. 21,
 χρόνον μὲν οὐκ ἂν ἤμεν ἐν Θοράκῃ πολὺν, A. 136,

etiam I. 822, N. 199, E. 407, O. 200, 635, A. 1265, Θ. 385, 615, Ek. 1120, πολλοῦ χρόνου Σ. 1476, Θ. 802, Π. 98, 1045, πολλῶν δέμενος σκευαρίων A. 451, παράβαλλε πολλὰς κληματίδας Θ. 739. Alia exempla sunt A. 137, 633, I. 105, 526, 1038, N. 376, 1374, Σ. 910, 1146, E. 747, 1216, 1323, O. 482, A. 1152, 1153, 1257, Θ. 791, B. 145, 1040, Π. 1167, etc., etc.

Pluralis numerus πολλοί cum articulo coniunctus „vulgus” significat in ἐν τοῖς πολλοῖσι N. 892, Π. 1047, τοῖς πολλοῖς τουβολοῦ I. 945, et τοῖς πολλοῖς Ek. 450.

ὀλίγος nunquam in comoedia cum articulo coniungitur.

§ 8. De articuli cum ἄλλος et ἕτερος usu.

A. Articulus cum ἄλλος (semper in attributiva positione) substantivo additur ad omnes partes rei significandas, quae nondum commemoratae vel implicatae erant.¹⁾

ἔς τε τὴν ἄλλην διαίταν ἐσμέν εὐπορώτατοι. Σ. 1112,
 „ad ceteras res ad vitam necessarias omnibus abundamus.”
 τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον Σ. 673, „reliquum vulgus.” Praeterea
 οἶνον τ' ἀμπέχει καὶ γυμνασίων καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων N. 417.
 τῶν ἄλλων τε θεῶν I. 563, Π. 118. τῶν ἄλλων χυτρῶν Π. 1204.
 τοῖς ἄλλοις τρόποις Σ. 1433. τοῖσιν ἄλλοις ὀρνέοις O. 197. τοῖς
 τ' ἄλλοις θεοῖς Θ. 334. ταῖς ἄλλαις ἐορταῖς Θ. 835. ταῖς μὲν ἄλλαις

¹⁾ „Ein ganzes Ergänzende” — Kruegerus, 50. 4. 9.

γὰρ χύτρας Π. 1205. τὰς ἄλλας τελετὰς E. 419. τὰ χροῖματα
τᾶλλα Σ. 665. τᾶλλα ποτάμι' ὄρεα O. 1141. τᾶλλ' ἀγαθὰ Eκ. 1140.

ἄλλος ut substantivum adhibetur et sequentia nomina appositiva
sunt in τᾶλλα τὰ βοτὰ ταυτὶ N. 1427. ταῖς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν τῇ πόλει
A. 245. ταῖς δ' ἄλλαισιν ὑμῖν Θ. 350. τῶλλαι ταὶ κατὰ Σπάργαν
A. 999. καὶ τᾶλλα γ' οὐδὲν τὰ μετὰ ταῦτα δεῖ λέγειν Eκ. 914.
καὶ τᾶλλα τὰπὶ τοῦ πίνακος τραγῆματα Π. 996.

Sine appositivo ἄλλος cum articulo substantivi loco positum
est in

καὶ τὰργύριον καὶ τᾶλλ' ὀπόσ' ἐστὶν ἐκάστω. Eκ. 598,
etiam in A. 1089, I. 217, N. 365, E. 430, O. 1539, A. 489,
Θ. 432, B. 809, Π. 326, etc., etc. τῶν δ' ἄλλων Σ. 587,
O. 1226, Π. 189. τοῖς ἄλλοις N. 425, 1118, Θ. 669. τοὺς
ἄλλους O. 495, Eκ. 788. τὰς ἄλλας Θ. 607.

Cum substantivo sine articulo coniunctum ἄλλος vim inde-
finitam Latini „alius” habet, ut in

οὐκ ἂν καθιζοίμην ἐν ἄλλῳ χωρίῳ I. 750,
ἐπ' ἄλλο πῦδα νόημα φρενός N. 704. ἄλλαι τέ σοι πόλεις E. 421,
ἄλλων τε πολλῶν ἀγαθῶν E. 558, ἄλλη κύων A. 363, ἄλλης
ξυμφορᾶς B. 1164, ἄλλης ἀρχῆς Eκ. 587., etc.

B. ἕτερος substantivo finito cum articulo additum attributi-
vam positionem habet:

ἐς τὰς ὄρας τὰς ἐτέρας εὐφρονεῖν δοκῆσετε. N. 562.
αὐθις αὐ γίγναι γυνή,
πρὶν τῆς ἐτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην; Θ. 862—3.
χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ' ὅμως δὲ χειροτονητέον
ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα Eκ. 267.
τὸν πόδα τὸν ἕτερον Eκ. 161—2. τὴν δ' ἐτέραν αὐτοῦ γνάθον
N. 1109.

οὐκ οὖν καταγέλαστος δῆτ' ἔσει
τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἐτέραν ψιλὴν ἔχων; Θ. 226—7.
ὅτι χαλός ἐστι τὴν ἐτέραν χεῖρ' οὐ λέγεις. Eupolis, Fab. Inc. LXI.

Sed substantivum infinitum est et articulo caret in

ἕτερος τραγῶδὸς καρκινίτης ἔρχεται Σ. 1505.
οὐκ, ἦν ἐτέρα γε γραῦς ἔτ' αἰσχίων φανῆ. Eκ. 1078.

ποῦ ἔστιν ἕτερος τοξότης; *A.* 441.¹⁾ ἑτέρα γυνή *A.* 741. μεθ' ἑτέρου νεαίου *Εκκ.* 849. ἑτέρω λόγῳ *N.* 321. ἑτέρω Διοκλεΐδα Phrynichus Fab. Inc. II. λέγ' ἕτερον αὐτῷ πρόλογον *B.* 1210. ἑτέραν ὄραν *O.* 713. ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν *B.* 382. οἶνον θεῆς ἑτέραν μῶν. Eupolis *Κόλ.* XV. μετ' Αἰσχύλου δ' οὐκ ἦσαν ἕτεροι ξύμμαχοι; *B.* 782.

Singularis numerus verbi ἕτερος sine substantivo adhibitus cum articulo coniungitur ad alteram duarum rerum finitarum significandam:

ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' ἐς Καρίαν
τὸν δεξιόν, τὸν δ' ἕτερον ἐς Καλχηδόνα. *I.* 173—4.

ὁ δ' ἕτερος οἶός ἐστιν οἰκουρός μόνον *Σ.* 970.

καὶ τοῖν μὲν εὐνοῦχοι τὸν ἕτερον τουτονὶ
ἐγὼ δ' ὅς ἐστι, *A.* 117—8.¹⁾

τούτοιον τὸν ἕτερον τοῖν λόγοις *N.* 114.¹⁾ τὸν ἕτερον τῶιν λόγοις *N.* 244.¹⁾

τὸ μὲν ἄτερον τούτων *A.* 813 (Megar.). φέρε καὶ τὸν ἕτερον
Σ. 1164. τὸν ἕτερον λαβὼν ἄπει *B.* 1415. ἀνάβαιν'

ἀνύσας κατὰ τὴν ἑτέραν καὶ ταῖσιν φυλλάσι παῖτε *Σ.* 398.

et vide praeterea pag. 18.

In numero plurali invenimus

ἦν γὰρ ἔν' ἄνδρ' ἄδικον σὺ διώκης, ἀντιμαρτυροῦσι
δώδεκα τοῖς ἑτέροις ἐπισίτιοι. *Πελαργοί V,*

„ceterum illud τοῖς ἑτέροις nescio an corruptum sit” — Bergkiius. Herwerdenus³⁾ τοῖς ἑτέροις sic interpretat: „si unum inprobum persequeris, tibi contrarium testimonium ferunt duodecim pretio corrupti a reliquis improbis, qui suam rem agi intellegunt.” ad quod Kockius: „recte, nisi quod non pretio corrupti sed victus gratia id facere dicuntur. pendet autem τοῖς ἑτέροις (κακοῖς) ab ἐπισίτιοι.”

¹⁾ Engerus dicit, „alium”, i. e. tertium τοξότης interpretandum esse et non „secundum”; Brunckius notavit ἕτερος sine articulo apud Aristophanem semper vim verbi ἄλλος habere, sed cum Latino „alter” aequum esset, semper articulo uti.

²⁾ Falso Kuehnerus: „unattisch und spät ὁ ἕτερος τῶν ποδῶν u. s. w.” — Gr. Gr. II, § 465. 10.

³⁾ Mnemos. Nov. VI, pag. 61.

§ 9. De articuli cum ἕκαστος et ἀμφω usu.

A. Substantivo articulum habenti ἕκαστος in praedicativa positione additur ¹⁾ in

πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας
τοῦ μηνὸς ἑκάστου.

A. 858—9.

παραβάλλουσαι τῆς τε γυναικὸς καὶ τὰνδρός τοῦνομ' ἑκάστου. Θ. 803
(ἕκαστον Dindorfius [ed. Ox.] Bothius, Thierschius et Madvigius).

καὶ μὴν μὰ τὸν Δι' οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω
τὸ ῥῆμ' ἕκαστον

B. 1198—9

hic Blaydesius (nota ad II. 1031) proponit καὶ pro τὸ ponere, quod sententiae obnoxium esse facile intellegitur.

οὔκουν καθ' ἑκάστην ἀπεδίδου τὴν νύκτα σοι; II. 1031,
etiam hic articulus Blaydesio obviam est („Displicet articulus ante νύκτα additus”) et emendandum proponit ἀπεδίδου τι νύκτα σοι, vel

οὔκουν καθ' ἑκάστην δῆτ' ἀπεδίδου νύκτα σοι;

ad quod comparat καθ' ἑκάστην ἡμέραν Xen. Hell. II. I. 17, et ἑκάστης ἡμέρας Plato, Prot. 318. A. Quam emendationem non necessariam esse ex sequentibus locis elucet: κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην Dem. 18. 16, Thuc. 6, 63, καθ' ἑκάστην τὴν ἡμέραν Isocr. 277, A, itaque ἑκάστης τῆς οἰκίας Xen. An. VII. IV. 14, ἡ τάξις ἑκάστη Xen., Cyr. 5. 3. 36., ἐν τῇ γῆ ἑκάστη Xen. Cyr. 8. 6. 6, ἡ ψυχὴ ἑκάστη Plato, Phaedr. 248. E., τῶν πόλεων ἑκάστων Plato, Hippias Maj. 281. B., ἐν ταῖς πόλεσιν ἑκάσταις Plato, De Rep. 339. C, κατὰ τὸν ὀπλίτην ἕκαστον Thuc. 5. 49, etc., etc.

ἐν' ἀφ' ἑκάστης τῆς τέχνης, Γηρυτάδης I 2. Toupii emendatio [II, 346] pro Mss. ἕνα δ' ἀφ' ἑκάστης τέχνης. „Fortasse praestat ἕνα γὰρ ἀφ' ἑκάστης τέχνης” — Bergkiius.

Substantivum indefinitum est et articulo caret in καθ' ἕκαστον ἄνδρα Ex. 837.²⁾

B. ἀμφω cum substantivo ter coniunctum est apud Aristophanem et semper in praedicativa positione:

¹⁾ „ἕκαστη inservit interpretationi articuli” — Fritzschius ad Plato, Men. 82, E.

²⁾ Cf. Bernhardius, Syntax p. 140.

ἄμφω τῷ λόγῳ N. 112, ἀμφοῖν τοῖν γνάθῳ E. 1309, ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν O. 35.

§ 10. De articuli cum ἄκρος, μέσος, μόνος usu.

ἄκρος et μέσος in comicis nunquam in attributiva positione inveniuntur. μόνος semel est in appositiva attributiva positione: ¹⁾

ἰδεῖν σε βούλομαι

καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον Π. 249—50.

Praedicativam positionem et vim habent in

τὴν κέρκον φυλάττου νυν ἄκραν Θ. 239,

ἔμοῦ δέ γε σφῶ τοῦ πέους ἄμφω μέσου

προλάβεσθ', ᾧ φίλαι. A. 1216—7,

εὖ, πλήν γ' ὁ δεσποτῆς αὐτὰ καταπίνει μόνος. B. 1466,

ἄκρας τῆς κόμης Cratinus, Fab. Inc. CXXXVIII, τὴν χύτραν ἄκραν

O. 391, τὴν χειρ' ἄκραν A. 435—6, 443, ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων

A. 638, ἐπ' ἄκρων τῶν κροτάφων Plato, Νύξ Μακρά II, μόνος γὰρ

ὁ θεὸς οὗτος Π. 452, ἀντὶ τοῦτου τοῦ διδάγματος μόνου N. 668,

λάβοιμι τὴν καλὴν μόνην Ek. 947,

καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστοὺς γε τιμᾶται μόνους

καὶ τοὺς δικαίους Π. 93—4,

386, etc., etc.

§ 11. De articuli cum numeralibus usu.

A. Substantivis cum numeralibus cardinalibus coniunctis articulus emphatica quadam vi ²⁾ additur in

οἱ δώδεκα θεοὶ

εἴξασιν ἐπιτρέψαι σε. O. 95—6,

τὸ λοφεῖον ἐξένεγκε τῶν τριῶν λόφων A. 1109,

τῶν δώδεκα μνῶν, ἃς ἔλαβες ὠνούμενος

τὸν ψαρὸν ἵππον. N. 1224—5,

τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξήμεσεν. A. 6,

σοὶ δ' ἔν τις δῶ τοὺς τρεῖς ὀβολοὺς, ἀγαπᾶς κτλ. Σ. 684.

¹⁾ Pag. 82.

²⁾ „The Article may be used with cardinal Numerals either to mark a definite whole, or the definite parts of a whole” — Thompson., Syntax of Att. Gr. p. 31, 39.

et una cum pronomine demonstrativo in

ἡ μίαι ταύτην παρῆναι ξυμφορὰν αἰτουμένοις B. 699.

Cardinalis numerus cum articulo substantivi loco adhibetur:

ἔχε καὶ πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.

ΔΗ. ὡς ἡδύς, ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς I. 1187—8.

ἔγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένων δέθοικ' τὰ τρία ταυτί. Τριφάλης VIII

(„*egregie Fritzschius [nota ad B. 540.] illa tria mala interpretatus est*” — Kockius). *τοὺς ἔνδεκα* Σ. 1108. *πρὸς ταῖς δώδεκα* [sc. *μναῖς*] N. 1256. Animadvertite etiam

τοὺς τρεῖς ξυνέχων τῶν δακτύλων ἀνίσταται. Σ. 95.

Cardinalia numeralia apud Aristophanem nunquam in praedicativa positione inveniuntur, sed cum substantivum universa natura sit, articulus omittitur:

οὐ γὰρ ἔσθ' ὕπως

μὴ ἡμέρα γένοιτ' ἂν ἡμέρα δύο. N. 1181—2.

ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θριῶ δύο. B. 134.

τρεῖς μναὶ διαφορίσκου καὶ τροχοῖν Ἀμυνία. N. 31.

πέντε μῆνας A. 102. *ἕξ ἐτῶν ἄλλοντος* A. 280. *λάβ' ἑνὲ ὀβολούς*

B. 177. τρία καὶ δέκ' ἔτη. E. 990. etc., etc.

B. Substantivum cum ordinali numero coniunctum sua ipsius natura finitum est neque articulum desiderat, ut

ἔδοξέ μοι περὶ πρώτου ὕπνου κτλ. Σ. 31.

ἀλλ' ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοι πρῶ πάνν

ἤξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐπεσκευασμένα. A. 612—3,

ἔτει τετάρτῳ δ' ἐς τὰ βασιλεῖ ἤλθομεν. A. 80,

ἵνα τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας αἰεὶ δι' ἔτους πέμπτου ξυναγείρει, II. 584,

καὶ πᾶς σὺ φιλεῖς, ὅς τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖς πιθάναισι

καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις ἔτος ὕγθοον οὐκ ἐλεαίρεις, I. 792—3.

Definitio autem articulo cum numero ordinali coniuncto augetur ¹⁾ in

ἦν μὴ 'πὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου Σ. 90

(sed *περὶ πρώτου ξύλου* A. 25),

ἔπειτ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπᾶν οὐδὲν παρῆκ' ἂν ἀργόν, B. 948.

¹⁾ „The reason of the irregularity seems to be, that while their natural definiteness gives them a right to the Article, it at the same time renders the Article unnecessary” — Middleton., *Doctrine of the Greek Article etc.*, pag. 100, nota.

πρῶτος, si in praedicativa positione est, adverbii vim habet:
 κόπτε πρώτην τὴν χίτραν *O.* 365, „frange primo cadum,” non
 „frange primum cadum.” Itaque

τοῦτ' ἄρα πρῶτον τὰ δίκημα τῷ πατρὶ
 εἰσακτέον μοι Σ. 839—40,
 πρώτην τὴν Αἰκωνος *A.* 270.

*
 * * *
 * * * * *
 * * * * * *

Ut intellegatur, quanto plus articulus in comoedia adhibitus
 sit quam in tragoedia, haec liceat mihi afferre:

Articulus invenitur in primis
 mille versibus Aeschyli *Prom. Vinct.* ducenties decies,
 ” ” Sophoclis *Oed. Tyr.* trecenties ter,
 ” ” Euripidis *Medea* centies undesexaginties,
 ” ” Aristophanis *Vesp.* quingenties sexagies bis.
 In primis mille versibus Platonis *Phaedonis* (ed. Stallbaumus)
 septingentis duodeseptuaginta locis articulus adhibitus est.

www.libtool.com.cn

Index.

	PAG.
Dedicatio	3
Praefatio	5
Cap. I. Introductio	7
§ 1. Ea quae de articulo Graeco scripta sunt	7
2. De articulo primum verbo demonstrativo	8
Cap. II. De articulo separato vi pronominis demonstrativi adhibito	9
§ 1. Forma	9
2. Accentus	10
3. De articulo demonstrativo cum δὲ coniuncto	11
4. ὁ μὲν — ὁ δὲ	12
5. De articuli adverbii loco usu	19
6. De articulo cum praepositione coniuncto adverbii vim habente	20
7. De articuli demonstrativi alio usu	20
Cap. III. De articulo ut pronomen relativum adhibito	21
Cap. IV. De articulo cum nomine coniuncto	23
§ 1. De forma	23
2. De articuli crasi	25
3. De articuli positione	31
4. De articulo cum subiecto vel praedicato coniuncto	32
5. De articuli apud nomina propria usu	34
6. De articuli apud appellativa nomina usu	39
7. De articuli in abstractis nominibus usu	59
8. De articuli in coordinatione usu	62
9. Nomina cum praepositione coniuncta articulo carent	65
10. De articuli cum nominibus appositivis usu	66
11. De articuli in duobus nominibus usu, quae inter se coniuncta sunt, ut unam rem exprimerent	69
12. De articuli apud genitivos partitivos usu	71
13. De articuli in formulis iurandi usu	74
14. De articulo attributivo vim demonstrativam habente	75

	Cap. V. De articulo cum verbis substantivi loco positus usu et de eius vi attributivae vel praedicativae positionis determinandae	79
§ 1.	De articuli in adiectivis usu	79
2.	De articuli cum participiis usu	83
3.	De articulo cum adverbis coniuncto	86
4.	De articulo praepositioni cum nomine addito	89
5.	De articuli usu ad genitivum formulam substantivam vel adiectivam reddendum	91
6.	De articuli cum infinitivis usu	94
7.	De articulo cum aliis verbis, formis verborum totis denique sententiis coniuncto	98
	Cap. VI. De articuli cum pronomibus et certis adiectivis usu	99
§ 1.	De articuli cum pronomibus interrogativis et indefinitis usu	99
2.	De articuli cum pronomibus possessivis usu	101
3.	De articuli cum pronomibus demonstrativis usu	104
4.	De articuli cum demonstrativis attributivis usu	107
5.	De articuli cum <i>αὐτός</i> usu	108
6.	De articuli cum <i>πᾶς</i> et <i>ὅλος</i> usu	109
7.	De articuli cum <i>πολύς</i> usu	110
8.	De articuli cum <i>ἄλλος</i> et <i>ἕτερος</i> usu	111
9.	De articuli cum <i>ἕκαστος</i> et <i>ἄμφω</i> usu	114
10.	De articuli cum <i>ἄκρος</i> , <i>μέσος</i> , <i>μόνος</i> usu	115
11.	De articuli cum numeralibus usu	115
	Frequentia articuli in comoedia, traegodia et oratione soluta comparata	117

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn



G 464
De articuli in antiquis Graecis com
Widener Library 004172475



3 2044 085 076 651

www.libtool.com.cn

